#1 ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZARI

SARA BLAEDEL

UNUTULMUŞ KIZLAR

"Tüyler ürpertici... Hızla akan bir kurgu ve sürükleyici ana karakterler." —*Publishers Weekly*

YABANCI

POLİSİYE ROMA

ISSIZ BİR ORMANDA, suratının yarısında büyük yarası olan bir kadın cesedi bulunmuştu. Kadının kimliğini belirlemek kolay olmalıydı ama kimse onu kayıp olarak bildirmemişti.

Özel Araştırma Birimi'nin yeni sorumlusu Louise Rick, şubenin itibarını tehlikeye atmak pahasına kadının fotoğrafını basına verince, kurbanın adının Lisemette olduğunu ve uzun yıllar önce ailesi tarafından akıl hastanesine terk edildiğini öğrenmişti. Fakat bunun yanı sıra tuhaf bir şey daha keşfetmişti: Lisemette'nin bir ikizi vardı ve kayıtlara göre ikisi de otuz yıl önce ölmüştü.

Louise'in araştırmaları onu çocukluğunu geçirdiği ormana getirince, işler beklenmedik bir hal alacaktı. Ormanda işlenilen ve üstü kapatılan suçlar birer birer ortaya çıktıkça Louise, kendi geçmişiyle de bağlantısı olan gizemlerle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Sara Blaedel'i usta gerilim yazarları arasına sokan *Unutulmuş Kızlar* şaşırtıcı, gerilim dolu, duygusal olarak yoğun ve karanlık bir kitap.

"Ustaca detaylandırılmış bir kurgu." ***—Kirkus Reviews***

"Kendi kusurları ve korkularıyla boğuşan zeki bir anlatıcı, tipik Kuzeyli polisiye romanlarına yakışacak, hünerle yazılmış karanlık bir hikâye." ***—Booklist***

"Halihazırda uluslararası çoksatan bir yazar olan Danimarka'nın Suç Kraliçesi, İskandinav polisiye kitaplarına çetin ceviz bir dedektif ve epey karanlık bir gizem katıyor. Blaedel, huzursuzluk verici sahnelerden kaçmak isteyenleri okumaya devam ettirmekte son derece yetenekli." ***—Library Journal***

"*Unutulmuş Kızlar* şüphesiz yazarın en iyi eseri... çarpıcı derecede iyi yazılmış. Uzun süre boyunca en sevdiğiniz kitap olması kaçınılmaz." **—BØRSEN**

"Sara Blaedel hafife alınmamalı. Herkes polisiye romanlarında bir 'moda'dan bahsedip duruyor: İskandinavya, Almanya, Rusya. Ancak Blaedel bir moda değil. Blaedel okurlara sevebilecekleri bir dünyada geçen akıcı, sağlam bir hikâye sunan, şahane bir polisiye yazarı." **—KARIN SLAUGHTER**

THG
0305952
HGG

Çeviren: Nurcan Onaran

YABANCI

9 786059 585750

25 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
instagram.com/yabanciyayinlari
internet satış: ilknokta.com

ÖNSÖZ

Öcü geliyor, Öcü geliyor! Koştuğu orman yolundaki taşlarla çalılar bacaklarını keserken kulağında bu sözler çınlıyordu. Başı dönüyor, korkudan kalbi sıkışıyordu.

Görebildiği tek ışığa doğru ilerledi. Karanlıktaki bir kapı gibi onu ormanın derinliklerine çekiyordu. Kafası karışık ve korkmuş biçimde ağaçların arasında koşarken nefes alıp verişleri hızlıydı.

Karanlık korkusu boynuna dolanmış bir kement gibiydi. Çocukluğunda ışığı kapatıp uyuması emredildiğinden beri, bu hep böyle olmuştu. Yoksa Öcü gelip onu alırdı,

Öcü, Öcü, Öcü... Kelimeler kesilmek bilmiyordu. Bir dalın yüzüne çarpmasını engel olamadı.

Nefesini tuttu. Her tarafını saran ağaçların oluşturduğu ziffiri karanlıkta donup kaldı. Yorgunluktan bacakları titriyordu. Kendi ağlama sesinden ürkerek yavaşça öne doğru bir adım attı. Gözleri ilerideki ışığa kilitlenmişti. Doğrudan baktığında, ışık gözlerini alıyordu.

Nasıl kaybolduğunu bilmiyordu. Aralık bırakılmış kapının önünde durduğunu fark etmemişlerdi. Sıcak güneşin onu çağırdığını hissedince nasıl da sevinmişti. Ancak bu, saatler önce olmuştu; şu an her şey buz gibi ve tedirgin ediciydi.

Bir süre sonra açlığa yenilerek yere oturdu. Aklından geçen parça parça görüntüleri anlamaya çalışırken alacakaranlık çökmüştü, orada ne kadar süredir oturduğunu bilemediği için huzursuz oldu. Hemen ayağa kalktı. Bir işi duraksayarak yapmaya alışık değildi. Üstelik yalnız olmakta da hiç iyi değildi, özellikle de arkada kalan kişi düşünülürse...

Beyaz ışığa doğru yaklaştıkça hızını artırdı. Karşı koyulmaz bir güç gibi onu kendisine çekiyordu. Artık ustası olduğu bir yöntemle bütün acıyı ve sesleri susturdu. Ancak korku ile başa çıkmayı öğrenememişti. Karanlıktan kaçmalıydı, yoksa Öcü gelip onu alırdı.

Yaklaşıyordu; sadece birkaç ağaç daha geçmesi gerekiyordu. Ay ışığının yansıdığı gölü gördüğünde, kalp atışları yavaşladı. Tam koşmayı kesecekken ayağının altındaki toprak birden kaydı.

1

Dört gün. Kadının cesedi ormanda tam dört gün önce bulunmuştu. Polis cesedin kimliğini henüz tespit edememişti. İlerleyebilmeleri için ufacık bir ipucu bile yoktu. Pazartesi öğlene doğru Louise Rick, Adli Tıp Kurumu'nun önüne arabasını park ederken çok gergindi.

Otopsi, sabah 10'da başlamış ve bir süre sonra Soruşturma Şubesi'nin başı Ragner Rønholt, Louise'in ofisine girip ondan meslektaşı Eik Nordstrøm'a eşlik etmesini istemişti. Kısa bir süre önce Adli Tıp, otopsi işlemlerine DNA testlerini de ekleme kararı almıştı.

Louise'in, Soruşturma Şubesi'nin yeni kurulan Özel Araştırma Birimi'nin teknik müdürü olarak ikinci haftasıydı. Danimarka'da her yıl bin altı yüz ile bin yedi yüz arası kayıp kişi bildirilirdi. Çoğu bulunsa da, bazılarının da cesetleriyle karşılaşılıyordu. Ulusal Emniyet'in değerlendirmesine göre, çözülemeyen her beş kayıp kişi vakasından birinin ardında bir suç yatıyordu.

Biriminin görevi, bu olayların araştırılmasıydı.

Louise arabadan indi ve kapıları kilitledi. Eik Nordstrøm zaten oradayken neden otopsiye çağrıldığını pek anlamamıştı. Eik, son dört haftadır izindeydi. Bu yüzden şubede tanışmadığı tek kişi oydu.

Cuma öğleden sonra Louise, kayıp kişi listesinin üzerinden geçmişti ve hiçbirinin tarifinin ormanda bulunan kadın cesediyle uyuşmadığını görmüştü. Belki Rønholt, maktulün muayenesinde onun da olmasını istemişti. Ya da sadece Cinayet Masası'ndan geldiği ve otopsilerle diğer meslektaşlarından daha iç içe olduğu içindi. Bölümünü değiştirerek Louise kesinlikle daha düşük bir rütbeye geçmiş oluyordu, fakat bu vermesi gerektiğini düşündüğü zor bir karar olmuştu. Elinden geleni yapacaktı ama burada olmaktan çok da memnun değildi.

Aslında hiç bilmediği bir konu üzerinde bir hafta çalıştıktan sonra, nasıl idare edebileceğini bildiği bir görevle uğraşmak ona kendisini iyi hissettirmişti. Louise yeni bir işe başlamanın verdiği çaresizlik hissini öngörememişti. İnsanların isimlerini unutuyor, fotokopi makinesinin yerini bilmiyordu. İlk haftayı bu "Sıçandeliğini" organize ederek geçirmişti. *Kahrolası bir isim,* diye düşündü, yapışıp kalmayacağını ümit ederek. Zaten meslektaşlarının koridor sonundaki kullanılmayan odalar hakkındaki esprili yorumlarından bir parça bıkmıştı. İki kişilik ofis, mutfağın üzerindeydi ve geçen bahar Haşere Kontrol birimi önemli bir sıçan istilasıyla uğraştığından beri boştu. Fakat sıçanlar artık gitmişti ve o zamandan beri hiç kimse onları görmemişti. Yeni patronu ona bu konuda güvence vermişti.

Ragner Rønholt yeni ofis koltukları, birkaç bitki ve pano satın alarak yeni birimi düzene sokmak için üzerine düşeni yapmıştı. Başmüfettişin kişisel tercihi orkidelerdi ve görünüşe göre kullanılmayan ofisi canlandırmak için biraz yeşilliğin gerekli olduğunu hissetmişti. *Tüm bunlar çok iyi,* diye düşündü Louise. Fakat onun için gerçekten önemli olan, adamın göreve bağlılığını hissetmiş olmasıydı. Ragner Rønholt bariz bir şekilde bu yeni birimi düzgün ve sorunsuz yürütmekte kararlıydı. Onlara bu özel birime ihtiyaç olduğunu kanıtlamaları için bir yıl verilmişti ve Louise'in kazanacak çok şeyi vardı. Eğer bu yeni iş kalıcı olmazsa kendisini herhangi bir bölgede yerel bir dedektif olarak bulabilirdi.

Özel Araştırma Birimi'ni yönetmesi fikrini ona söylediğinde, cömert bir şekilde, "Ekipte kimleri istediğine sen karar ver," demişti Rønholt.

O zamandan beri, bu işe kimlerin uygun olabileceğini uzun uzadıya düşünmüştü; listesindeki adayların hepsi daha önce çalışmış olduğu insanlardı. Deneyimli ve yetkindiler.

Listedeki ilk kişi Mobil Görev Gücü'nden Soren Velin oldu. Kendisi ülkenin her yerinde çalışmaya alışıktı ve birçok yerel karakolla iyi bağlantılar kurmuştu. Fakat o mevcut konumunu seviyordu. Bu yüzden Louise onu nasıl kolayca transfer edebileceğini bilmiyordu; aynı zamanda Rønholt'ün ona şimdiki maaşıyla aynı miktarı verip veremeyeceği meselesi vardı.

Sonra Dolandırıcılık Bürosu'ndan Sejr Gylling vardı. Olaylara farklı perspektiften yaklaşmada harikaydı. Ama o bir albinoydu. Parlak gün ışığına duyarlıydı ve Louise sürekli kapalı perdeler arkasında çalışmaya dayanabileceğinden emin değildi.

Son olarak Lars Jørgensen vardı, Cinayet Masası'nda ortaktılar. Birbirilerinin içini dışını biliyorlardı ve onunla çalışırken kendisini rahat hissetmişti. Bolivyalı iki erkek çocuğuna bakan bekâr bir baba olmasının yanı sıra, bu tip bir işin onun mizacına uygun olmasından yana da hiçbir sorun yoktu.

Yani birkaç tane gelecek vaat eden aday vardı. Louise gerçekten ilk olarak hangisini birime çekeceğine henüz karar vermemişti.

Morg kapısının dışında, Adli Tıp Kurumu'nda çalışan Åse'yı gördü. Zayıf yapılı kadın, evrak çantasının yanına çömelmişti, Louise'i görünce gülümseyerek ayağa kalktı.

Merhaba dedikten sonra, "Gerçekten başlamadan önce sizin için birkaç fotoğraf çektik. Sadece yüzünü, eğer kimliğini teşhis etmek için halktan yardım istemeye karar verirseniz diye."

Böyle fotoğraflar her zaman bir sansasyon yaratsa bile, "Evet, gerekebilir," diyerek kabullendi Louise. Bazı insanlar ölülerin yüzlerinin gösterilmesini dehşet verici buluyordu.

Özel Araştırma Birimi'ni yönetmesi fikrini ona söylediğinde, cömert bir şekilde, "Ekipte kimleri istediğine sen karar ver," demişti Rønholt.

O zamandan beri, bu işe kimlerin uygun olabileceğini uzun uzadıya düşünmüştü; listesindeki adayların hepsi daha önce çalışmış olduğu insanlardı. Deneyimli ve yetkindiler.

Listedeki ilk kişi Mobil Görev Gücü'nden Soren Velin oldu. Kendisi ülkenin her yerinde çalışmaya alışıktı ve birçok yerel karakolla iyi bağlantılar kurmuştu. Fakat o mevcut konumunu seviyordu. Bu yüzden Louise onu nasıl kolayca transfer edebileceğini bilmiyordu; aynı zamanda Rønholt'ün ona şimdiki maaşıyla aynı miktarı verip veremeyeceği meselesi vardı.

Sonra Dolandırıcılık Bürosu'ndan Sejr Gylling vardı. Olaylara farklı perspektiften yaklaşmada harikaydı. Ama o bir albinoydu. Parlak gün ışığına duyarlıydı ve Louise sürekli kapalı perdeler arkasında çalışmaya dayanabileceğinden emin değildi.

Son olarak Lars Jørgensen vardı, Cinayet Masası'nda ortaktılar. Birbirilerinin içini dışını biliyorlardı ve onunla çalışırken kendisini rahat hissetmişti. Bolivyalı iki erkek çocuğuna bakan bekâr bir baba olmasının yanı sıra, bu tip bir işin onun mizacına uygun olmasından yana da hiçbir sorun yoktu.

Yani birkaç tane gelecek vaat eden aday vardı. Louise gerçekten ilk olarak hangisini birime çekeceğine henüz karar vermemişti.

Morg kapısının dışında, Adli Tıp Kurumu'nda çalışan Åse'yı gördü. Zayıf yapılı kadın, evrak çantasının yanına çömelmişti, Louise'i görünce gülümseyerek ayağa kalktı.

Merhaba dedikten sonra, "Gerçekten başlamadan önce sizin için birkaç fotoğraf çektik. Sadece yüzünü, eğer kimliğini teşhis etmek için halktan yardım istemeye karar verirseniz diye."

Böyle fotoğraflar her zaman bir sansasyon yaratsa bile, "Evet, gerekebilir," diyerek kabullendi Louise. Bazı insanlar ölülerin yüzlerinin gösterilmesini dehşet verici buluyordu.

Adli tabip otopsi salonlarına işaret etti, yeşil gözleri ciddiydi.

"Eğer yakın akrabası varsa, kadını teşhis etmeleri zor olmaz. Yüzünün sağ tarafı büyük bir yarayla kaplıydı, muhtemelen bir yanık. Omzunun üzerine kadar devam ediyor. Yani zaten kayıp olduğu bildirilmemişse, muhtemelen kimliğini en kolay bir fotoğrafla öğrenirsiniz."

Louise başıyla onayladı ama cevap verme şansı bulamadı, tam o sırada Flemming Larsen iki laboratuvar teknisyeniyle birlikte yukarı gelmişti. Uzun boylu doktor, Louise'i görünce gülümsedi.

"Şey, ben... Sanırım seni son görüşümüz değil bu!" dedi ona sarılarak. "Aniden birim değiştirdiğinde, benden uzak kalmaya çalıştığından endişe etmiştim."

Louise, "Yalancı," diyerek gülümsedi ve başını salladı.

Louise, Flemming Larsen'ı Cinayet Masası'nda çalıştığı sekiz yıldan beri tanıyordu. İşinde mutluydu ve emekli olana kadar kalırım diye oraya bel bağlamıştı. Ancak Willumsen gittiğinde Michael Stig yeni grup lideri olarak tayin edilince, Rønholt'ün teklifini kabul etmeden önce düşünmek için zamana ihtiyaç duymadı.

Louise otopsi odalarının kapılarına doğru çenesiyle işaret ederek, "Eik Nordstrøm içeride mi?" diye sordu.

"Hangi Eik?" diyerek şaşkın biçimde ona baktı Flemming.

"Soruşturma Şubesi'nden Eik Nordstrøm."

"Hiç böyle birini duymadım ama haydi oraya gidelim. Otopsinin dış kısmını tamamladık, bu yüzden size hemen özet geçebilirim."

Louise meslektaşının yokluğuna şaşırmıştı. Åse için kapıyı açtı, sonra kauçuk botlar ve montların dizili durduğu temizlik odasına girdi.

Bir saç filesi ile laboratuvar önlüğü giyerken, "Bu kadınla ilgili ne biliyoruz?" diye sordu.

Ona yeşil bir cerrah maskesi uzatıp, "Şimdiye kadar çok şey

Adli tabip otopsi salonlarına işaret etti, yeşil gözleri ciddiydi.

"Eğer yakın akrabası varsa, kadını teşhis etmeleri zor olmaz. Yüzünün sağ tarafı büyük bir yarayla kaplıydı, muhtemelen bir yanık. Omzunun üzerine kadar devam ediyor. Yani zaten kayıp olduğu bildirilmemişse, muhtemelen kimliğini en kolay bir fotoğrafla öğrenirsiniz."

Louise başıyla onayladı ama cevap verme şansı bulamadı, tam o sırada Flemming Larsen iki laboratuvar teknisyeniyle birlikte yukarı gelmişti. Uzun boylu doktor, Louise'i görünce gülümsedi.

"Şey, ben... Sanırım seni son görüşümüz değil bu!" dedi ona sarılarak. "Aniden birim değiştirdiğinde, benden uzak kalmaya çalıştığından endişe etmiştim."

Louise, "Yalancı," diyerek gülümsedi ve başını salladı.

Louise, Flemming Larsen'ı Cinayet Masası'nda çalıştığı sekiz yıldan beri tanıyordu. İşinde mutluydu ve emekli olana kadar kalırım diye oraya bel bağlamıştı. Ancak Willumsen gittiğinde Michael Stig yeni grup lideri olarak tayin edilince, Rønholt'ün teklifini kabul etmeden önce düşünmek için zamana ihtiyaç duymadı.

Louise otopsi odalarının kapılarına doğru çenesiyle işaret ederek, "Eik Nordstrøm içeride mi?" diye sordu.

"Hangi Eik?" diyerek şaşkın biçimde ona baktı Flemming.

"Soruşturma Şubesi'nden Eik Nordstrøm."

"Hiç böyle birini duymadım ama haydi oraya gidelim. Otopsinin dış kısmını tamamladık, bu yüzden size hemen özet geçebilirim."

Louise meslektaşının yokluğuna şaşırmıştı. Åse için kapıyı açtı, sonra kauçuk botlar ve montların dizili durduğu temizlik odasına girdi.

Bir saç filesi ile laboratuvar önlüğü giyerken, "Bu kadınla ilgili ne biliyoruz?" diye sordu.

Ona yeşil bir cerrah maskesi uzatıp, "Şimdiye kadar çok şey

öğrenemedik. Perşembe sabahı Orta Zealand'teki Avnsø Gölü'nde bir orman görevlisi tarafından bulunduğu dışında bir şey bilmiyoruz," diye cevap verdi Flemming. "Adli tıp uzmanının incelemesine göre, çarşambayı perşembeye bağlayan gecenin erken saatlerinde ölmüş."

"Polis, dik bir yamaçtan kaydığını ya da düştüğünü düşünüyor, yaklaşık beş metreden kötü biçimde çakılmış," diye devam etti. "Adli tıp uzmanı incelemesi cuma günü Holbæk'de yürütüldü ve orada bulunan doktor ile yerel polis otopsi yapılmasına karar verdi. Tabii ki yalnız öldüğünden ve bu kadının kim olduğuna dair hiçbir fikrimiz olmadığından, bu karara varıldı. DNA'yı almak için otopsiyi ilerletme kararı aldım."

Louise başını sallayıp onayladı. DNA ve diş kayıtları her zaman kimlik teşhisine giden ilk adımlardı. Eğer Eik Nordstrøm lütfedip gelseydi güzel olurdu, böylelikle onlardan biri diş hekimiyle hemen irtibata geçebilirdi.

"Bunun sıradan bir kadın olmadığını neredeyse kesin olarak söyleyebilirim," dedi Flemming ve bunun, otopsi öncesinde giydiği kıyafetlerden ve vücudunun durumundan belli olduğunu söyledi. "Ya da en azından sıradan bir hayat yaşamış bir kadın değil," diyerek yorumunu düzeltti.

"Sistemde parmak izlerini tarattık ama hiçbir eşleşme bulamadık," diye ekledi Åse. "Yabancı biri olabilir diye düşünüyorum."

Flemming Larsen bunun bir olasılık olabileceğini kabul etti.

"Yıllardır toplumun içine karışmadığı kesinlikle belliydi," diye detaylandırdı. "Ne demek istediğimi göreceksiniz."

Doktor, beyaz fayanslı koridordan aşağıya yürümeye başlayınca sağ taraflarında otopsi odaları göründü. Her birinde, adli tabip doktorları, üzerlerinde ölü insan bedenleri olan çelik masalara eğilmiş haldeydi. Bakışları masaların birinde bir bebeğin vücudunu yakalayınca Louise hızla gözlerini kaçırdı.

"Otopsiye başlamadan önce maktulün kafa tomografisini çektiğimizde, beynindeki derin oluklar açıkça görülüyordu,"

öğrenemedik. Perşembe sabahı Orta Zealand'teki Avnsø Gölü'nde bir orman görevlisi tarafından bulunduğu dışında bir şey bilmiyoruz," diye cevap verdi Flemming. "Adli tıp uzmanının incelemesine göre, çarşambayı perşembeye bağlayan gecenin erken saatlerinde ölmüş."

"Polis, dik bir yamaçtan kaydığını ya da düştüğünü düşünüyor, yaklaşık beş metreden kötü biçimde çakılmış," diye devam etti. "Adli tıp uzmanı incelemesi cuma günü Holbæk'de yürütüldü ve orada bulunan doktor ile yerel polis otopsi yapılmasına karar verdi. Tabii ki yalnız öldüğünden ve bu kadının kim olduğuna dair hiçbir fikrimiz olmadığından, bu karara varıldı. DNA'yı almak için otopsiyi ilerletme kararı aldım."

Louise başını sallayıp onayladı. DNA ve diş kayıtları her zaman kimlik teşhisine giden ilk adımlardı. Eğer Eik Nordstrøm lütfedip gelseydi güzel olurdu, böylelikle onlardan biri diş hekimiyle hemen irtibata geçebilirdi.

"Bunun sıradan bir kadın olmadığını neredeyse kesin olarak söyleyebilirim," dedi Flemming ve bunun, otopsi öncesinde giydiği kıyafetlerden ve vücudunun durumundan belli olduğunu söyledi. "Ya da en azından sıradan bir hayat yaşamış bir kadın değil," diyerek yorumunu düzeltti.

"Sistemde parmak izlerini tarattık ama hiçbir eşleşme bulamadık," diye ekledi Åse. "Yabancı biri olabilir diye düşünüyorum."

Flemming Larsen bunun bir olasılık olabileceğini kabul etti.

"Yıllardır toplumun içine karışmadığı kesinlikle belliydi," diye detaylandırdı. "Ne demek istediğimi göreceksiniz."

Doktor, beyaz fayanslı koridordan aşağıya yürümeye başlayınca sağ taraflarında otopsi odaları göründü. Her birinde, adli tabip doktorları, üzerlerinde ölü insan bedenleri olan çelik masalara eğilmiş haldeydi. Bakışları masaların birinde bir bebeğin vücudunu yakalayınca Louise hızla gözlerini kaçırdı.

"Otopsiye başlamadan önce maktulün kafa tomografisini çektiğimizde, beynindeki derin oluklar açıkça görülüyordu,"

diye açıkladı Flemming. "Yani kısaca, başında büyük bir boşluk vardı, bu yüzden o kısımda pek fazla şey olduğu söylenemez."

"Onun zihinsel engelli olduğunu mu demek istiyorsunuz?" diye Louise sordu.

"Kesinlikle bir sonraki Einstein değildi."

2

Cinayet kurbanlarına ayrılan oda koridorun sonundaydı. Bu en arkadaki otopsi odası polise ve adli görevlilere yer sağlamak için diğer odaların iki katı büyüklükteydi ama eşyalar aynıydı: çelik bir masa, geniş bir lavabo ve parlak lambalar.

Louise ses kayıt cihazını çıkarıp Flemming'in incelemesini kaydedebileceği bir yere yerleştirdi. Adli Bilim Merkezi'nde soruşturma için malzeme toplayan Åse tarafından tüm süreç fotoğraflandı. Flemming'in topladığı numuneler üst kattaki adli genetikçilere aktarılacaktı.

Louise odanın ortasmdaki masada yatan kadının, tam olarak ne kirli olduğunu ne de çok bakımlı olduğunu söyleyebilirdi. Aşırı uzun saçları karmakarışıktı, ayrıca tırnakları uzun ve sivriydi. Bir yanağmı kaplayan ve gözünü biraz aşağı çeken, çarpıcı büyük yarası yüzüne üzgün bir ifade veriyordu.

"Dişçi incelemesini bitirdiğinde, hayretler içinde kaldı," dedi Åse kamerasını kaldırırken. "Böylesine ihmal edilmiş dişler görmenin kendisi için son derece nadir olduğunu söyledi. Çürüklerden harap olmuşlar ve çok çarpıklar."

2

Cinayet kurbanlarına ayrılan oda koridorun sonundaydı. Bu en arkadaki otopsi odası polise ve adli görevlilere yer sağlamak için diğer odaların iki katı büyüklükteydi ama eşyalar aynıydı: çelik bir masa, geniş bir lavabo ve parlak lambalar.

Louise ses kayıt cihazını çıkarıp Flemming'in incelemesini kaydedebileceği bir yere yerleştirdi. Adli Bilim Merkezi'nde soruşturma için malzeme toplayan Åse tarafından tüm süreç fotoğraflandı. Flemming'in topladığı numuneler üst kattaki adli genetikçilere aktarılacaktı.

Louise odanın ortasındaki masada yatan kadının, tam olarak ne kirli olduğunu ne de çok bakımlı olduğunu söyleyebilirdi. Aşırı uzun saçları karmakarışıktı, ayrıca tırnakları uzun ve sivriydi. Bir yanağını kaplayan ve gözünü biraz aşağı çeken, çarpıcı büyük yarası yüzüne üzgün bir ifade veriyordu.

"Dişçi incelemesini bitirdiğinde, hayretler içinde kaldı," dedi Åse kamerasını kaldırırken. "Böylesine ihmal edilmiş dişler görmenin kendisi için son derece nadir olduğunu söyledi. Çürüklerden harap olmuşlar ve çok çarpıklar."

Flemming başıyla onayladı. "Görünüşe göre hiç ortodonti tedavisi görmemiş ve ağzının üst kısmında diş etlerine ilişkin ilerlemiş bir hastalık var. Zaten birkaç dişini de kaybetmiş."

Louise yüksek bir tabureyi kaptı, Flemming organları incelemeye hazırdı. Hepsi lavabonun yanındaki çelik tepsiye aktarılmıştı.

"Yetişkin bir kadını inceliyoruz ama yaşı hesaplamada zorluk çekiyorum." Vücudun üzerine doğru eğildi.

"Yüzündeki yaranın hiç tedavi görmediğine eminim. Bu eskiden olmuş şiddetli bir yaralanma. Aynı zamanda aşındırıcı bir yanık da olabilir," dedi. Ardından dalgın bir şekilde ekledi: "Herhangi bir doku nakli yapılmamış ve yaralandığında çok fena canı yanmış olmalı."

Louise başıyla onayladı. Onun da aklına ilk bu gelmişti.

"Ayrıca kolayca çocukluğuna kadar uzanan eski bir yara izi var. Hayatının bir noktasında sol önkol kemiğini kırmış ve tedavi edilmemiş."

Adli tıp doktoru başını masadan kaldırdı ve onlara bakarak ilk çıkarımlarını söyledi.

"Bütün bunlar bana, hayatı boyunca derinden ihmal edilmiş ve muhtemelen oldukça yalnız olduğunu söylüyor."

Louise kadının harap olmuş ayak tabanlarına ve bacaklarındaki kesiklere baktı. Tüm bunlar uzunca bir yolu çıplak ayakla gitmiş olduğunu açıkça gösteriyordu.

Flemming bir kez daha gözlerini kadının vücuduna çevirip kısa bir süre sessizlik içinde otopsiye devam etti, ta ki yamaçtan düşen maktulün sol tarafındaki yedi kaburgasını kırdığını fark edene kadar.

"Sol akciğer boşluğunda yaklaşık iki buçuk litre kan var," diye bildirdi başını kaldırmadan. "Ve akciğerleri sönmüş."

İç organlarını duruladı, onları teker teker inceledikten sonra doğruldu ve Åse'ya bitirdiğini söyledi.

"Kırık kaburgalar ve akciğer boşluğundaki kan dışında şiddete dair hiçbir belirti yok," dedi, ardından daracık eldivenlerini

Flemming başıyla onayladı. "Görünüşe göre hiç ortodonti tedavisi görmemiş ve ağzının üst kısmında diş etlerine ilişkin ilerlemiş bir hastalık var. Zaten birkaç dişini de kaybetmiş."

Louise yüksek bir tabureyi kaptı, Flemming organları incelemeye hazırdı. Hepsi lavabonun yanındaki çelik tepsiye aktarılmıştı.

"Yetişkin bir kadını inceliyoruz ama yaşı hesaplamada zorluk çekiyorum." Vücudun üzerine doğru eğildi.

"Yüzündeki yaranın hiç tedavi görmediğine eminim. Bu eskiden olmuş şiddetli bir yaralanma. Aynı zamanda aşındırıcı bir yanık da olabilir," dedi. Ardından dalgın bir şekilde ekledi: "Herhangi bir doku nakli yapılmamış ve yaralandığında çok fena canı yanmış olmalı."

Louise başıyla onayladı. Onun da aklına ilk bu gelmişti.

"Ayrıca kolayca çocukluğuna kadar uzanan eski bir yara izi var. Hayatının bir noktasında sol önkol kemiğini kırmış ve tedavi edilmemiş."

Adli tıp doktoru başını masadan kaldırdı ve onlara bakarak ilk çıkarımlarını söyledi.

"Bütün bunlar bana, hayatı boyunca derinden ihmal edilmiş ve muhtemelen oldukça yalnız olduğunu söylüyor."

Louise kadının harap olmuş ayak tabanlarına ve bacaklarındaki kesiklere baktı. Tüm bunlar uzunca bir yolu çıplak ayakla gitmiş olduğunu açıkça gösteriyordu.

Flemming bir kez daha gözlerini kadının vücuduna çevirip kısa bir süre sessizlik içinde otopsiye devam etti, ta ki yamaçtan düşen maktulün sol tarafındaki yedi kaburgasını kırdığını fark edene kadar.

"Sol akciğer boşluğunda yaklaşık iki buçuk litre kan var," diye bildirdi başını kaldırmadan. "Ve akciğerleri sönmüş."

İç organlarını duruladı, onları teker teker inceledikten sonra doğruldu ve Åse'ya bitirdiğini söyledi.

"Kırık kaburgalar ve akciğer boşluğundaki kan dışında şiddete dair hiçbir belirti yok," dedi, ardından daracık eldivenlerini

yuvarlayarak çıkarıp çöpe attı. "Benim ilk tahminim iç kanamadan dolayı öldüğü."

Durdu ve bir an düşündükten sonra ekledi: "İlginizi çekebilecek bir ayrıntı var; ölümünden kısa bir süre önce kadının cinsel ilişkiye girdiğine oldukça eminim."

Louise şaşkınlıkla ona baktı.

"Vajinasında ve her iki baldırında meni kalıntıları olduğuna inanıyorum," diye açıkladı. "Ama elbette, doğrulatmam gerekir, bu yüzden kesin olarak söylemeden önce test sonuçlarını beklemem gerekecek. Bu yaklaşık bir hafta sürebilir."

Başıyla onayladı. Ölümün cinayet olduğuna dair bir gösterge yoksa sürenin bu kadar uzaması normaldi. Sonra ayağa kalktı ve kadının biçimi bozulmuş yüzüne bakmaya gitti.

"Eğer haklıysam bu, onun aslında o kadar da yalnız olmadığı anlamına gelir." Flemming, teknisyenlerin yanlarma giderek onlara işinin bittiğini söyledi.

"Yine de son derece yalnız, neredeyse bir hafta önce ölmüş olmasına rağmen kimse onun kaybolduğunu bildirmek için bir sebep görmemiş," dedi Louise.

Louise, Åse'nın ekipmanlarını bir kenara koymasını bekledi ve sonra birlikte, raporuna ayrıntıları eklemek için köşedeki bilgisayara geçmiş olan Flemming'e veda ettiler.

Bodrum kattaki soğuk depoya geri götürülmeden önce cesedi kapatacak olan iki adli teknisyene başlarıyla selam vererek otopsi odasından çıktılar.

3

Louise kızgın bir şekilde telefonunun tuşlarına basarak Ragner Rønholt'ü aradı.

Cevap verdiğinde, "Adli Tıp Kurumu'na vardığımda Eik Nordstrøm yoktu," diye söze girdi. "İşleri burada nasıl yürütüyorsunuz bilmiyorum ancak polis otopsiyi en başından beri takip etmiyorsa bu, doktor için bu tam bir zaman kaybı oluyor. Dış inceleme sonuçlarını bana tekrar anlatmak zorunda kaldı."

"Ah, lanet olsun," diye homurdandı Rønholt. "Gelmedi mi?"

"En azından şu an burada olmadığını biliyorum," diye cevapladı Louise ve ofise geri döneceğini ekledi.

"Bir dakika bekle," dedi patronu. "Orada kal. Seni hemen geri arayacağım."

Telefonu kapattıktan sonra merdivenlerden inerek girişe gitti ve aramanın gelmesini bekledi. Bir süre sonra sabrı tükenince caddenin karşısındaki arabasına ilerledi.

Tam sürücü koltuğuna kendisini atmıştı ki Rønholt'ün adı telefonunda yanıp sönmeye başladı.

"Ayrıldın mı?"

Onu beklettiği için öfkelendiğini saklama girişiminde bulunmadan, "Ayrılmak üzereyim," diye cevap verdi.

"Bana bir iyilik yapıp Sydhavnen'daki Ulla'nın Yeri denen birahaneden Eik'i gidip alabilir misin?" diye sordu. "Tatilden sonra insan içine karışmakta biraz sorun yaşıyor gibi."

Louise iç çekip adresi istedi. GPS'ine sokak adını girerken, Rønholt'ün teşekkürlerini duymazdan geldi. Birilerini memnun etmeye hevesli bir çaylak değildi. Üstelik sarhoş ortağını köhne bir birahaneden almasının istenmesi de onu mutlu etmedi.

Louise, 67 numarayı bulamadı, sadece 65 ve 69 vardı. Aralarında kapısı, paslı demir parmaklıklar arkasında gizli, yıpranmış ve kapalı bir bar gördü.

Tam arabaya geri yürümeye başlayacaktı ki bir bira kamyonu korna çalarak kaldırımın kenarına park etti.

Louise, dışarı fırlayıp geniş bagajı açan, sonra da içini indirmeye başlayan sürücüyü görmek için döndü.

Penceresinde soyulmuş Carlsberg reklamı olan barın, yıllardır hayat belirtisi göstermediğine yemin edebilirdi ama bir anda simsiyah saçlı, tıknaz, sağlam yapılı bir kadın kapıda belirdi. Paslı demir parmaklıklar üzerindeki iki asma kilidi açmak için uğraş veriyordu.

Kadın kilitleri çıkardığında, "Affedersiniz," diyerek söze girdi Louise. "Altmış yedi numara arka avluda mı acaba?"

Kamyoncu kutuları içeri doğru çekmeye başladığında, kadın parınaklıkları kaldırdı ve kenara çekilerek teslimatçılara yol açtı.

"Altmış yedi burası," diye cevap verdi, arkasından bayat, dökülmüş bira ve sigara dumanı kokusu geliyordu.

"Eik Nordstrøm'u Ulla'nın Yeri'nden alıp evine götürmek için buradayım. Onu tanıyor musunuz?"

Orta yaşlı kadın bir an için Louise'e baktı, sonra arkasındaki odaya doğru işaret etti.

"Adım Ulla ve burası da benim barım. Aradığın kişi de şurada."

Adamlar bira fıçılarının yerine yenilerini koyarlarken, Louise duvarda iki oyun makinesi asılı olan odanın arkasına doğru götürüldü. Ayaklarının altındaki halının bazı yerleri yapış yapıştı

ve ağzına kadar dolu kül tablaları hâlâ masaların üzerinde duruyordu. Ulla gece pisliğini temizliyordu.

Nordstrøm duvara yaslanmış dört sandalyenin üzerinde yatıyordu. Birisi üzerine küçük bir polar battaniye örtmüştü. Ağzını açmış, hafifçe horlayarak uyuyordu. Yağlı, uzunca saçları alnı ile burnunun üzerine düşmüştü.

"Tatlım, biri senin için burada," diye seslendi Ulla. Elini deri ceketinin üzerine koyarak onu sarstı.

Louise, Rønholt'a küfrederek geriye doğru birkaç adım attı. "Hiç uğraşma."

Ulla onu durdurduğunda ayrılmak üzereydi. "Ona iki dakika verirsen hazır olacaktır."

Ulla, Louise onu izlerken tezgâhın arkasına giderek bir şişe içkiyle bir bardak alıp geldi ve masanın üzerine koydu. Sonra yine Eik'i sallamaya başladı.

Nihayet Eik homurdanarak doğruldu ve zar zor oturmayı başararak Ulla'nın ona verdiği bardağı kabul etti. Gözlerini kapatıp başını geriye yasladı, sonra ufak içkiyi içti ve hemen bir tane daha aldı.

Ardından bakışlarını çevirdiği Louise'e odaklanmaya çalıştı.

"Sen de kimsin?" diye sordu. Sesi, sanki eski paslı bir boru içinden çıkmıştı.

"Rønholt benden seni almamı istedi," diye yanıtladı. "Tatilin bitti."

"Ona cehenneme kadar yolu olduğunu söyle," diye homurdandı, masadaki düzleşmiş paketten bir sigara yakarken.

Louise bir an için gözlerini onun üzerine dikti, sonra arkasını dönüp gitti. Dışarıda, teslimatçılar kamyonun bagaj kapağını kapatmak üzereydiler ve Ulla demir parmaklıkları çekmeye başladı.

"Bekleyin!" diye içeriden bir ses kulakları tırmaladı.

Tökezleyerek sokağa çıktı, ellerini saçlarının arasından tarar gibi geçirirken parlak güneş ışığında gözlerini kırpıştırdı. Bir an için sanki dengesini kaybedecek gibi gözüktü ama sonra arabaya doğru yürüyen Louise'i takip etmeye başladı.

Kaldırıma sigarasını atıp, "Seni tanıyor muyum?" diye sordu.

Louise başını salladı ve kendini tanıttı. "Üç saat önce Adli Tıp Kurumu'nda olman gerekiyordu ama senin yerini ben doldurdum."

Yolcu kapısını açıp arabaya binmesini işaret etti. Louise arabanın diğer tarafına yürüdüğünde adam çoktan başını vurup uyumuştu.

Hafif bir horlama eşliğinde Soruşturma Şubesi'ne arabayla giderlerken, Louise sese kulak tıkadı ve kimliği belirlenemeyen kadına odaklandı. Yüzünün yarasız tarafında masum, neredeyse çocuksu bir şey vardı. Bir zamanlar güzel biri olmalıydı. Fakat asıl soru şuydu: Ne zaman?

Louise, Eik Nordstrøm'u otoparkta bıraktı. Kapıyı arkasından sertçe kapattığında, adam hâlâ gözleri kapalı halde arabada oturuyordu. Sonra, kaynayan öfkesini göstermemek için gözlerini gri döşemeli zeminde sabit tutmaya çalışarak ofisine yürüdü.

Çantasını yere bırakıp kapıyı kapattı. Duvarlar hâlâ boştu ama Louise, kendisi dışarıdayken jaluzilerin takıldığını fark etti.

Güneş odanın içine parlıyordu. Bu yüzden ilk önce gidip güneşlikleri ayarladı, ardından masasına oturup bilgisayarını açtı. Departmanı onunla beraber yönetmeye en uygun olacağını düşündüğü üç kişinin özgeçmişleri ile kendi notlarının bulunduğu dosyayı buldu. *Belki Henny Heilmann da aday olabilir,* diye düşündü.

Eski grup lideri Henny, Radyo İletişim bölümüne atanmıştı ve Cinayet Masası'nda kendisinden sonra en uzun çalışma süresi onundu. Louise'in tanıdığı en deneyimli dedektiflerindendi ama Heilmann ne yapacağı belli olmayan biri olduğunu bildiği için, belki de dönüp dolaşıp aynı yere dönmek konusunda yeterli özelliklere sahip olmadığını düşündü. Ya eski günlerdeki gibi inanılmaz bir şekilde kararlı ve etkili olacaktı ya da onu ekibe dahil etmek vakit alacaktı.

Biri kapıyı yumrukladı. Kapı savrularak açıldı ve tek ayağıyla üzerine bir sürü kutu yığılı bir ofis koltuğunu iten Eik Nordstrøm paldır küldür içeri girdi.

"Pekâlâ, zaten burada bir sandalye varmış," dedi kapıda duraksayarak.

"Neler oluyor?" diye bağırdı. Notlarını hızlıca topladı ve Eik'in saçlarını ıslatıp geriye doğru taradığını fark etti. Louise, ofiste temiz bir gömlek tuttuğunu ve soyunma odasında çabucak temizlendiğini tahmin etti.

"Yanına taşınıyorum," dedi, başıyla pencerenin önündeki boş koltuğu işaret ederek. "Hep bir kadın ortağım olsun istemişimdir."

Louise şaşkın bir halde ayağa kalktı.

"Sen ve ben direkt olarak birlikte çalışmayacağız," diye karşılık verdi ona. "Özel Araştırma Birimi daha çok sizinkine bağlı bir birim."

Masanın üzerine kutuları kaldırırken, "Evet," diyerek kabul etti. "Ve bu büro sadece seninle benden ibaret olacak. Bana eşyalarımı toplayıp yanına taşınmam söylendi."

"O zaman bir yanlış anlaşılma olmuş. Bunu sana kim söyledi?"

Eik deri ceketini yere fırlatıp iki kutu açmaya başladı.

"Rønholt. Ormanda bulunan kadının davasına beni koymuş."

Louise inanamayarak ona baktı.

"Pekâlâ ama dava üzerinde çalışmak için burada olmak zorunda değilsin, değil mi?" diyerek ondan kurtulmaya çalıştı.

"Zorundayım, çünkü seninle çalışacağım," dedi ve sanki ciğerleri henüz güne başlamamış gibi öksürdü.

Söylediklerini iyice hazmederek, Louise bir an için sessizce bekledi. Ancak Eik ittirerek fazla sandalyeyi dışarı çıkarmaya başladığında, Louise masadan dosyayı kapıp yanından geçip gitti.

* * *

Louise, önbürodaki sekreterin karşısına dikilip, "Rønholt burada mı?" diye sordu. Hanne Munk da birkaç yıl önce kısa bir süreliğine Cinayet Masası'nda çalışmıştı. Büyük kızıl saçları, renkli giysileri ve manevi eğilimleri tam olarak Başkomiser Willumsen'e göre değildi. Bu yüzden birkaç ay içinde onu korkutup uzaklaştırmayı başarmıştı.

"Şu anda giremezsin!" dedi sekreter. "Ragner milli delegelerle yapacağı toplantıya hazırlanıyor."

"Onunla konuşmam gerek. Sadece iki dakika sürer." Louise büroya doğru ilerledi.

Hanne yerinden fırladı ve Louise kolunu kaldırıp kapıya vuramadan kapıya ulaştı.

"İçeriye paldır küldür girip konuşmalarını kesemezsin." Louise'e kızgın bir bakış atarak yolu kapattı. "Ve günün geri kalanında da zamanı olmayacak. Ama elbette haftanın ilerleyen günleri için bir toplantı planlayabilirsiniz."

"Ah, kes şunu artık!" dedi Louise. Pes etmeyeceğini gösteren bakışlarını Hanne'nın yüzüne dikti.

Tam o sırada kapı açıldı. Ragner Rønholt az kalsın hâlâ geçişi engellemeye çalışan sekreterine çarpıyordu.

Hanne'nın omuzlarından destek alan Rønholt, "Pekâlâ, hepinize merhaba," dedi Louise'e gülümseyerek. "Eik'i yataktan kaldırabilmeyi başardığınıza sevindim. Tatil modundan çıktı mı, iyi bir adamdır."

"Evet, bu konuda..." Hanne'nın yanından kayıp geçen Louise, Rønholt'ü geri ofisine çekip kapıyı arkalarında kapattı. "Anlaşmamız çok netti: Yeni birimde çalışacak diğer kişiyi ben seçecektim."

Kâğıtlarını ona uzattı.

"Burada nitelikli olduklarını düşündüklerimin bir listesi var."

Rønholt kâğıtları tuttuğu an, Louise kendisi için hazırladığı küçük notları hatırladı ve kâğıtları onun elinden çekip aldı.

"O sarhoştan bu şekilde kurtulamazsın."

"Kim kimden kurtulmak istiyormuş?" Rønholt savunmaya geçti, alnında derin bir kırışıklık belirdi.

"Eik benim en iyi adamım ve eminim ikinizin bir birleşimi dünya standartlarında olabilir."

Dünya standartlarında mı? Hem onun kelime seçimine hem de meslektaşını zahmetsizce Louise'in başına atmasına afalladı.

"Onu barda sızmış halde buldum. Sonunda kendine geldiğinde, henüz iki ayağının üzerine basmadan iki kadeh daha yuvarladı. Bu dünya standartlarında değil. Unut gitsin. Lars Jørgensen'ı istiyorum. Eminim buraya hızla transfer edilebilir."

Rønholt masasının arkasına geçip ona baktı. "Eik'in bazı şeytanlarla mücadele ettiği konusunda haklısın ve kimi zaman ondan daha güçlüler. Ama bazen insanların zayıflıkları onların güçlü yanları olabilir," dedi. "Lars Jørgensen'ı alabiliriz. Ama önce Eik'e bir şans ver. Başlangıç olarak, kadının kimliğini bulmanızı ve haber verilmesi gereken herhangi bir yakın akrabası var mı araştırmanızı öneririm. Sonra bu vakayı kapatırız."

Bu, Louise'in beklediği tepki değildi. Derin bir nefes aldı. Bu henüz sona ermemişti.

Saatine baktı, sonra da raftan paltosunu aldı. "Biraz geç kalıyorum. Bu gece briç gecesi ve ben peynir tabağından sorumluyum, bu yüzden toplantıdan sonra dönmeyeceğim."

Louise onun peşinden gitti ama kapıda durdu. Eik Nordstrøm büronun önünde durmuş, başını sallayarak her kelimesine gülümseyen Hanne ile önbüroda sohbet ediyordu.

"Peki Jane Doe'nun* kimliğini bulmaya ne dersin?" diye sordu Louise. "Eğer çok meşgul değilsen?"

Önbüroda sert adımlarla ilerlerken sesinin aksi çıktığının farkındaydı. Koridorda Louise'e yetişmek için kendisini parçalamadan önce, Eik'in Hanne'yı kıkırdatarak güldüren bir şey fısıldadığını duydu.

Mutfağa gitmek üzere dönüp, "Bir fincan kahve ister misin?" diye sordu.

---

* Kimliği belirsiz kadınlara verilen bir ad ve soyad. –*yhn*

"Hayır teşekkürler, ben çay içiyorum." Louise, Sıçandeliği'nin kapısında şaşkınlıkla durdu. Ofis dönüştürülmüştü. Aniden, birisi içeriye taşınmış gibi görünüyordu. Belki çerçeveli şu müzik posterleri tam onun zevki değildi ama en azından içeride birilerinin çalıştığını hissettiriyordu.

"Yok artık..." diye bağırdı.

"Seni rahatsız ediyorsa hepsini toplayabilirim," dedi arkasından Eik, elinde bir fincan kahve ve iki peynirli sandviç tutuyordu.

"Hayır, gayet iyi," diye hızla cevap verdi. Gerçek şu ki, dekorasyonu başkasına bıraktığına mutluydu.

Odada bazı şeylerin olması güzeldi ama ayrmtılara karşı hiçbir kişisel ilgi duymuyordu.

Masasına gidip kâğıtlarını bıraktı ve sandalyesine çöktü.

4

"Dosyanın üzerine siyah etiket koydum, bu sayede kadın şimdi Interpol'ün kayıtlarında ölü olarak kategorize edilebilir," dedi Louise. İkinci sandvicine yumulan Eik'e baktı. "Ama fotoğrafı medyaya vermeden önce, polis merkezlerine ve Interpol'e göndersek daha iyi olmaz mı?"

Doğru prosedür nedir emin olamadığı için, bir an düşündü. Holbæk polisi kendi başlarına kadınının kimliğini teşhis edemeyeceklerini anlayınca, bu vaka Soruşturma Şubesi'ne aktarılmıştı.

"Eğer bir isim bulamazsak diğer birimler de pek bir şey yapamaz."

Eik hızla ağzındaki lokmayı yutup başını salladı. "Oturup şans eseri birisinin onu tanımasını beklemek sadece vakit kaybı olacak. İş, kimlikleri belirlenemeyen cesetler olunca genellikle bulundukları alana odaklanarak başlarız."

"Pekâlâ," dedi Louise. "Perşembe sabahı, Zealanda'nın iç kesimlerindeki Avnsø Gölü'nde bir orman görevlisi tarafından bulundu. Bu sana bir şey hatırlatıyor mu?" Eik başını iki yana sallarken Louise bir çırpıda yer isimlerini söyledi: "Hvalsø, Skov Hastrup, Særløse, Ny Tolstrup. Orada bir mülteci merkezi var."

Siyah gömleğinin üzerindeki ekmek kırıntılarını silkip, "Køge'nin oralarda mı?" diye sordu.

"Hayır, Køge'ye yakın değil," diye içini çekti. "Roskilde ve Holbæk arasında. Orman görevlisi onu, göl kıyısını temizlerken bulmuş. Maktul hakkında hiçbir şey bilmiyor ve ormanda birinin yaşadığına dair bir belirti yok."

Otopsi bilgilerini anlatmaya başladı ama Eik elini kaldırınca sustu. "Tekrar doldurmam lazım." Kupasını alıp odadan ayrıldı. Döndüğünde, "Yerel polisin, düştüğü yamacın etrafındaki bölgeyi arayıp aramadığını biliyor muyuz?" diye sordu.

"Holbæk polis merkezinden gelen rapora göre, ıslak toprakta belirgin patinaj izleri var," diyerek yanıt verdi Louise. "Gece hafif yağmur yağmıştı ama kızınkiler dışında herhangi bir ayak izi bulamamışlar."

"Belki ormanda yaşıyordu. Evsiz olabilir mi?"

Birisi kapıyı çaldığında Louise elindeki kısa polis raporunu indirdi. Hanne somurtarak başını içeriye soktu ve Louise'e hâlâ çalışma odasına ismini yazmadığını hatırlattı. "Her şey masama gelmese güzel olur. Birikiyorlar!"

"Benim için bir şey mi geldi?" diye sordu Louise. Bu, Cinayet Masası'ndan iletilen bir posta olabilirdi. Müzakere Grubu başkanı, Louise yeni birimi işlevsel hale getirene dek ona yeni görev verilmemesini kabul etmişti, bu yüzden bir şey beklediği söylenemezdi.

"Mangal partisi için bir davetiye ve senin için bastırdığım bir telefon rehberi var."

"Ve gelirken yanında getirmedin, öyle mi?"

"Şubedeki herkese postalarını götüremem," diye anlamlı bir şekilde cevap verdi Hanne.

Eik göz kırpıp, "Ah, ama genellikle bunu sorun etmezsin," dedi.

"Seninki farklı bir durum," diyerek cilve yaptı.

Hanne kapıyı kapatıp gittikten sonra Louise birkaç saniye boyunca arkasından baktı. Sonra başını salladı.

Eik arkasına yaslanıp cebinden buruşuk bir sigara paketi çıkardı. "Rekabete alışık değil. Hanne şubenin kraliçesidir, hepimiz ona kur yaparız." Paketten dümdüz olmuş bir sigara çekip ağzına koydu ve bir çakmak arandı.

Çekmecesinde bir tane buldu ve tam sigarayı yakmak üzereyken, "Burada sigara içmek yok," dedi Louise.

Bir kaşını kaldırdı ve bir an ona baktıktan sonra çakmağı fırlattı.

Louise polis raporunu masanın üzerine koydu.

"İlk olarak son bir ayın kayıp listelerini inceledim," diye konuşmaya devam etti. "Fakat bu bizi sadece Kuzey Jutland'de bir kadına ve Nastved'den genç bir adama götürdü. Bu yüzden bir yıl geriye gittim ama o yaş aralığında bir kadın yoktu. Nihayet beş yıl geri gittim."

Louise'in önündeki yığında polisten gelen listeler vardı.

"Hiç kimse tanıma uymuyor. Şüphesiz, o büyük yara ayırt edici özellik olarak listelenecektir. Yani kayıp olarak listelenmeyecek."

Eik hâlâ dudaklarında sigarayı sallandırıyordu ve huzursuz görünüyordu.

Elinde çakmak ile kapıdan çıkmak üzereyken, "Bana listeleri ver, onlara bir de ben bakayım," dedi.

Louise, "Git lanet sigaranı iç, odaklanabildiğinde biz de işimize devam ederiz," diye sinirle payladı onu ve beklemeye başladı.

Yedi dakika sonra döndü. "Bana şu kadının yüz fotoğrafını gönderir misin?"

İnceledikten sonra, "Eğer Danimarkalıysa birilerinin onu tanıması gerekir. Bu yara o kadar dikkat çekici ki daha önce biri gördüyse karıştırması mümkün değil," dedi.

Louise başıyla onayladı.

"Basına fotoğrafla beraber bir açıklama göndermemi ister misin? Bende kayıplar için kullandığımız kulağı delik kişilerin bir listesi var."

Onu nihayet biraz canlanıyor görmekten mutlu olarak, "Evet

lütfen," dedi. Saate baktı. "Roskilde'de bir randevum var, bu yüzden bugün biraz erken ayrılacağım."

Louise hâlâ sevgili arkadaşı Camilla Lind'in, sevgilisinin ailesinin, Roskilde'nin biraz dışında, Boserup'ta olan büyük malikânesine taşındığı gerçeğine alışmaya çalışıyordu. Camilla'nın sevgilisi Frederik, erkek kardeşi ölünce ve kız kardeşi aile şirketini yürütmeyi bırakınca, Amerika Birleşik Devletleri'ni terk ederek Termo-Lux'ın yönetimini devralmak için tekrar Danimarka'ya taşınmaya karar vermişti.

Camilla'nın "köşkün leydisi" olması Louise'in öngöremediği bir şey olmuştu. Arkadaşının, Frederiksberg Yüzme Havuzları'nın tam yanındaki küçük dairesi, satışa çıkarılmıştı ve Markus yaklaşık bir ay önce okul değiştirmişti, çünkü Frederik Sachs-Smith onu Roskilde'de bir özel okula aldırmıştı. Her şey çok çabuk olmuştu ve şimdi de evleniyordu. Louise bir tuhafiyeye giderek davetiyeler için inci almıştı. Camilla onları kendi başına yapmak konusunda ısrar etmişti; Louise bütün bunların eski arkadaşı ve sırdaşı için ne kadar önemli olduğunun farkındaydı, bu yüzden tüm bunları zaman kaybı olarak görse de işten sonra incileri getirmeye söz vermişti.

Düğün hazırlıkları içine sürüklenmekten yorgun bir halde içini çekti. Arkadaşı bir romantizm furyasına kapılmış gibiydi.

Eik Nordstrøm, "Yolladım!" diyerek bir süre sonra sessizliği bozdu. "Kadını tanıyorsanız ya da kim olabileceği konusunda bir fikriniz varsa Özel Araştırma Birimi ile temas kurun diyen bir ilan, fotoğrafla beraber gönderildi."

Beklentiyle Louise'e baktı.

"Harika," diye iltifat etti Louise. "Onu buldukları yerde çektikleri fotoğrafları gördün mü?"

Eik başını salladı.

Louise görüntüleri ekrana getirdi ve ona gönderdi. Eik öne doğru eğilip dikkatle fotoğrafları inceledi, kırışık yüzü ciddileşmişti.

"Annemin böyle çiçekli önlükleri vardı. Önünü birkaç kancayla kapatırdı," dedi. "Galiba altmışlı yıllardı, sanki fermuar icat edilmemiş sanırsın. Bunların hâlâ kullanıldığından haberim yoktu."

Louise fotoğrafı inceleyip başıyla onayladı. Giysilerden, zamanın onun için hiç ilerlemediği çıkarılabilirdi.

"Gidip onu bulan adamla bizzat konuşmaya ne dersin?" diye sözlerini sürdürdü. "Ona biraz baskı yapabiliriz."

"Zaten yarın ilk iş bunu yapmayı planlıyordum," dedi Louise. Geçici ortağının yarın kendi başına gelmek gibi bir niyeti var mıydı, yoksa gidip yine onu alması mı gerekecekti?

Bilgisayarını kapatıp deri ceketini giyerken, "Sen devam et ve Roskilde'ye git. Onunla ben konuşabilirim. Nasıl olsa yapacak bir şeyim yok," dedi Eik.

Louise gözlerini ekrandan ayırıp Eik'in paketten son sigarasını aldıktan sonra kâğıdı buruşturup çöpe atmasını izledi. "Bu, tam olarak fazla mesai yaptıracak kadar önemli bir vaka değil," diyerek itiraz etti Louise. Onun geç gelen ve akşam dörtten sonra ofiste kalıp, zaman çizelgesine fazladan mesai ekleten bir tip olduğunu tahmin etmişti. Bu Louise'in kabul edeceği bir şey değildi. "Avnsø Gölü'nün nerede olduğunu bile bilmiyorsun!"

"GPS'im var."

"Tabii, ormana giden yolu bulursun ama en fazla o kadar ilerleyebilirsin. Oraya bir kez girdin mi destek yok."

Genellikle bir şeylerin halledilmesi konusunda ısrar eden biriyimdir, diye düşündü. Bunun yaşlanmaya ve kayıtsızlaşmaya başladığının bir işareti olup olmadığını merak etti. İmkânsız, diyerek kararını verdi ve çantasını topladı. Gerçekten kırk yaşına basmış olabilirdi ama eski bir Danimarka tabirinin dediği gibi "şişman ve bitmiş" olmaya hazır değildi. "Pekâlâ, güzel. Hadi gidelim."

Çıkarlarken Hanne'nın ofisine uğradılar. Louise bölümün iki otomobilinden birinin anahtarını alma işini Eik'e bırakmıştı ama alt kata indiklerinde, Louise elini uzattı.

"Ben sürüyorum," dedi net bir biçimde.

5

Yolculuk sessiz geçiyordu. Louise, Eik'in uykuya dalıp dalmadığını görmek için birkaç kez başını çevirdi. Eik geniş ellerini kucağında birleştirmişti ve sola dönen arabanın içinden dikkatlice, pencereleri kırık, kapatılmış kereste fabrikasını izliyordu. Terk edilmiş ahşap binaların hayaletleri andıran bir boşluğu vardı.

Koruluğun tam kıyısında, sık ağaçların neredeyse üç yanını örttüğü, saman çatılı bir çiftlik evi duruyordu. Etrafını saran beyaz çitleri ve geniş bir kapısı vardı. Louise önünden geçerken biraz yavaşladı. Yıllardır korucununki gibi bir evin hayalini kuruyordu.

Bukkeskov Caddesi'nden geçerlerken, "Göle inen yamacın olduğu çayırın orada bir kamp kabini var," diye açıkladı. "Ama kadar araçla gidersek kızın düştüğü yerden oldukça uzak bir yere park etmek zorunda kalırız. Bu yüzden Avnsø Gölü'ne doğru devam edeceğim, kalan yolu da yürürüz. Böyle daha hızlı olur."

Merakla ona bakıp, "Buralara oldukça aşina gibisin," diye gözlemini belirtti.

Yoldaki büyük çukurlardan sakınmaya çabalayan Louise, "Buralıyım," diye itiraf etti. "Eh, tam buralı değilim ama ormanın diğer tarafındaki Lerbjerg'den geliyorum. Çocukluğum bu

yollarda geçti. Biraz büyüdüğümüzde, gölün kıyısında toplanıp ateş yakmaya başladık."

Louise bu toplantılarda genellikle bol miktarda bira ve elden ele dolaştırılan esrar olduğunu söylemekten kaçındı. Kendisi hiç içmemişti ama diğerleriyle birlikte çimenlerin üzerine uzanıp yıldızlara bakardı.

"Hâlâ buraya geliyor musun?"

"Ailem burada yaşıyor," diye kısaca cevap verdi. "Ama yıllardır göle gelmemiştim."

Alenen yalan! Düşüncelerini toplamaya ihtiyaç duyduğunda Louise sık sık buraya gelirdi. Ona göre, Avnsø Gölü dünyanın en güzel ve en huzurlu yeriydi. Oturup bir ağaca yaslanmayı ve gün batımının, simsiyah yüzeyi sanki alev almış gibi göstermesini izlemeyi severdi. Bu, meditasyon için mükemmeldi.

Tabii çok acı hatıraları da vardı... ve arkasında bırakmaya çok uğraştığı bir kâbusu. Fakat buraya en son evlatlık oğlu Jonas'la gelmiş olması Eik'i hiç ilgilendirmezdi. Aslında yaptıklarının hiçbiri Eik'i ilgilendirmiyordu.

Arabayı kenara çekti. "Orası. Buraya park edelim."

Tepenin eteğindeki sudan yansıyan ışığı gördü, bir patika doğrudan oraya gidiyordu. Çocukken burada bisiklet sürerlerdi. Ayrıca iyi de bir at yoluydu, hele yukarıya çıkma zamanı geldiğinde atları dörtnala koşturmak için.

Louise eliyle göstererek, biraz daha yürüyüp daha az yokuş olan orman yolunu tercih edebileceklerini söyledi.

Eik arabadan çıktıktan sonra, "Burada iyi balık tutuluyor mu?" diye sordu.

Louise başıyla onayladı ve aniden bir keresinde ev yapımı bir oltayla küçük bir sazan balığı yakaladığını hatırladı. Tatlı su ve turna balıklarını da hatırlar gibiydi. "Aşağıda tüm gölü dolaşabileceğin bir yol var." Sağ taraflarındaki çalılığa işaret etti. "Bu tarafa geçmemiz gerek."

Korucunun, kadını bulduğu yere ulaşmak için, yolun dörtte birini yürümek zorundaydılar.

Eik aniden, "Şşşt," dedi ve Louise'in koluna dokundu.

Louise konuşmayı kesince ağlayan bir çocuk sesi duydu. Ağaçların arasından gelen ses yürek sızlatıyordu.

Sesini alçaltarak, "İnsanlar piknik yapmak için buraya gelirler," diye açıkladı. "Aşağıda piknik masaları var."

Hava güzel olunca pek çok kişi Avnsø Gölü'ne gelirdi. Louise, Hvalsø'de okurken birkaç kez buraya okul gezisiyle gelmişlerdi. Oğlanlar ya ağaç gövdelerine isimlerinin baş harflerini kazır ya da büyük ağacın birine bağlanmış bir iple gölün üzerine doğru sallanırlanırdı. Kızlar da çayırda çiçeklerden taç yaparlardı. En azından o böyle hatırlıyordu.

Düşünceleri çocuğun sesiyle aniden kesildi, şimdi o kadar şiddetli ağlıyordu ki Louise bir an için nefes alıp almadığından endişe etmişti.

"Neden kimse çocukla ilgilenmiyor?" diye homurdandı Eik. Dik yokuşa doğru çoktan ilerlemeye başlamıştı, kaymamak için dallara tutunarak indi.

Louise arabayı kilitleyip onu takip etti.

Louise, göl kıyısındaki yüksek ağaçta kendisini bildi bileli asılı olan salıncağın orada üç küçük çocuk gördü. Ağlayan, çizgili bir rüzgârlık ve kot pantolon giymiş bir oğlandı. Yere oturmuş, gözlerini sımsıkı kapatmıştı, öyle hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ki yüzü pancara dönmüştü. Onun yanında, sarışın bir oğlan yüzüstü yatıyordu. Yerde tırtıl gibi emekleyen çocuk, ağlamaya dönüşeceğinin sinyalini veren bir dizi yüksek ve mutsuz sesler çıkarıyordu.

Louise durup son çocuğa baktı; kırmızı, bol giysiler giymiş bir kızdı. Suya tehlikeli bir şekilde yakın oturuyordu, parmakları ağzında ve tüm yüzü kir içindeydi.

Louise iki ya da üç yaşlarında olduğunu tahmin etti. Bu ufak çocukları, gölün bu kadar yakınındaki ağaçlıkta kim yalnız

bırakmıştı? Kız ayağa kalkıp suya doğru tıpış tıpış ilerleyince Louise adımlarını hızlandırdı. Kız çömeldi ve kıyıyı yalayan dalgaları yakalamak istercesine öne eğildi.

Louise daha oraya ulaşamadan Eik kızın yanına gelmişti, hızla onu yerden kaldırıp salıncağın yanındaki banka taşıdı.

"Kimse yok mu?" diye etrafa bakınarak seslendi Louise. Fakat belli ki yakınlarda yetişkin biri yoktu.

Eik geri dönerek hâlâ sarsıla sarsıla ağlayan oğlanın yanına çömeldi. Çocuğu kollarına alarak nazik bir biçimde salladı.

Gözleriyle etrafı arayarak, "Burada biri olmalı!" diye bağırdı Louise.

Eik üç çocuğu bankın yanmda emniyete almıştı. Kollarında ağlayan çocukla dolanırken diğerleri yerde emekliyordu.

"Hey!" diye tekrar seslendi Louise. "Ben gidip bakarken sen onlarla kalır mısın?"

Cevabını beklemeden kayıkhaneye doğru koşmaya başladı, daha sonra göl boyunca giden yolu izledi. Yer yer dar patikaya uzanan dalların altından eğilmek zorunda kaldı. Öfkeden şakakları ağrımaya başladı. Durumu kolaylıkla gözünün önüne getirebiliyordu: Bir geziye çıkan genç bir çift, çocukları yerine birbirleriyle ilgilenmeyi tercih etmişti. Okuldayken kendisi de biraz dadılık yapmıştı ve bir veya iki kez erkek arkadaşını yanına çağırmıştı. Çocuklar oturmuş oynarken onları unutmak çok kolay oluyordu.

Tekne saklamak için kullanılan bir kulübenin yanında durduğunda, "Kimse yok mu?" diye bir kez daha seslendi. Kapısının üzerinde büyük bir asma kilit vardı; mekân terk edilmişti.

Etrafına bakmak için bir an durakladı. Halen çocuğun ağladığını duyabiliyordu ama bu sefer ağlaması aşırı değildi. Louise çoğu insanın göle ulaşmak için kullandığı orman yolunu takip etti. Nefes nefese tepeye ulaştığında yine kimseyi bulamadı.

Döndüğünde Eik, üç çocukla beraber yerde oturuyordu. Ağlayan çocuk neredeyse kollarında uykuya dalmıştı ve diğer ikisi küçük sopalarla çamurun üzerine çizgiler çiziyorlardı.

"Ben diğer taraftan gitmeyi deneyeceğim," dedi Louise, onların arkasını işaret ederek. Bir yaprak dahi kıpırdamıyordu. Louise bir an kulak kabarttıktan sonra ters yöne doğru koştu.

Bu gerçek bir patika değildi. Sadece üzerinden pek çok kez geçildiği için çamurlar ezilmişti. Ağaç kökleri her yerden çıktığı için, dikkat etmeyen birisi kolaylıkla takılabilirdi.

"Hey!" diye seslendi ama birkaç metre ileride bir çocuk arabası görünce sustu. Devrildiği için yolu kapatıyordu. Uzaktan anaokullarıyla kreşlerin kullandığı, koyu mavi, çok koltuklu kurumsal bebek arabalarından bir tanesi olduğunu seçebildi.

"Lanet olsun." Etraf sessiz olduğundan, kısa bir süreliğine dördüncü bir çocuğun hâlâ bebek arabasında olabileceği korkusuna kapılmıştı.

Louise bir ağaç gövdesinin üzerinden atlayıp alt kısmı ona bakan bebek arabasına doğru koştu. Boş olduğunu görünce her yanını bir rahatlama kapladı. Bir çanta, beyaz bir bebek beziyle birlikte dördüncü koltuğa ittirilmişti. İçinde birkaç tane su şişesi olan bir poşet ve bir kraker paketi, fileden savrularak biraz uzağa düşmüştü. Bebek arabası hareket halindeyken devrilmiş gibi gözüküyordu.

Giderek artan bir huzursuzluk duygusuyla Louise gözlerini çevrede gezdirdi, birkaç kere daha seslendikten sonra Eik'in yanına döndü. Patikaya doğru işaret ederek, "Bebek arabası orada," dedi.

Ağlayan çocuk şimdi kucağında tamamen uykuya dalmış haldeydi ama diğer ikisi sızlanmaya başlamıştı.

"Onları içine koyabilmemiz için gidip bebek arabasını alabilir misin?" diye sordu Eik. Louise başıyla onaylayıp seyrek ağaçların arasından gökyüzüne baktı. Hiç kimsenin gönüllü bir şekilde, üç küçük çocuğu göl kenarında terk etmeyeceğini iyi biliyordu. Damarlarına adrenalin dolmaya başladığını hissetti.

Sonra bebek arabasını almaya gitti.

Louise arabanın kasasını kaldırmak üzere eğilmişken kadını

fark etti. İki sık çalının arasında, dikenlerin kanattığı bir kadın bacağı duruyordu.

Louise bebek arabasını bırakıp çalılığa doğru koştu. "Hey," diye seslendi sessiz bir şekilde. "Hey!" Çömeldi ve ceketinin kolunu kullanarak dikenlerden koruduğu eliyle dalları kenara ittirdi. Kadının alt kısmı açıktaydı ve cansız bedeni kıvrılmış bir pozisyonda yatıyordu.

Çocukların kötü bir şeyler olduğunu hissetmelerini dikkate almadan, "Burada yerde bir kadın var," diye yüksek sesle bağırdı. Sonra cep telefonunu çıkarıp bir ambulans çağırdı.

Acil çağrı merkezindeki memur tereddütlü bir şekilde o bölgeye yabancı olduğunu itiraf etti. "Buraya en kolay, Hvalsø'deki yoldan Bistrup Ormanı'na gelerek bulursunuz," diye açıkladı Louise. "Sonra da korucunun evini geçeceksiniz. Karşılamak için yola çıkarım."

Louise kadının yüzünü göremediği için çalıların diğer tarafına doğru yürüdü. Çalıların arasından geçerken pantolonu yırtılmıştı.

Kadının alnı kötü hırpalanmıştı. *Biri kadının başını ağaca vurmuş gibi görünüyor,* diye düşündü. Çalıların arasından kör bir biçimde ağaç zirvelerine bakıyordu.

Louise'in, kadının hayatta olmadığını anlaması için nabzını kontrol etmesine gerek yoktu. Kadının yüzüne baktı. Tıknaz biriydi, muhtemelen aynı yaştalardı. Saçları bir atkuyruğuyla yukarıda toplanmıştı ama sadece küçük bir kısmını toka hâlâ tutuyordu. Louise kadının gevşek saç tutamına bakarak kaçmaya çalışmış olabileceğini düşündü.

Belli ki faili, onun uzun kahverengi saçlarını yakalayıp onu geri çekmişti. Kadının yüzündeki darbeler o kadar acımasızdı ki Louise hemen olaya öfkenin de dahil olduğunu düşündü. Bu kurban öldüresiye dövülmüştü.

Geriye birkaç adım atıp bir an için durdu ve etrafına bakındı. İlk aklına gelen, birisinin kadını çalıların arasına gizlemeye çalıştığı oldu ama bu kadar beceriksiz bir biçimde yapıldığına şa-

şırmıştı. Orman yolunda yürüyen herhangi biri aşağı baksa onu kolayca görebilirdi.

Biraz uzakta bir ayakkabı ve pantolon yerde duruyordu. Louise oraya gidip beyazlatılmış kot pantolonun üzerine eğildi. Düğme parçalanmış, fermuar yırtılmıştı. Fail açmakla uğraşmamış, sadece pantolonu yırtarak kadının üzerinden çıkarmıştı.

Sonra çevresindeki yeşil orman zemininde bazı karanlık gölgeler gözüne çarptı ama kan olup olmadıklarını anlayamadı. Görünüşe göre saldırı ağaçların arasında gerçekleşmişti.

Louise verdiği yol tarifini memurun anlamadığından endişeleniyordu, Eik ve çocukların yanına giderken, onu tekrar aramayı düşündü.

"Ölmüş." dedi. "Polis gelene kadar bebek arabasını olduğu yerde bırakmalıyız."

"Evet." Yan yana uzanmış olan üç çocuk mışıl mışıl uyuyordu. Biri parmağını emiyordu. "Bir suç muydu?" diye sordu ayağa kalkarken.

Louise başıyla onayladı.

"Eğer bir çocuk bakıcısı idiyse, ebeveynlerinin çocuklarının kayıp olduğunu fark etmeleri uzun sürmez herhalde," diye tahmin yürüttü.

Louise de aynısını düşünmüştü. Ölen kadını teşhis etmek zor olmayacaktı. Muhtemelen yakınlarda yaşıyordu, yoksa çocuklarla birlikte gölde yürüyüş yapmazdı.

"Ben polisi ve ambulansı beklemek için yukarıya, kavşağa gidiyorum," dedi Louise, sonra duraksadı. "Ya da onları karşılamaya sen mi gitmek istersin?"

Eik hızla başını salladı. Paltosunun cebinden sigarasını çıkarıp, "Buralarda lanet yolu bulamıyorum ben," dedi.

Louise dik patikayı tırmanmaya başladı. Bacakları ağrımış, yamacın son kısmında nefes nefese kalmıştı. Doğruca orman yoluna saptı ama ilk dönüşten sonra, kavşağın ve yolların ayrıldığı o küçük üçgenin hatırladığından uzak olduğunu fark etti. Arabayla gitmediğine pişman olmuştu.

Sonunda ana orman yoluna vardığında, yol kenarındaki bir ağaç kütüğünün üzerine oturup Camilla'ya mesaj attı.

Arkadaşının beklediği incileri bırakmak için zaman bulabileceğinden şüpheliydi.

6

Acil durum müdahale ekibi, sirenler ormanın sessizliğini bozduktan uzun zaman sonra kendilerini gösterdi. Muhtemelen Louise'e geldiklerini haber vermek için sirenleri açmışlardı. Böylece onlara yolu gösterebilirdi.

Ayağa kalkıp biraz sonra tepede görünen ambulansa el salladı. "Sekiz yüz metre düz gidin sonra sola dönün," diye bilgilendirdi.

Louise tam geri dönecekti ki bir polis arabası yanında durdu. Bir iki adım çekildikten sonra direksiyonda Mik Rasmussen'in olduğunu fark etti. Onu uzun zamandır görmemişti. Aslında ilişkilerini bitirdiklerinden beri.

Mik bağırmıştı, Louise'e hakaret etmiş, büyük ve küçük sorunları tekrar açmış, kendisine bağlanamadığı ya da bağlanmak istemediği için onu pek çok kötü şeyle suçlamıştı.

Yapayalnız öleceksin ve senin için üzülmüyorum bile, diye bağırmıştı ona. Mik'i ne zaman düşünse aklına söyledikleri geliyordu, o yüzden azar azar onu unutmaya çalışıyordu.

Louise, Mik'in o kelimelerin hepsini isteyerek söylediğine emindi ve o en savunmasız yanını dinlediği ender zamanlarda, Mik'in haklı olabileceği korkusunu hissediyordu. Ancak bu yıl-

lar önce, hiçbir sevgiliye bağlanmayacağına dair aldığı kararının sonucuydu. Bir daha o kadar derinden yara almamak için hiç kimseye tümüyle güvenmeyecekti.

2007'de bir olayı çözmede yardım etmek için, geçici bir süreliğine Holbæk Polis Merkezi'ne çalışmaya gittiğinde tanışmıştı onunla. Aynı ofisi paylaşıyorlardı ve uzun, sıska şerif yardımcısında gördüğü ilk şey etkileyicilikten ziyade gariplikti. Fakat daha sonra onu kano yapmaya çağırmıştı ve Louise de soruşturmadan uzaklaşma ve iş arkadaşlarıyla yerleştirildiği ucuz otelden kurtulma fırsatını memnuniyetle kabul etmişti. Onun evinde İrlanda kahvesi içerlerken bulmuştu kendisini. Bir gece öbür geceyi arkasında getiriyordu; böylece iki yıl boyunca görüştüler. Şerif yardımcısı bunu bir ilişki olarak görüyordu fakat ona göre pek ciddi bir şey değildi.

"Selam," dedi düşüncelerinden uzaklaşarak. Yanında oturan kadın memura da başıyla selam verdi. Katledilen kadının, büyük ihtimalle çocukları yürüyüşe çıkarmış bir çocuk bakıcısı olduğundan bahsederken sesinin epey soğuk ve profesyonel çıktığını fark etti.

"Peki çocuklar hâlâ oradalar mı?" diye sordu Mik gölü göstererek.

"Uyuyorlar fakat yanlarında iş arkadaşım var. Büyük ihtimalle aç ve susuzlar," diye durumu açıkladı Louise.

Kendi düşüncelerinin içinde kaybolmuş halde orada bir an için dikildi ve önce polis arabasının, sonra da adli memurların mavi kamyonetinin geçmesini izledi.

Louise döndüğünde Eik, Holbæk'ten bir iş arkadaşıyla banka oturmuş konuşuyordu. Çocuklar hâlâ aynı yerde uyuyorlardı. Sağındaki bölge kordonla sarılmıştı. Bir başka polis arabası orman yolundan geldi.

"Çocukları duyduk," diye açıkladı Eik. Pantolonunda çamur vardı ve çocuğun omzunda ağladığı yerde gömleği hâlâ ıslaktı.

"Louise arabayı bulmadan beş ya da on dakika önceydi, değil mi?" diye sorarak başını ona çevirdi.

Louise başıyla onaylayıp cesedin yanından gelen Mik'i izledi. Bebek arabasının kaldırıldığını fark etti.

"İsmi Karin Lund," dedi banka varınca Mik, elinde kadının cüzdanını tutuyordu. "Stokkebo Yolu'nda oturuyor, bir şey çağrıştırıyor mu?" diye sordu Louise'e bakarak.

Louise bir anlığına düşündü, sonra başını iki yana salladı. Kamp kabinine giden diğer yolun adı olabilirdi ama emin değildi.

"Tahminimce buradan düz devam etmeli ve yol ayrıldığında solda kalmalısınız," diye açıkladı arkalarını gösterirken.

Yakınlarda ormana giden başka bir yol aklına gelmiyordu.

"En azından orada birkaç ev vardır," dedi.

Adli memurlar bölgeyi ipuçları için incelemeye başladı. Bebek arabası yoldan birazcık çekilmişti. Bir anlığına Louise, yeni bir suç mahallinde hep yaşadığı aşırı yoğun odaklanmayla vuruldu. Herkes üzerine düşen görevi yapıyordu. Hiçbir şey gözden kaçamazdı.

Ancak bugün takımın bir parçası değildi.

"Çocukları adrese götürmemiz gerek," dedi Mik, kadın iş arkadaşına.

Liderliği ve görev dağılımını yapma şekli rahat ve doğal görünüyordu. Louise onun liderliğini yaptığı bir soruşturmada ilk kez çalışıyordu. Oğlu Jonas geçenlerde Mik'in terfi ettiğini söylemişti. Hâlâ iletişimlerini sürdürüyorlardı. Bir de Dina'yı paylaşıyorlardı.

Sarı Labrador cinsi köpek aslında Mik'e aitti. Jonas babasını kaybedip Louise'in evine taşındıktan sonra, Mik ona köpekle ilgilenmesini teklif etmişti. On iki yaşında bir çocuğun böyle bir teklifi asla geri çeviremeyeceğini biliyordu. Louise kızmıştı. Ona danışmadan iş yapmışlardı ve köpeği, gün içinde yürüyüşe çıkarmak ve beslemek gibi kısıtlayıcı şeyler istemiyordu.

Mik gelip yanında durdu. "Telsizde onu bulanın sen olduğunu anons ettiklerinde biraz şaşırdım."

"Buraya geldiğimiz konusunda sizi bilgilendirmeliydik," diye özür diledi. Yardımları istenmiş bile olsa, başka bölgedeki soruşturmalara giderken bunu polise bildirmek standart bir prosedürdü. "Geçen hafta burada bir kaza olmuştu," dedi, ardından ona yeri görmeye geldiklerini ve kadını bulduklarını söyledi. "Sonra da onu bulan adamla konuşacağız."

Mik, bu davayı onlara veren kişinin kendisi olduğunu söyledi.

"İki dava birbiriyle bağlantılı olabilir mi?" diye sordu Louise.

Mik başını salladı. "Geçen haftaki kadının, kurban olduğuna dair bir belirti yok. Bölgeyi aramaları için köpekleri getirdik fakat hiçbir şey bulamadılar. Tabii ki hiçbir şeyi göz ardı edemeyiz ama otopsi, kadının düştükten sonra aldığı yaralardan dolayı öldüğünü söylüyor ve onun ayak izlerinden başka bir iz yok. Kadının kimliğini tespit edebildiniz mi?"

"Henüz değil, üzerinde çalışıyoruz."

Louise onu gördüğü için mutluydu fakat eskiden aralarında olan kıvılcımın artık olmadığını hissedebiliyordu. Bunun karşılığında aralarında bir öfke de kalmamıştı. Artık arkadaşlık ya da profesyonel ilişkileri vardı ve bunların ikisine de razıydı. İş arkadaşı olarak orada durup konuşmak birdenbire çok normal gelmeye başlamıştı. Louise ona gülümsedi.

"Seni görmek güzel," diye fısıldadı kimse duymadan önce. Eik, çocukları kadın memurun yanına bırakmıştı, şimdi de bir ağaca yaslanmış sigara içiyordu.

"Yeni pozisyonuna ayak uydurdun mu?" diye sordu.

Louise otomatik olarak başıyla onaylayacaktı ki kendisini durdurdu. "Pek değil. Ama eminim ki bunlar yalnızca başlangıçta karşılaşılan sorunlardır."

Bazen Louise'i ani ve şiddetli bir özlem dalgası vuruyordu. Bir anda Mik'i özlüyor ama buna bir son vermesi gerektiğini, onsuz çok daha iyi olduğunun farkına hemen vararak onu ak-

lından çıkarıyordu. Aralarında gelişen aile bağlarından dolayı, ayrıldıklarında boşluğa düşmüştü. Tabii Jonas ile Melvin vardı; Louise eve geç geldiğinde yemek yaparak onu şımartmayı seven, emekli alt komşuları. Fakat geceleri yine de yalnızdı. Louise birisinin sevgilisi olma baskısındansa, seks yapmamayı tercih edecek karakterde biri olduğu gerçeğini kabul etmek zorundaydı.

Eik'e gitmeleri gerektiği işaretini verdi. "Bize başka bir şey için ihtiyacınız var mı? Yamaca daha bakmadık ve korucuyla konuşmamız gerek."

"Şimdi değil sanırım," diye cevapladı Mik. "Buraya gelirken bir şey gördüğünüzü zannetmiyorum."

Louise başını salladı. "Çocukları bulana kadar hiçbir şey görmedik."

Hepsi polis arabasının arkasına yerleştirilmişti. Küçük kız ağlıyordu ve polis memuru emniyet kemerini onun küçük vücudunun etrafından çekmeye çalıştıkça sesi daha da yükseliyordu. Diğer iki çocuksa kış uykusuna yatmış gibiydi. Hiç karşı koymadan kendilerini bırakmışlardı.

"Arka yolu kullanacağız," diye karar verdi Louise, göl kenarının oradaki yamacı göstererek. Bir anlığına durdu ve polis arabasının gidişini izledi. Aslında içinden burada kalıp davayı takip etmek geçiyordu.

"Geliyorum," diye cevap verdi Eik. Sigarasının söndüğünden emin olduktan sonra izmariti cebine soktu.

7

Kimliği belirlenemeyen kadının bulunduğu yamaca giden patika, çamurlu ve kaygan olduğu için kolayca geçilebilen bir yol değildi. Üstelik yamaç derenin diğer tarafında kalıyordu.

"Yukarıda, ileride genellikle üzerinden geçilmesi için birkaç ağaç gövdesi vardır," dedi Louise hatırlayarak. Ağaçların arasından onu takip etmesi için Eik'e işaret etti.

Louise en çok bilgiyi yamacın üstüne çıkarak toplayabilecekleri çok az şey vardı.

Louise'in arkasından nefes nefese gelen Eik, "İnsanlar göl çevresindeki bu yolun etrafında mı takılırlar?" diye Eik sordu.

"Hayır, çoğunlukla salmcaktadırlar. Ayrıca tabii ki bazıları kamp kabininin yanındaki çayırın altındaki alana gider."

"Yani o evsiz biriyse ve yakınlarda kampı varsa, kimsenin onu görmemiş olması mümkün," diye çıkarım yaptı Eik ve kütüğün üzerinde sendeledi.

"Sadece bu civarlardaysa," diyerek kabul etti Louise. Derenin üstündeki bir ağaç gövdesinin üzerinden geçerken dengesini sağlamaya çalışıyordu.

Kadının düştüğü yeri inceleyen Louise, *Yamaçtan yaklaşık beş, altı metre düşmüş,* diye tahmin yürüttü. Oraya ne bir yol ne de patika iniyordu. Durdukları yerden zemin, geniş ağaç gövdelerinin arasında kayboluyor gibi görünüyordu.

"Karanlık çöktükten sonra olmuş gibi. Aksi takdirde kadın kesinlikle uçurumu fark ederdi," dedi Louise.

"Burada ne işi varmış ki?" diye mırıldandı Eik ve yamacın ucuna kadar yürüdü. "Tam olarak yolunun üzerinde olduğu için geçeceğin bir yer değil."

Yamacın zirvesindeki alana uzun ağaçların gölgesi düşüyordu.

Eik etrafa bakarak, "Kaybolmuş olabilir mi?" diye fikir yürüttü. Çıkardığı deri ceketini tek parmağıyla omzunun üstünde taşıyordu. "Belki de senin bahsettiğin o kamp kabininden gelmiştir?"

Louise başıyla onayladı. "Karanlıkta yolunu bulması zor olurdu," dedi. Kabinin pencerelerinden bir ışık parlamadığı sürece yönünü bulamazdı.

"Geçen hafta kiralanmış olup olmadığını bulabilir miyiz?"

Louise omuzlarını silkti. "Belki korucu bilir. Hadi ona soralım."

Geri dönmeye başladılar ama yine dereden geçmemek için aşağıya inmediler.

"Kabin arkada," dedi Louise, sola doğru işaret ederek.

Louise gölün yanındaki ateş çukurunun hâlâ durduğunu fark etti. Hatta etrafı oturmalık ağaç kütükleriyle çevrelenmişti. Louise eskiden yere oturduklarını hatırladı.

Birlikte küçük, çimenlerle kaplı bir tepenin üzerinden devam ettiklerinde, yeşil, ahşap bir kabin gördüler. Louise'in hatırladığı kadar küçük değildi ama tabii ki son yirmi yıl içinde genişletilmiş de olabilirdi.

"Eğer buradan geçtiyse mantıklı." Eik geldikleri yöne baktı.

Louise başıyla onayladı. Kadının, boş kabini bir sığınak olarak kullanması halinde bu mümkündü.

Kabinin önünde çakıllı bir alan, sol tarafındaysa çimleri biçilmesi gereken bir bahçe vardı. Louise bahçede iki büyük salıncak ve uzun çimlerin arasında birkaç bank gördü. Son birkaç gündür buraya kimsenin gelmediğini fark etti, çimler hiç ezilmemişti.

Eve doğru yürüyüp pencerelerden içeri baktılar. Eik, tipik bir okul kamp yeri olduğunu gördü. Ranzalar ve masalar yemek odasında bir araya itilmişti. Sandalyeler duvarlara ittirilerek üst üste yığılmıştı. Binanın iki uzun kanadında bulunan odalarda veya ortak alanda evsiz bir kadının eşyalarına benzeyen hiçbir şey yoktu.

"Korucu hakkında ne biliyoruz?" diye sordu Louise arabayı döndürdükten sonra. Eik torpido gözünden polis raporunu çıkardı.

"Adının Thomsen olduğunu ve Skov Hastrup'da yaşadığını biliyoruz. O yere aşina mısın?"

Çukurlara dikkat ederek ilerleyen Louise başıyla onayladı. Gözlerini kırptı, taş parçaları arabaya isabet etmesin diye yavaş sürüyordu. Ağaçların yapraklarından görünen güneş parlaktı ve yapraklar hareket edince flaş gibi onları kör ediyordu.

Ormandan çıkmışlardı. Louise tam hızlanmak üzereyken iri bir adamın, eski korucunun evi önündeki bahçede bir tırmıkla dikildiğini gördü. Louise gazı kesip el salladı.

Adam da heyecanlı bir çocuk gibi hevesle el salladı.

Louise hemen hızlanmadı, bir elini hâlâ havada tutarak ev ile cadde arasındaki yoldan devam etti.

"Eski erkek arkadaşın mı?" Eik güldü ve o da adama el sallamaya başladı, adamın gülümsemesi daha da büyümüştü.

"Öyle denebilir," dedi Louise ve ekose desenli gömlek giyen adamın başına gelen bir iş kazasını anlatmaya başladı. "Bir inşaat şantiyesinde çalışıyormuş. Kazağını giymek için baretini daha yeni çıkarmış ki demir bir boru iskeleden düşmüş. Kazadan kısa

bir süre sonra eşiyle beraber buraya taşınmışlar ve o zamandan beri eşi ona bakıyor. Jørgen hep buradadır, ne zaman birileri arabayla geçse el sallar."

Eik gülmeyi kesti. Yan aynadan hâlâ kolunu indirmemiş olan tırmıklı adama baktı.

Skov Hastrup'a üç kilometreden az kalmıştı; Hvalsø'ye giden ana yolun arkasında bir hilal gibi konumlanmış küçücük bir köydü.

Louise dönüş için sinyal verip, "Bana korucunun adını tekrar söyler misin?" diye rica etti.

"Ole Thomsen," dedi ve sanki ciğerleri içinden kaçmaya çalışıyormuş gibi bir kez daha öksürdü.

Koca Thomsen, diye düşündü başıyla onaylayarak. Kesinlikle onu hayal edebiliyordu. Beyninden daha gelişmiş adaleleri vardı. Hatırladığı kadarıyla Thomsen taş ocağında çalışmıştı. Bu yüzden onun ormana transfer yapmış olduğunu düşünmek akla hayale gelmeyecek bir şey değildi.

Eik tekrar nefes alabildiğinde, "Glentesø Yolu diye bir yerde yaşıyor," dedi.

Louise ana yoldan çıkarak geniş kenarlı dar bir yola saptı.

Yolun ilerisindeki bir sapağa işaret ederek, "Oradaki çiftlik olabilir," diye önerdi Eik.

Louise bahçeye dönmeden önce yavaşladı, sonra da külüstür bir Toyota Land Cruiser'ın arkasına arabasını park etti.

Mutfak kapısı savrularak açılıp ona net bir manzara sağladığında, Louise daha motoru yeni kapatmıştı. Koca Thomsen hiç değişmemişti. Hâlâ uzun boylu ve kaslıydı ama koyu saçları onu son gördüğünden daha kısaydı ve şakakları kelleşmeye başlamıştı. *Yeni saç kesimi muhtemelen dökülen saçlarını gizlemek içindir,* diye düşündü Louise arabadan çıkarken.

Louise sorgulamayı Eik'in yönetmesine izin verip arkada kaldı. Ole Thomsen'e kendisini tanıttıktan sonra zaten Holbæk Emniyet Müdürlüğü'ne ifade verdiğinin farkında olduğunu açıklamadı. Sadece birkaç soru sormak için gelmişlerdi.

"Kayıt cihazı kullanmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu, cebinden küçük bir alet çıkarırken.

Koca Thomsen sabırsızlıkla başını olur anlamında salladı. Kolları göğsünde kavuşmuş bir halde geriye yaslandı, onlara biraz yukarıdan bakıyordu. Louise, elini uzatıp adını söylediğinde bile kendisini tanımadığı için rahatladı. O sadece elini sıktı, büyük ilgisizliği ve meraksızlığı belirgindi.

Sanki düşünmek yorucu bir egzersizmiş gibi dudağını ısırarak, "Eh... Gerçi, söylenecek çok daha fazla şey yok sanırım," diye ağır ağır konuştu. "Kadın orada öylece yatıyordu, ölmüştü." Omuz silkti.

"Ve onu tanımadınız?" diye sordu Eik.

"Onu daha önce görmemiştim."

"Onu çevrede yürüyüş yaparken görmediniz mi?"

"Hiç."

"Yukarıdaki kabinde kalmış olabilir miydi?"

"Kalmadığına kalıbımı basarım!" diye kesinkes bağırdı Koca Thomsen. "O, Boner'ın alandır... Særløse'den Bo Knudsen. Çocuklar falan mekânı tahrip etmesin, pencerelere taş atıp kaçmasınlar diye etrafa göz kulak olur. Orada kimse konaklamadığında, her gün yukarıdadır."

"Geçen hafta kabin kiralanmış mıydı?"

Koca Thomsen ağır bir şekilde nefes alıp biraz gözlerini kıstı, sonra başını salladı. "Sanmıyorum. Ama gelecek hafta Hillerød'tan birileri gelecek. Her yıl gelirler ve aralarında özellikle dikkat edilmesi gereken bir danışman var." Koca Thomsen anlamlı biçimde Eik'e göz kırptı. "Her zaman ormanda kimlerin olduğuna dikkat ederiz."

Eik onda Bo Knudsen'in telefon numarası olup olmadığını sordu.

Louise, Boner'ı hatırladı. Louise'den birkaç sınıf üstte, küçük bir adamdı. Ailesinin büyük bir çiftliği vardı ve bazı günler, sabahleyin ineklerle ilgilendikten sonra iş elbisesini değiştirme şansı olmazdı.

Ole Thomsen göğüs cebinden cep telefonunu çıkardı ve bu görev için fazla büyük olan elleriyle dikkatlice düğmelerine basmaya odaklandı.

"Neden arayıp ona sormuyorsunuz," diye homurdandı ve onlara numarası verdi.

Evet, arayacağız, diye sinirli biçimde aklından geçirdi Louise.

"Kadın ormanda bir yere kamp kurmuş olabilir mi?" diye etkilenmemiş bir halde devam etti Eik.

Ole Thomsen, Eik'in sorusunu göz ardı etti. "Kadını görmüş olabiliriz. İşimiz sadece boş boş dolaşmaktan ibaret değil. Orman bekçiliği için parayı kestikten sonra, yaralı ve ölü hayvanlar için de bizi sorumlu tuttular."

Nefes aldı ve tam devam etmek üzereyken Louise sözünü kesti.

"Soracaklarımız bu kadardı, sanırım." Louise ona teşekkür etti ve arabaya yürümek için döndü.

"Rica ederim," diye ekledi Koca Thomsen.

"Yardımcı olmak için ne gerekirse yaparım!"

Louise, adamın bekleyip uzaklaşmalarını izlediğini hissetti.

Louise arabanın kapısını açmak üzereyken, "Hey... Sen Lerbjerg'den gelmemiş miydin?" diye seslendi. "Bir zamanlar Klaus'un kız arkadaşı değil miydin?"

Louise donup kaldı. Kendisini kontrol etmeye çabaladıktan sonra yavaş yavaş arkasını döndü.

"Adın tanıdık gelmişti," diye sevindi. "Eski ampulün yanması biraz vakit aldı, anlarsın ya. Hâlâ anne ve babası ile temas halinde misin?"

Gerilen ve sesinin duygularını belli edeceğinden endişelenen Louise, başım iki yana salladıktan sonra hızla arabaya bindi.

"Ne hakkında konuştunuz?" diye sordu Eik, bir parça gittikten sonra.

Louise onun meraklı bakışlarını görmezden geldi ve bir hapşırığı bastırdı.

"Hapşırırken dikkat et," dedi Eik. "Eğer çok sert hapşırırsan, kaburganı kırabilir ya da bel fıtığı olabilirsin. Ama onu içinde tutmaya çalışırsan başındaki veya boynundaki bir kan damarını patlatabilir ve ölürsün."

"Uyarın için teşekkürler," diye tersledi onu. Louise araba sürerken hapşırmaktan nefret ederdi ama bunun nedeni bir kan damarını patlatmaktan endişe etmesi değildi. Bu, çok kısa bir süre için de olsa arabanın kontrolünü kaybetmekle alakalıydı.

Eik tekrar sessizliği bozmadan önce bir süre daha yol aldılar.

Yolun son dönemeçlerinden geçip biraz hızlandığında Eik, "Ole Thomsen'ı tanıyorsun," diye yorumda bulundu.

"Tanırdım," diye Louise ilgisizce belirtti.

Bu kez ona bakmak için dönerek, "Tam olarak ne zaman burada yaşıyordun?" diye sordu Eik.

Louise içini çekti ama sonra pes etti. "Beşinci sınıfa geçeceğim yaz buraya taşındık. Buradan ayrıldığımda yirmi yaşımdaydım."

"Ama hâlâ burada yaşayan arkadaşların var, değil mi?"

"Hayır," diye hızla cevap verdi.

Tam Lejre'deki ağaç kaplı caddeye saptığında Eik konuyu tekrar açtı. "Ama bir erkek arkadaşın vardı!"

"Evet ama bu çok uzun zaman önceydi."

Louise bitmek bilmeyen sorgulamalardan rahatsız olmuş bir halde gaza bastı. Bunun Eik'i durdurmayacağını elbette biliyordu ama en azından arabayı yolda tutmakla meşgul olurdu.

"Adı Klaus muydu?" diye onunla uğraştı Eik ama Louise onu görmezden geldi. Aniden ailesinin eski Simca marka arabasının arka koltuğunda, kardeşiyle seyahat ettiği bir akşamı hatırladı. Caddenin tam bu noktasında bir kaza olmuştu. Bir araba uzun ağaçlardan birine son hız çarpmıştı. Annesi onlara arabanın zeminine kapanmalarını ve pencereden dışarı bakmamalarını söylediği için çok bir şey görememişti.

Bu, cep telefonlarından uzun zaman önce olmuştu. Babaları yardım çağırmak için en yakın çiftliğe koşmuş ve arabanın zemininde yatan Louise çığlıkları duymuştu: yüksek, acı ve şok ile dolu sesleri... Kaza yapmış araçta kaç kişi olduğunu ya da onların hayatta kalıp kalmadıklarını asla öğrenememişti. Fakat enkaza attığı kısa bir bakış bile onu derinden etkilemişti.

"Seni bekletti mi?" diye sordu, sağ bileğindeki iki yıpranmış iple oynayan Eik. İplerin biri sarı diğeri yeşildi.

"Buraya geleli uzun zaman geçtiğini düşünürsek, yolları çok iyi biliyorsun," diye devam etti, görünüşe göre onu açmaya epey niyetliydi.

Louise gözle görülür bir şekilde gerildi ama ona cevap vermedi. Otoyol rampasına girmektense dosdoğru devam etti.

"Ne?" diye sordu.

"Roskilde'ye gidiyorum," dedi Louise. Artık yola devam etmek için yeteri kadar ayıldığını düşünüyordu. "Bu şekilde hâlâ randevuma yetişebilirim."

"Peki nerede inmek istiyorsun?"

"Gerçekten önemli değil," diye cevap verdi ciddi biçimde. "Tam buraya ne dersin?" Arabayı yolun kenarına çekmeye başladı.

"Hayır, dur. Sen randevuna git, ben oradan yoluma devam ederim," diye tartıştı Eik, eliyle devam etmesini işaret ederek.

Louise döndü ve ona baktı.

"O zaman seni susturmam gerekecek. Çünkü aksi takdirde yürümeyi tercih ederim."

"Tamam. Sakin ol." Eik dostça ellerini yukarı kaldırdı ve başını biraz yana eğince uzun perçemleri burnunun üzerine düştü. "Sakinleşeceğim."

Louise gergin bir gülümsemeyle yola geri döndü, neredeyse sinirinden köpürüyordu.

* * *

Camilla'nın yeni evi olan etkileyici malikâne, güzel ve görkemliydi. Fransız kapıları kadar uzun pencereleri, önkapıdan aşağı giden geniş taş merdivenin iki tarafındaki saksılarda zarif çiçekler vardı. Ön bahçenin ortasındaki yuvarlak biçimli çimlerin üstünde küçük bir süs çeşmesi bulunuyordu ve her şey küçük çakıl taşları ile kaplıydı. Louise arabayı önkapıya çektiğinde çakıllar lastiklerin altında çatırdadı.

Eik bir kez daha cebindeki sigara paketini çıkarıp eve baktı, Louise gözlerindeki etkilenmemiş ifadeyi fark etti. Bölümün araçlarında sigara içmek yasaktı ama Eik, Louise çıktıktan sonra direksiyona geçti, camı aşağı indirdi ve kuralı çiğnedi.

"Yarın görüşürüz," dedi ve başıyla hızlı bir selam verip arabayı döndürdüğü gibi gitti.

8

Arkadaşının her şeye rağmen geldiğini gören Camilla şaşırmamıştı. "Bulduğunuz çocuklara ne oldu?" diye sordu.

"Kız bir şey olmamış gibi oynuyordu," dedi Louise ona. "Önce kendinden geçmiş bir şekilde ağlayan küçük çocuğu duyduk, gözyaşları içindeydi. Daha sonra diğerlerini bulduk." Başını hafifçe salladı. "Acaba ne kadar süre kendi başlarına kalmışlar merak ediyorum," diye mırıldandı. Çocukları aklından çıkarıp atmakta zorlanıyordu. Kadın dövülerek öldürüldüğünde çok yakındaydılar.

Camilla ona ne içmek istediğini sorup seçenekleri sıraladığında, "Heineken," diye yanıtladı. Dürüst olmak gerekirse bir sigaraya da itiraz etmezdi, her ne kadar yıllar önce bırakmış olsa da. Zaten bütün gün Eik'in sigara dumanını pasif bir şekilde teneffüs etmişti.

Bu hali, tekrar Mik'i görmesinden miydi, yoksa Ole Thomsen ile karşılaşmasından dolayı mıydı o da emin değildi. *Belki de günün baştan sona kadar berbat olması yüzündendir,* diye düşündü. Eik Nordstrøm'u Sydhavnen'daki bardan aldığı ânın üzerinden günler geçmiş gibi hissediyordu.

Camilla birasını açtıktan sonra, "Bugün Koca Thomsen'ı gördüm," dedi. "Onu hatırlıyor musun?"

Camilla düşünmek için zaman harcamadan başını salladı; her zaman olduğu gibi bazı şeyleri mazide bırakma konusunda Louise'den çok daha iyiydi. "Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Masaya bir bardak koydu.

"Evet, tanıyorsun," diye ısrar etti ve gülmeye başladı. "Onunla yattın!"

"Yattım mı?" diye sordu arkadaşı, şaşırmış bir halde. Yüzündeki bakıştan, bu konuşmanın ona herhangi bir şey anımsatmadığı belli oluyordu.

"Whitsun kutlaması için Hvalsø'de beni ziyarete geldiğinde," diyerek ona hatırlattı Louise. "En azından eve onunla gittin."

Birbirleriyle ilk tanıştıkları zaman Camilla da Roskilde'de yaşıyordu ve iki kasaba arasında sadece bir durak mesafe olmasına rağmen, onu Hvalsø'ye gelmesi için ikna etmek zor olmuştu.

"Eh, ben bunların hiçbirini hatırlamıyorum," diye itiraz etti arkadaşı.

"O zamanlar ailesinin bodrumunda yaşıyordu. Odada barı ve büyük bir stereo müzik sistemi vardı. Babası Roskilde'de polis şefiydi. Onu hatırlıyorsun; sadece hatırlamak istemiyorsun."

"Bekle," dedi Camilla, zihninde parçaları birleştirirken gözleri sağa sola gitti. "Ah, şu herif! Neler yapıyor?" diye sordu, dikkati besbelli başka bir yerlerdeydi. Sonra pencereden dışarı baktı ve izin istedi. "Kendini bir dakika kadar oyalaman gerek. Arka oda bitene kadar gitmeyeceklerine dair bir anlaşmamız olmasına rağmen, sanırım işçiler ayrılmak üzereler."

Louise birasını yalnız içmek zorunda kalmıştı. Açık kapılardan, arkadaşının birileriyle yüksek sesle tartıştığını duyabiliyordu. Kısa bir süre sonra, gözleri öfkeden alev alev bir halde mutfağa döndü.

"Onlara geri gelmeye zahmet etmeyin dedim," diye inledi. "Söz verdikleri halde bitirmediler bile ve toparlanıp gitmeye cüret ediyorlar."

Eliyle öfkeli bir şekilde masaya vurdu. "Lars Hemmingsen! Onu tanıyor musun? O vakitler Ole Thomsen ve şu heriflerle takılıyordu sanki?"

Louise onu hemen hatırlayamadı ama Ole Thomsen'ı oradan oraya takip eden birileri hep vardı.

Tüm bunların Camilla'yı neden şaşırttığına emin değidi. Louise, "Orayı yapacaklar," diye arkadaşını yatıştırdı. Herkes müteahhitlerin işlerini zamanında bitiremediğini bilirdi.

"Boyacılar yarın geliyor," diye arkadaşı öfkeyle ekledi. "Ama o piçler duvar sıvasını bitiremediklerine göre bunun artık bir anlamı yok sanırım. Ve ne oldu biliyor musun?"

Louise uslu bir şekilde başını iki yana salladı ve dinledi.

"Şu Hemmingsen denen herif bize el altından ödeme yapıp yapamayacağımızı sordu!"

"Ah, öyle mi?" diye Louise sordu, kafası karışmıştı.

"Ama Frederik fatura istediğini söyledi. Açıkçası işleri gereksiz yere uzatmalarının nedeni de bu, böylece bizden fazla mesai ücreti isteyecekler."

Camilla düğünün evde yapılacağına karar vermişti. Töreni, evin arkasındaki Roskilde Fijord'a bakan parkta yapmak istemişti; resepsiyon ferah odalarda olacaktı. Louise'in anlayabildiği kadarıyla Frederik, Roskilde Katedrali'nde tören olmasını ve daha sonra bir restoranda güzel bir akşam yemeği ile kutlama yapmayı tercih ediyordu ama Camilla bunu reddediyordu.

"Avnsø Gölü'nün orada Mik'e rastladım," dedi Louise ve bardağının geri kalanına birayı döktü. "Onu tekrardan görmek biraz tuhaftı."

"Orada ne yapıyormuş?"

"Soruşturmanın başındaydı."

"Neyin soruşturmasıydı?"

"Kadın cinayetinin."

Camilla hiç dinlemiyordu. Eğer gazeteci olduğu eski günlerde olsa, her ayrıntıyı öğrenmek için Louise'i sıkıştırırdı.

"İyi miymiş bari?"

Camilla pencerenin yanında durdu, sırtı dönüktü, işçilerin araçlarına ekipmanlarını yüklemesini izliyordu.

Louise omuzlarını silkti. "Sormadım ki."

"O ilişkiyi batırarak aptallık ettin," diye azarlayıp yüzünü ona döndü. "İkiniz için her şey gerçekten iyi gidebilirdi."

Ardından bir kez daha dikkatini işçilere çevirdi. Louise cevap vermekten kaçınmak için tek, uzun bir dikişle içkisini bitirdi ve ayağa kalktı, öfkeliydi. Camilla tümüyle başka bir dünyadaydı ve Louise'in oranın bir parçası olmak için enerjisi yoktu.

Tam o sırada kapı açıldı ve Markus, hemen peşinden gelen iki arkadaşıyla beraber içeri girdi. "Anne, sinemaya gidebilir miyiz?" diye sordu. "Ve bizi arabayla sinemaya bırakabilir misin?"

Camilla oğlunun arkadaşlarına hızlı bir merhaba dedi ve başını salladı. "Ev ödeviniz olmadığı sürece sorun yok."

Ancak o sırada Markus, Louise'i fark etti ve ona doğru yürüyüp sarıldı. Eskisinden daha kısa sürmüştü, oğlanın bu sene on dördüne basacağını hatırladı. Yani belki de özellikle arkadaşları izlerken, bu kadar kısa sarılması çok da garip gelmemeliydi.

Louise, okulu değiştiğinden beri Camilla'nın oğlunu çok fazla görmemişti, Jonas ve Markus birinci sınıftan beri arkadaş olmalarına ve irtibatta kalmak için birbirlerine söz vermelerine rağmen, Jonas onu sadece bir kez ziyaret etmişti. Neyse ki Markus yeni sınıfına alışmış gözüküyordu.

"Beni de istasyonda bırakır mısın?" diye Louise sordu. Tuhafiyeden gelen süslemeleri çantasından çıkardı ve masanın üzerine koydu. Camilla'nın bütün alt katı yeniletmesi gerekirken, davetiyeleri yapmakla neden bizzat uğraşmak istediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Oğlanlar arka koltukta gürültü yaparken, "Mik ile herhangi bir plan yaptınız mı peki?" diye sordu Camilla.

"Bir cinayet soruşturmasının ortasındaydı," diye Louise tekrarladı. "Kadının bedeni hâlâ oradaydı. Dürüst olmak gerekirse, çok konuşmadık."

Duygularından habersiz bir şekilde, "Ama şimdi onu aramak için bir nedenin var," diye arkadaşı devam etti. "Bilirsin, keyifleri artırmak için iyi seks gibisi yoktur."

"Lütfen sus," diye yalvardı Louise ve yerden çantasını aldı. Böylece istasyonun önüne geldiklerinde arabadan inmeye hazır olacaktı.

"Kendine iyi bak."

Dışarı çıkmadan önce Camilla'nın yanağına hızlı bir öpücük kondurdu ve kaldırımdan çocuklara el salladı.

Louise eve vardığında, Jonas odasında gitar çalıyordu. Kapalı kapısına rağmen müziği duyabiliyordu, ayakkabılarını çıkarıp Dina'ya selam verdikten sonra ona eve geldiğini haber vermek için odasına gitti ve kapısını tıklattı.

Jonas başını kaldırıp, "Selam," dedi.

"Bu gece Melvin'in bizimle yemek yiyip yemeyeceğini biliyor musun?" diye sordu. Öncesinde arayacağını söylemiş olmasına rağmen, alt kattaki komşularını çağırmak için hiç fırsatı olmamıştı. Her ikisinin de eğer başka planları yoksa hafta içi, akşam yemeklerini birlikte yerlerdi. Anlaşmaya göre yemekler sırayla hazırlanacaktı, ancak pişirme işlerinin çoğunu aslında Melvin yapıyordu.

"Grete ile birlikte. İkisi Grete'in, Dragør'daki halk bahçesinin* yanında oturan arkadaşının evine gittiler. İstersek bizim de gelebileceğimizi söyledi."

"Benim hiç gidesim yok," diye itiraf etti Louise.

Melvin son birkaç aydır Grete Milling'i oldukça sık görüyordu. İkisi, Louise, Costa del Sol'de Grete'in yetişkin kızının kayboluşunu soruştururken tanışmışlardı. Kızı öldürülmüştü, ancak iki emekli daha sonra teması kesmemişlerdi ve Louise birbirlerinin arkadaşlığından zevk almalarından memnundu.

---

* Community gardens. Bir grup insanın ortaklaşa ekip biçtiği bahçelere verilen ad. *–yhn*

Sosyalleşmek için enerji bulamadığı zamanlarda, bu tip şeyler vicdan azabını biraz hafifletiyordu.

"Bana uyar," dedi Jonas. "Zaten bunu bitirmek istiyordum, böylece YouTube'a koyabilirim."

Oğluna verdiği doğum günü hediyesi, kendi bestelerini bilgisayarına yüklemesine ve orada kendi mikslerini yaratmasına izin veren bir yazılım olmuştu. Her gün birkaç saatini, yazıp düzenleyerek geçiriyordu ve Louise bu durumdan son derece memnundu. Genç oğlunun zamanını sersem, şiddet dolu bilgisayar oyunları önünde veya Facebook'ta arkadaşlarının durum güncellemelerine yorumlar yaparak harcamadığına ve çevresinde olanlara ilgisini yitirmediğine memnundu.

Mutfağa giderken, "Sadece sandviç mi yiyeceğiz yoksa markete gitmemi ister misin?" diye sordu.

Başını tekrar gitarına doğru eğen Jonas, "Sandviç," diye odasından seslendi.

9

Louise sabah tam saat 8'de ofisinin kapısında durduğunda Eik, "Günaydın," diyerek onu karşıladı. Ayakları masanın üzerindeydi, Louise'in kupasını koyu kahveyle doldurmuş, elinde tutuyordu ve sabah gazetesi kucağındaydı.

Yine siyah giymişti. Louise üstündekilerin onun standart kıyafeti olduğunu tahmin etti.

Louise, "Günaydın," diye mırıldandı ve çantasını masasının yan tarafına bıraktı.

Bir fırın poşetini ona doğru iterek, "Biraz ister misin?" diye sordu Eik.

Louise başını salladı. "Hayır, teşekkürler ama kupamı geri istiyorum."

Belirgin bir kafa karışıklığı ile ona bakınca Louise kahvesini işaret etti.

"Ah, ortalıkta hiç termos yoktu, bu yüzden içine en büyük alanı kaptım," dedi. "İşim bittiğinde onu alabilirsin, tamam mı?"

Louise içini çekip su ısıtıcısını doldurmaya ve bir kupa bulmaya gitti.

"Kadın bir çocuk bakıcısıymış, sadece otuz dört yaşında," dedi Eik, sonra gazeteyi işaret etti. "Ama Holbæk'deki dostun

bunun dışında pek bir şey söylememiş. Davanın üzerini mi örtüyor ya da başka bir şey mi var?"

Louise omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok. Onlarla konuşmadım," diye yanıtladı. Çay içmek için sadece küçük beyaz bir kafeterya fincanı bulunca sinirlendi. "Yalnızca teşhis etmemiz gereken kişiye odaklanamaz mıyız?"

Eik başını sallayarak onayladı. Kâğıdı katladı ve yere fırlattı. "Danimarka kayıp kişi listelerinde adı çıkmıyor, uluslararası kayıtları aramaya ne dersin? Yıllar içinde yüzündeki yarayla ilgili herhangi bir açıklama yapılıp yapılmadığına bir bakalım mı?" diye sordu Louise. Bu arada Eik'in ayaklarını masadan indirmeden bilgisayarına ulaşamayacağına gizlice memnun olmuştu.

"Hangi zaman dilimine bakıyoruz?" diye cevap verdi Eik ve Louise'in kupasını, dün pencerenin önünde bıraktığı kirli fincanın yanına ittirdi.

Eğer bu kadın saklanmaya gitmişse, yirmi yıl geriye giderek başlayacağız, diye karar verdi. "1960 ve 1975 yılları arasında doğmuş kadınları aratarak başla ve 1990 yılından bu yana, bu yaş grubunda kimlerin kayıp olarak bildirildiğini bul."

Louise, kadının yüzündeki yaralanmamış tarafını, pürüzsüz cildini ve onun neredeyse çocuksu ifadesini hatırladı. Acaba kadın daha genç olabilir miydi?

Eik, Lyon'daki Interpol karargâhına bağlandığında ofis sessizdi.

"Fotoğrafı onlara dün gönderdim," dedi kısa bir süre sonra. "Sanırım kayıtlarında olsaydı, belirgin yarasına tepki verirlerdi. Ama şimdi listeye kendim bakacağım."

"Güzel." Louise'in yeni bölümünde, eğer uluslararası kayıp kişi listesinde bir eşleşme varsa, Interpol merkezinin onları bilgilendirip bilgilendirmeyeceğini bilecek kadar deneyimi yoktu.

Ulusal kaydı açtı ve arama alanına "1990" yazdı. Raporlar ve iptaller listesini açtı. Kişiler bulunmuş veya ölü olarak bildirilmiş olsa bile, kayıtlarda listeleniyordu fakat ölmesi durumunda bir iptal kodu eklenmiş oluyordu.

Gelişmiş arama alanına doğum yılını girdi ve kadın olduğunu belirtmek için sağdaki kutuyu işaretledi.

Gözüne takılan ilk vaka, 3 Mart 1990'da kaybolan 1964 doğumlu bir kadındı. Fakat sayfanın aşağısına inince Louise o vakanın siyah kalemle işaretlendiğini gördü: Kadın dört ay sonra ölü olarak bulunmuştu. Odaklandığı bir sonraki fotoğraf, küçük, tıknaz bir kadına aitti ve başının etrafındaki uzun, koyu renkli saçları bir haleyi andıracak şekilde karmakarışık olmuştu. Kadın Kolding'dendi ve ölen kişiyle bazı benzerlikler paylaşıyordu ama yarası yoktu.

Louise kadının kayıp olarak bildirildiğini ve bunu takiben bir kazaya karıştığını, bu yüzden de yaranın raporda belirtilmemiş olabileceğini düşündü. *Fakat Flemming eski bir yara olduğunu söyledi,* diye kendisine hatırlattı; Kolding davasını reddetmişti.

Sayfanın aşağılarında, Louise'in gözleri Hvalsø kasabasının adında oyalandı. Öne eğildi ve 1991 yılındaki davayı açtı. Ne iptal edilmişti ne de siyah bir kalemle işaretlenmişti; demek ki kız hiç bulunamamıştı.

O isme bir süre daha gözlerini kısarak baktı ve birden hatırladı. O zamanlar kasabadan ayrılmış olsa da davayı unutmamıştı. Kızın adı Lotte Svendsen idi ve kaybolduğunda yirmi üç yaşındaydı. Louise'den birkaç sınıf büyük olan kızı, fotoğrafından tanımıştı.

Lotte Svendsen'in, şehrin yıllık Whitsun kutlaması* ile bağlantılı olarak kaybolduğu bildirilmişti. Cumartesiyi pazara bağlayan gece, spor merkezinde bir parti düzenlenmişti. Louise aniden vakanın nasıl sonuçlandığını asla umursamadığını fark etti. O yıllar Hvalsø'yü arkasında bıraktığı yıllardı. *Demek kız hiç ortaya çıkmamış.*

Fakat Lotte Svendsen hiçbir şekilde Jane Doe'nun tarifine uymuyordu. Bu yaş aralığındaki diğer iki kadın da bulunmuş ve sistemden iptal edilmişti. Aynı yıl, bir tane vaka daha vardı ama uzun boylu ve saçları açık renkli olduğundan, Louise hızla onun

* Paskalya'dan sonraki yedinci pazar gününe rastlayan bir yortu.

da aradığı kadın olmadığını tespit etti. Vaka üzerinde durmasının tek nedeni, asla kapatılmamış olmasıydı. Kadın on dokuz yaşındaydı ve Espergærde'da ailesiyle birlikte yaşamaktaydı. Ny Tolstrup'da yatılı bir okula giden bir arkadaşını ziyaret ederken kaybolmuştu.

Louise bu vakayı hiç duymamıştı, muhtemelen nedeni kasabayı terk ettikten sonraki yıllarda, anne babasının evinde çok az zaman geçirmiş olmasıydı.

Davalar elektronik sistemden silineli çok uzun zaman olmuştu ve şimdi sadece çok bilgi barındırmayan temel arşivde muhafaza ediliyordu. Tüm bulduğu, ikinci kadın kaybolduktan üç hafta sonra davanın eski Soruşturma Şubesi'ne verilmiş olmasıydı. O zamanlar, Hvalsø'den bir kayıp kişi davasıyla bağlantısı olabileceği not alınmıştı. İki kasabanın arasında yaklaşık sekiz kilometre vardı ve iki yerin görgü tanıklarının ifadelerine göre her iki kasabanın da, kızların kaybolduğu ormana sınırları vardı. Onun dışında, iki kız arasmda hiçbir bağlantı yoktu ve ipucu bir çıkmaza giriyordu.

Hanne kapıyı tıklatmadan açarak onlara saat ondaki bölüm toplantısını anımsattı.

"Pastayı mutfağa koydun mu?" diye sordu Louise'e bakarak.

"Pasta mı?" diye şaşkınlıkla cevap verdi Louise.

"Evet, sırayla pasta getiririz," dedi Hanne. "Pastanın kendi kendine geldiğini mi sanıyordun?"

Louise haftalık bölüm toplantısına sadece bir kez katılmıştı ve atıştırmalıkların nereden geldiğini hiç düşünmemişti. "Hayır, benim sıram olduğunu fark etmedim."

"Pasta listesinde yazıyor," diyerek onu bilgilendirdi Hanne ve yemekhanedeki ilan panosunda olduğunu ona bildirdi.

Kimse kek listesiyle ilgili Louise'e bir şeyler anlatma zahmetine girmemişti. Ona söylemesi gereken "kişinin" Hanne olduğundan şüphelendi.

"Ben aşağı fırına koşayım," diyerek araya girdi Eik. "Onlara birkaç dakika içinde döneceğimi söyle."

Toplantının beş dakika içinde başlaması planlanıyordu ama o zaten ceketini giymişti ve kapıdan dışarı çıkıyordu.

"Hayır gitme," dedi Hanne ve hızla onun yolunu kesti. "Bende yedek bir kutu kurabiye var. Bugün onları yeriz."

Eik ona kocaman bir gülücük attı. "Tatlım, sigaram da bitti, zaten dışarı çıkmam lazım," dedi Eik ve yanağını okşadı.

Louise, Rønholt'ün ofisine gitmek için ayağa kalktığında yorgun bir şekilde içini çekti. Koridor duvarları soluk yeşile boyanmıştı ve görünüşe göre birilerinin karikatüre eğilimi vardı, çünkü iyi bilinen çizgi film karakterlerinin siyah ve beyaz çizimleri, bütün yol boyunca vernikli ahşap çerçeveler içinde sergilenmişti. Louise kapısının tam karşısına yeni bir tane eklenmiş olduğunu ancak şimdi keşfetmişti: Bu Remy'ydi, *Ratatouille* filmindeki mutfak sıçanı.

Ah, ne kadar komik! diye ilkin alaycı bir şekilde düşündü ama sonra gülümsemesine engel olamadı. Koridorun aşağısındaki üç dedektifin isimlerini hatırlamıyordu. Hepsi erkekti ve sanatçının içlerinden biri olduğunu tahmin etti.

"Hoşlandın mı?" diye arkasından sordu Eik.

"Hoşlanmak mı?" diye Louise sordu. "Meselenin benim hoşlanmam olduğunu sanmıyorum. Fare istilasına uğramış ofisi alan kişi olduğumu hatırlatmak için değil mi bütün bunlar?"

"Sanmıyorum," dedi Eik birlikte koridorda yürürlerken. "Onu çizenin adı Olle ve ben bunun bir hoş geldin hediyesi olduğunu tahmin ediyorum. Gerçekten yetenekli ve bölümdeki herkes için böyle bir çizim yaptı. Bende Goofy var."

Kapının hemen yanında bir resim asılı olan eski ofisine doğru işaret etti.

"Olle bölümde en eskilerden," diye devam etti, "ama Hanne onun resimlerini satarak geçimini sağlayabileceğini iddia ediyor. Yine de o sadece hafta sonları ve fazla mesai sonrası izin yaptığı zamanlarda çizer."

Louise gösterişli çerçeveler içindeki çizgi film karakterlerine birilerinin gerçekten para ödeyeceğini hayal edemiyordu ama bunun sebebi belki de kendisinin hedef kitle olmamasıydı.

"Peki, o zaman hemen gidip ona teşekkür etsem iyi olur," dedi Louise. Hanne telaşla onlara doğru gelirken Louise hâlâ gülümsüyordu.

"Az önce sana bir telefon bağladım," dedi Hanne. "Teşhis etmeye çalıştığın kadını tanıyormuş."

10

Louise telefonu kaldırdıktan sonra kadın, "Çok uzun zaman oldu," diye söze girdi.

Başlamasına yardımcı olmak için, "Ama fotoğraftaki kişiyi tanıyorsunuz, değil mi?" diye hızla sordu.

"Evet, tanıdığıma eminim," dedi kadın. "Bir zamanlar yüzü böyle yaralı küçük bir kız tanıyordum. Ayrıca yüzünün diğer tarafındaki hatlarını da tanıdığımı düşünüyorum."

"O zaman aradığınıza sevindim." Louise kadından adını ve telefon numarasını istedi.

"Agnete Eskildsen," dedi kadın ve Gørlev'deki Hallenslev Caddesi üzerinde yaşadığını ekledi.

"Ve bizim aradığımız kadınla yollarınız kesişti, öyle mi?"

"Evet. Kesinlikle. Adı Lisemette."

Louise, Agnete Eskildsen'den ne biliyorsa söylemesini istedi. "Eh, o zamanlar küçük bir kızdı," diye başladı. "Şöyle bir düşünürsek, Lisemette 1965 yılı civarlarmda Eliselund'a gelmiş olmalı. Hatırlıyorum çünkü ben de o zamanlar küçük çocuklara ayrılan D sınıfındaydım. Çocuklar üç yaş civarındaydılar."

"Eliselund mu?" diye kadının lafını kesen Louise, maktulün 1962 yılı civarlarında doğmuş olabileceğini fark etmişti. "Nedir o?"

"Orası bir özürlü eviydi," diye açıkladı Agnete Eskildsen. "Artık zihinsel engelli olarak adlandırılıyorlar tabii ki ama eskiden böyle deniyordu. Ringsted'ın biraz dışında bulunuyor. Orada bakıcı olarak çalışmıştım."

Bir süre düşündükten sonra tekrar konuştu:

"Artık o bölgenin ne olarak adlandırıldığını tam olarak hatırlayamıyorum ancak kuruma bakan oldukça büyük bir göl var. Eğer bir haritanız varsa onu bulabiliyor olmanız gerekir."

"Öyleyse zihinsel engelliler için bir eve konulmuş," diye doğruladı Louise. Bu Flemming'in yapmış olduğu beyin tarama sonuçlarıyla uyumluydu. "Ailesi hakkında bir şey hatırlıyor musunuz? Oranın yerlisi miydiler?"

"Korkarım hatırlamıyorum."

Louise dikkatlice düşündü ve önemini vurgulamak için, "Gerçekten yakın akrabalarını bulmaya ihtiyacımız var," diye açıkladı.

Hattın diğer ucu sessizdi ve Louise, Agnete Eskildsen'in hafızasını kurcaladığını varsaydı ama kadın nihayet tekrar konuşmaya başladığında, sesi biraz daha keskindi.

"Tahmin edebileceğiniz üzere," dedi kadın, "bize teslim edildikten sonra bu çocukların ebeveynleriyle herhangi bir teması olmuyordu. Bunların bazıları ailelerini bir daha asla görmediği için, akrabalarının isimlerini bilmediğimiz zamanlar oluyordu. Onlara 'unutulmuş çocuklar' deniyordu."

"Ama eminim aileleri onları sırf bir kuruma koydular diye hayatlarından çıkmıyordu, öyle değil mi?" diye Louise itiraz etti.

"Çoğu çıkarıyordu." Agnete Eskildsen birçok ebeveynin bu durumu gizlemeyi tercih ettiğini ya da "kusurlu" bir çocuğa sahip oldukları gerçeğini unutmak istediklerini açıkladı. "Kurumu ziyaret etmek istemiyorlardı. Ancak ebeveynlerden çocukla temaslarını kesmeleri istendiği zamanlar da oluyordu çünkü ziyaretleri sorun çıkarmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu. Anne ve babaları gittiğinde çocuklar rahatsız ve sinirli olurdu, bu yüzden herkes için en iyisi iletişimin kesilmesiydi."

"Anlıyorum," dedi Louise, tiksintisini sindirmeye çalışarak. Agnete Eskildsen'in anlattıkları ona tamamen insanlık dışı geliyordu. Bunların her gün yaşandığını biliyordu; mesleğinde yeteri kadar dehşete tanık olmuştu ama bir ebeveynin, sadece beklentilere karşılık veremediği için bir çocuğu terk etmesi fikrini güçlükle kabul edebiliyordu.

Kadın sessizliği bozarak savunmacı bir biçimde konuşmaya devam etti. "Şimdi korkunç görünüyor, biliyorum ama o zamanlar durum böyleydi."

"Evet, doğru. Yani kızın anne ve babası ile hiçbir teması yoktu, öyle mi?" diye sordu Louise ve soğukkanlılığını korudu.

"Tam olarak emin değilim," diye itiraf etti Agnete Eskildsen. "Ama hatırladığım kadarıyla, herhangi bir ziyaretçisi yoktu. Yanılıyor da olabilirim."

Kadın bir an için sustu.

"Soyadını hatırlıyor musunuz?" diye Louise sordu.

"Hayır, üzgünüm."

Bakım Bölümü veya tesis idarecisini düşünerek, "Ama birileri anne babasının isimlerini biliyor olmalı, değil mi?" diye çabaladı Louise.

"Evet," diyerek kabullendi Agnete Eskildsen. "Kayıtlarında var tabii ki ama bu personelin çok dikkat ettiği bir şey değildi."

"Yani kayıtları var, değil mi?"

"Elbette, bu tür şeyler her zaman arşivlenir ancak eski dosyaların hâlâ erişilebilir olup olmadıklarını bilmiyorum. Benim çalıştığım zamanlarda, dosyalar bodrumda saklanırdı. Eliselund'a ilk hastanın kabul edildiği tarih olan 1860 yılına kadar uzanan kayıtlarımız vardı. En eski dava dosyalarının bazıları, şimdi müzede sergileniyordur."

"Müzede mi?" diye Louise tekrarladı.

Sanki Louise'in orası hakkında hiçbir şey bilmediğinden rahatsız olmuş gibi, "Evet," diye yanıtladı kadın. "Zihin Engelliler Bakım Bölümü 1980 yılında ortadan kalktığı zaman, Eliselund'un büyük bir kısmı kapandı. Bugün sadece ana bina hâlâ

kullanımda ve zihinsel engelliler için günlük tedavi merkezi olarak kullanılıyor. Diğer binaların çoğu boş ama eski çamaşırhanenin, o yıllarda kullanılan bazı cihazların sergilendiği bir müzeye dönüştürüldüğünü bir yerlerde okumuştum. Utica beşiği vardı diye hatırlıyorum; eminim o da taşınmıştır. Tanrı'ya şükür, deliler o şekilde kilit altına alınmayalı uzun zaman oldu."

"Utica beşiğinin ne olduğundan emin değilim," diye itiraf etti Louise.

"İnsanları kapalı tutmak için kullanılan tek kişilik döşek boyutlarında ahşap bir kutudur. En kötü durumda olanları kilit altında tutmak zorundasınızdır. Biz deli gömleği ve kemerleri de kullandık ama en azından bizim orada, kışın kapalı yerde kalıyorlardı. Utica beşikleri ya dışarıda ya da ahırın içinde olurdu."

Agnete Eskildsen'in konuştuğu o rahat tondan sarsılmış bir halde, "Ama eski kayıtları orada bulabilmem sizce mümkün olacak mı?" diye Louise sordu.

"Gündüz bakım merkezinden birileri muhtemelen yardımcı olur," diye önerdi. "Hafta içinde ana binada olan birilerini bulacağınızı düşünüyorum. Ama ben ne bilirim ki? Oraya en son ayak basalı kırk yıldan fazla oldu. Küçük Lisemette'in fotoğrafını görünce aramam gerektiğini düşündüm."

Polis duyurusuna cevap verdiği için Agnete Eskildsen'e bir kez daha teşekkür ettikten sonra, Louise internetten Eliselund'u araştırdı.

Eliselund Gündüz Bakım Merkezi, Batı Zealand Eyaleti diye yazıyordu ve ardından bir telefon numarası verilmişti. Louise numarayı tuşladı ve telefondaki mekanik ses seçenekleri sunarken bekledi: gündüz bakım merkezinin iş saatlerinde, bir müşteriyle nasıl temas sağlanacağını ve ana ofisle temasa geçmek hangi numaraya basmak gerektiğini söylüyordu. En son seçeneği seçti ve çağrısına Lillian Johansen tarafından hemen yanıt verildi.

Louise kim olduğunu ve neden aradığını açıkladıktan sonra, "Bu tür kayıtlar çok hassastır elbette, onları hemen teslim edemeyiz," dedi kadın ters bir şekilde.

"Dosyaları teslim etmenizi istemiyoruz," diye Louise hızla belirtti. "Sadece görmek..." diye devam ederken kadın araya girdi.

"Tüm kayıtlar Gizlilik Yasası tarafından korunmaktadır."

Louise tekrar denedi. Kadını teşhis etmeye gerçekten bir adım daha yaklaşmış olabileceği için çok heyecanlanmıştı ve şimdi de bu aksi memur ona engel oluyordu.

"Ölü bir kadını teşhis etmeye çalışıyoruz. Onu tanıyan birinden bir ipucu aldık, maktulün çocukluğunda Eliselund'da yaşadığını anlattı," diye ayrıntıya indi. "Sizden tek istediğim personelinizden birisinin gidip kayıtları hâlâ orada mı ve bize bir kimlik numarası veya kadının ailesin isimlerini verebilecek mi diye bakması. Böylece biz de ailesinden birisiyle temasa geçebilelim."

"Korkarım bu mümkün değil," diye açıkça belirtti kadın.

"Sanırım o zaman arama izni getirmem gerekecek," diyerek iç geçirdi Louise. Kadınla bürokratik duvarın üzerinden konuşma fırsatını kaçırdığını fark etmişti. "Peki en azmdan bana eski kayıtların hâlâ orada tutulup tutulmadığını söyleyebilir misiniz?"

"Evet, tabii ki. Hiçbir şeyi atmıyoruz," diye manalı bir şekilde cevap verdi kadın.

Kadın açık vererek kayıtların erişilebilir olduğunu teyit ettiği için, Louise bir kez daha şansını deneyebileceğini hesapladı.

"O zaman size şunu sormak istiyorum," diye tekrar denedi, "rica etsem, birisi arşivlere inip Lisemette adında bir kız orada yaşamış mı diye eski hasta kayıtlarını kontrol edebilir mi? 1962 yılı civarlarında doğdu."

"Herkes arayıp böyle bir şey isteyebilir," diye cevap verdi. Louise tam sabrının son zerresini de kaybetmek üzereyken kadın, ilk olarak polisin zahmet edip gelmesini ekledi. "O zaman tam olarak kimi aradığınızı bize açıklayabilirsiniz."

"Oraya geliyorum," diye hızla karar verdi Louise. Atmışlı yılların ortalarında Eliselund'da çalışmış birileriyle konuşma şansım olur mu?"

"Hayır ama yıllıklarımız var. O dönemde burada yaşayan herkesin fotoğrafları ve isimleri içinde bulunuyor."

Louise hızla adresi yazdı ve görüşmeyi sonlandırdı.

Eik elinde bir poğaça tutarak kapıdan içeri girdiğinde, "Haydi gidelim," dedi Louise. "Büyük olasılıkla kadının adı Lisemette'ydi ve çocukken Ringsted'in dışında bir zihinsel engelliler evine yerleştirilmişti. Artık kapalı ama kayıtlar mevcut. Eğer başka bir şey yoksa oraya bir an önce gidip kimliği doğrulamak için yıllıklara bir göz atmamız gerektiğini düşünüyorum. Belki o zaman akrabalarını da bulabiliriz."

11

Sıcak mayıs güneşi, yol kenarlarını yeşil, gür otlarla doldurmuştu ve çiçek açmayı bitiren sarı karahindibalar tüylenerek kabarmıştı. Sazlarla kaplı ahşap iki evin durduğu ve tam yan tarafında otlanan atların olduğu yola dönerlerken, her köşeden huzur akıyordu. Önlerinde ağaçlarla çevrili, bir buçuk kilometreden daha uzun, tarlaların arasından dolanarak Haraldsted Gölü'ne giden bir yol vardı. Ana yol, neredeyse Louise'e neden buraya geldiğini unutturmuştu. Gökyüzü açıktı ve bölge ilahi bir şekilde güzeldi. Yol, bir kez daha kıvrılarak suya doğru inince Eliselund ortaya çıktı.

Kurumun kapatılmış beyaz binaları, terk edilmiş devler gibi duruyordu. Büyük yapılar merkezdeki avlu etrafında bir kare oluşturuyordu, arkalarında birkaç tane de küçük bina vardı. Eski evi incelemek için tepenin zirvesinde durduğunda, *uzun bir duvarla etrafı sarılmış olmalı*, diye düşündü. Pul pul dökülen tuğla kalıntıları hâlâ bölgenin sınırını belli ediyordu.

Otomobiller avlunun bir tarafına park edilmişti ve tepeden gündüz bakım merkezinin hangisi olduğunu görmek kolaydı. Kireçle yeni boyamış olan Ana Bina'yla kıyaslandığında diğerinin koyu süpürgelikleri keskin bir zıtlık yaratıyordu.

Louise arabayı yavaşça sürerek tepeden aşağıya indi.

Vestre Hapishanesi'ni anımsatan bir bahçe kapısından geçerlerken, "En azından güzel bir ortamda büyümüş," diye yorumda bulundu Eik. Kemer aynı türde etkileyici, kırmızı tuğladan inşa edilmişti; daha az belirgindi ama bir zamanlar burada ne olduğunu bilmek yine de bir hapishaneye girmeyi anımsatıyordu.

Aracı ana girişteki duvarın yanına park ederken, "Evet," diye kabul etti. "Ama buranın sakinleri tamamen toplumun geri kalanından soyutlanmış gibi görünüyor."

Eik başını sallayarak onayladı. "Bu alana hapsedilmişler sanırım," dedi Eik, bahçede durup etrafa bakarlarken.

Burasının iç karartıcı bir etkisi vardı, geçmiş âdeta terk edilmiş binaların örselenmiş duvarlarına yapışmıştı.

Bakım merkezinin girişinde bir kapı zili yoktu, bu yüzden kapıyı çalmadan içeri girdiler ve hemen içeride konuşan insanları duydular.

Louise etrafa bakmak için biraz daha yürüdü. Mekânda çekilen eski fotoğraflarla dolu uzun bir koridora girmişlerdi. Karşıdaki duvarda, altlarında küçük pirinç künyeleri olan portreler vardı; yıllar boyunca kuruma danışmanlık yapmış doktorlar sergileniyordu.

Aniden yukarıdan, "Birini mi arıyorsunuz?" diyen bir ses geldi.

Louise önkapının solundaki merdivenleri fark etmemişti.

"Evet," diye yanıtladı ve düz gri saçlı yaşlı kadının, konukseever bir gülümsemeyle merdivenlerden aşağıya tamamen inmesini bekledi. Telefonda gereksiz yere zorluk çıkaran kadın olmadığı kesindi. İyi bir başlangıç, diye düşündü Louise.

Eik elini sıkmak için öne çıktı. Kim olduklarını ve onları aramış olduğunu açıklayıp arşivler ile kayıtların, ana binada ya da müzede saklandığını öğrendiklerini ve kayıtlara bakmayı görüşmek üzere geldiklerini söyledi.

"Eski yıllıklarınızı görmeyi gerçekten istiyoruz," diyerek sözü devraldı Louise, ardından muhtemelen çocukken Elise-

lund'da kalmış olan ve kimliği teşhis edilemeyen bir kadının olduğunu açıkladı.

"Gazetedeki duyuruyu gördüm," dedi. "Burada bir hasta olarak bulunduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Eskiden Eliselund'da çalışan birisi bizimle temasa geçti."

Louise, eski bakım asistanının o ayırt edici yarayı tanıdığını söyledi. "Maktulün yakın akrabalarıyla iletişime geçmek istiyoruz. Ailesini bulabilmemiz için, nüfus cüzdan bilgilerini öğrenmemize yardımcı olabileceğinizi ümit ediyorduk."

Kadın ricalarını iyice düşündükten sonra yanıt verdi. "Bu yıllıkların genelde, Bakım Bölümü'nün tamamen dolu olduğunu belgelemek için kullanılıyor. Hastaların aile ilişkileri hakkında herhangi bir şey bu yıllıklarda yoktur. Bunlar sadece hasta kayıtlarında vardır."

"Ve onlar da müzedeler değil mi?" diye Louise sordu.

Kadın gülümseyip başını salladı. "Orada sadece geçen yüzyılın ortalarındaki hasta kayıtları sergilenir. Geri kalanı bodrumda arşivlenir."

Louise iç geçirdi. "Bir dakikanızı ayırma nezaketinde bulunup acaba aradığımız dosyanın temin edilebilir olup olmadığını kontrol edebilir misiniz?" diye sordu Louise. "Bende isim ve tarih var."

Kadın onlara yaklaşmaları için işaret etti. "Dosyaları alıp götürmediğiniz sürece, bodruma inip o yılın kayıtlarına bakmanızın bir sorun olacağını sanmıyorum."

"Bu çok yardımcı olur."

"Zaten ailenin, ölümü medyadan öğrenmesini neredeyse dayanılmaz buluyorum," diye kadın devam etti.

Louise gizli bilgilerin polise bile teslim edilemeyeceğinin bilincindeydi, ancak bu durumda davaya zarar vereceğini düşünmüyordu ve açık görüşlü birisini bulduğuna memnun olmuştu. Üstelik birlikte çalışması hoş biriydi.

Kadın merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. "Beni takip edin," dedi bodruma inerken. "Aşağısı biraz soğuktur, eğer

orada arşivleri okumak için yeterli ışık yoksa hepsini toplayıp buraya getirin."

Louise, ihtiyaçları olan bilgiyi bulmadan yukarıya bir şey getirmek gibi bir niyeti yoktu, işlerini bozabilecek o şirret kadına rastlamaktan korkuyordu.

"Aşağıda bir sorun yaşamayacağımıza ve yakında yakanızı bırakacağımıza eminim," dedi Louise çabucak. Eik'in deri ceketinin iç cebinden bir not defteri çıkardığını görünce memnun oldu.

Bir sıra dökümlü ahşap kapı, geniş bodrum koridorunun her iki tarafı boyunca uzanıyordu ve tavan dik biçimde yürüyebilecekleri kadar yüksekti; bir seksen civarında olan Eik bile sorun yaşamamıştı. Hava nemliydi, küf kokuyordu ve bodrumun depodan başka bir şey için kullanılmadığı belli oluyordu. Açık odaların yanından geçerken kayışları ve tokaları olan birkaç yatağın yanı sıra, hastanın kollarını ve bacaklarını hareketsiz kılmak için monte edilmiş eski bir dişçi koltuğu gördüler. "Biliyorum... Bu sandalyede çekilen işkenceyi düşünmek bile insanı ürpertiyor," dedi kadın. "Hastalarla ilgilenen dişçinin anestezi kullanmadığını duydum. Sadece başlamadan önce başlarını bağlarmış."

Louise başını salladı.

Yolun bitiminde sağa döndüler ve başka bir koridora doğru devam ettiler.

"Arşivler buranın sonunda. Aslında birkaç oda birleştirilerek tek bir oda haline getirilmiş," diye bilgi verdi kadın. Ardından bodrumun bu bölümünün bağlanmadan kontrol edilemeyen hastalar için ayrı bir hasta koğuşu olarak kullanıldığını ve hastaların "sorunlarının" diğer hastalara bulaşmasını önlemek amacıyla kısa bir süre için burada ayrı tutulduklarını anlattı.

Louise ürperdi ve bir an için, hâlâ o zamanın ruhunu biraz olsun hissedebildiğini düşündü. *Büyük ihtimalle nem yüzünden hava durgunlaşmıştır, ondan,* diye düşündü.

"İşte." Kadın kapıyı açtı ve onlara yerden tavana kadar rafları olan büyük bir odayı gösterdi. "Yıllar ciltlerin altında yazıyor."

Tavan ışığını yaktı ve rafların ön tarafına yapıştırılmış bazı beyaz etiketlere işaret etti.

"Eski kurum üç yüz yatak kapasitesine sahipti, ancak ek yataklar sık sık kurulurdu, yani kapasite bir seferde dört yüz hastaya kadar çıkabilirdi," dedi kadın onlara. "Gördüğünüz gibi, seneler içinde pek çok kişinin kaderi buradan geçti."

Louise etrafına bakındı. Bütün bir duvara hasta kayıtları öyle bir sıkıştırılmıştı ki, bireysel dosyaların tozlu yeşil sırtlarını zar zor fark edebildi. 1930 yılından 1960 yılına uzanıyorlardı. Bir sonraki raflarda, kayıtlar bej dosyalara konulmuştu ve 1970 yılına kadar gidiyordu. Louise kapının arkasındaki daha küçük bir kitaplığa doğru yürüdü ve kurumun son on yılında, 1970 ile 1980 yılları arasında doğan sakinlerine ayrıldığını gördü. *Eliselund kapatıldığı zaman, bazıları hâlâ çok genç olmalıydı,* diye düşündü.

"İşte burada," dedi Eik, bej dosyalar arasından uzanan bir dizin sekmesine işaret etti. "1962."

Louise bakmak için Eik'in yanına gitti. Eik her birinin giriş sayfasındaki beyaz etiketi okumak için dosyaları tek tek çekmeye başlamıştı.

"Onları dışarı çıkarsan daha kolay olmaz mı?" diye sordu Louise. "Bazılarını da ben alırım, sonra hızlı bir şekilde hepsine bakarız."

Eik raftan bir yığın dosya çıkardı; o yıla ait yaklaşık yirmi tane vardı. Louise bunların yarısını alıp tavandan sarkan ampulün parlayan ışığına getirdi. Louise kucağında dosyalarla çömeldi. İçinde 1962 yılında doğan kadın ve erkeklerin isimleri vardı: Erik, Lise, Mik, Søren, Hanne, Lone, Mette, Vibeke, Ole, Hans-Henrik...

Dosyalar karışmasın diye yığını yere indirdi. Eik dosyaların geri kalanını getirip Louise'in yanına çömeldi.

Hemen hemen tümü erkek olan yığının sayfalarını hızla çeviren Eik, "Görünüşe göre buranın sakinleri Zealand'ın her yerinden gelmişler," diye belirtti.

Louise'in baktığı kayıtlarda da hiç Lisemette yoktu.

"Agnete Eskildsen doğum yılı hakkında yüzde yüz emin değildi," dedi Louise. "Önceki ve sonraki yılı alalım."

"Ben 1961'i alırım," diye önerdi Eik.

Ancak Louise dinlemiyordu. Ayağa kalkınca dosyaların birinden dışarı kayan eski bir siyah beyaz fotoğrafı aldı. Işığa doğru yürüyüp genç kızın yüzüne ve çıplak gövdesine baktı. Bir tarafı tamamen soyuluyordu ve neredeyse açık yara halindeydi. Derisinin kaldığı birkaç noktaysa çok kabarmıştı. Kız gözleri kapalı halde bir hastane yatağına uzanmıştı, başının altında beyaz bir yastık vardı.

Eik raftan getirdiği cildin ilk dosyasını açmak üzereydi.

"Bence kız burada." Louise fotoğrafın ait olduğu dosyayı bulmak için hasta kayıtlarını yere serdi. "Sadece onu bulmam gerek."

Eik'in dosyasını bir kenara bıraktı ve Lise'nın kaydını açtı. "Bak!"

İçinde yaralı kıza ait bir sürü fotoğraf vardı, bazılarında yaralar iyileşmeye başlamıştı. Doku zararı o kadar kötüydü ki birkaç yerde yara beyaz ve kalın görünüyordu. Özellikle elmacık kemiğinden şakağına doğru uzanan derisi hâlâ sert ve kabukluydu. Omzu da hasar görmüştü.

Dosyasını çekip, "Lise Andersen, 6 Ağustos 1962 doğumlu," diye okudu Louise. Kazanın 1970 yılında olması dışında yara izi hakkında bir şey söylenmiyordu. *Yani kız sekiz yaşlarındayken,* diye hesaplayan Louise, hızlıca sayfalarda göz gezdirdi. Dosyanın arkasına, binanın hasta koğuşu iki belge iliştirmişti.

Ataşı kaldırınca Lise Andersen'in henüz beş yaşındayken göbek fıtığı tedavisi için ameliyat olduğunu gördü. Kazadan sonraki yıl, sol kolu çatlamıştı. İkisi de Flemming'in otopsi gözlemleriyle tamamen uyumluydu.

"Bu o." Ataşı yerine takıp tıbbi dosyayı Eik'e verdi. "Kimlik numarası sağ üst köşede. Bir kenara yaz, olur mu?"

Kızın temel bilgilerini bulmak için hızla son sayfalara doğru

yaprakları çevirdi ve kuruma başvurulduğu zaman ailesiyle Borup'ta yaşadığını öğrendi.

"Bir kız kardeşi var," diye yüksek sesle okudu Louise ve ışığa tutmak için ayağa kalktı. "Mette adında bir ikizi."

Eik tıbbi kaydı yerdeki dosyaya geri koyup okumak için yanına geldi.

Eik sırtına o kadar yaklaşmıştı ki Louise soğuk bodrumda vücudunun ısısını hissetti.

"Baktığım bir dosyada kardeşinin adını gördüm."

Louise onu uzaklaştırmak için, "*Buldun* mu peki?" diye sordu.

Yığının içinde kaydı bulduğunda, "Lisemette" dedi Eik, "Lise ve Mette. İki kişilermiş! Hemen onun da kimlik numarasını..."

"Ölmüş," diye hayretler içinde sözünü kesti Louise. "Lise Andersen, 27 Şubat 1980'de ölmüş."

"1980 mi?" diye inanamayarak sordu Eik, kardeşinin dosyasını getirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Dosyasının arkasında bir ölüm belgesi var ve on sekizinci doğum gününden altı ay kadar önce ölmüş. 31 yıl önce."

Louise diz çöküp dosyadan bulduğu fotoğrafları yere yaydı.

Kızın koyu renk saçları vardı ve o belirgin iz, Adli Tıp Kurumu'nda gördüğü alanla tıpatıp aynıydı. Louise yüzün yaralanmamış tarafını da tanıdığını düşündü. Aynı narin özelliklere sahipti.

Şaşırmış bir halde, "Ama bu hiç mantıklı değil," dedi ve kız kardeşinin dosyasını görmek istedi.

Eik okumak için eğildi.

"Mette Andersen," dedi Louise. İki kız kardeş kuruma birlikte kabul edilmişti. Dosyayı ters çevirdi, bir ölüm belgesi daha çıkarırken başka kâğıtların kayarak yere düşmesine izin verdi.

"Aynı gün ölmüşler," diye şaşkınlıkla belirtti. Eik'in uzattığı elini kabul ederek ayağa kalktı. "27 Şubat 1980."

Eik tamamen küçük dilini yutmuş gibi görünüyordu.

"Üstelik sadece aynı gün ölmemişler," diye konuşmasını sürdürdü Louise, "neredeyse aynı anda ölmüşler; sabah saat 9.56'da ve 9.57'de."

"Yani yara izi olan kadın öleli çok mu olmuş?" diye şaşkın bir halde sordu Eik.

"Öyle görünüyor," dedi Louise. "Ama böyle olmadığını biliyoruz, çünkü halen Adli Tıp Kurumu'nun buzdolabında."

Louise hızla sayfaları çevirdi ve ilk bakışta yararlı görünen her ne varsa yırtarak aldı. Gerisini yerlerine koydu, böylece dosya boş gözükmeyecekti.

Kâğıtları ve ölüm belgelerini çantasına sokarak, "Resmî olarak bilgiye erişebilmek için bir emir almamız gerekirse diye orada bir şeyler bıraksak iyi ederiz," dedi Louise. "Hadi buradan gidelim." Eik'in kayıtları rafa geri koymasına yardımcı oldu.

"Ama nasıl ölü olabilir ki?" diye tekrar etti Eik.

Louise başını iki yana salladı. Buna bir cevabı yoktu.

"Bir şeyler bulabildiniz mi?" diye sordu bir ses arkalarından.

Eik'in gitmek için acele ettiği belliydi ama Louise kaçtıkları görüntüsünü vermemek için arkasını döndü.

"Çok yardımcı oldu," dedi Louise, kadına gülümseyerek ve ona teşekkür etti. "Şimdi devam edebilmek için elimizde birkaç şey var."

Işık sönmesin diye eliyle ışık düğmesine bastırarak, "Yani o kız mıymış?" diye sordu gri saçlı kadın.

"Öyle düşünüyoruz," dedi Louise. "Ve şimdi ailesiyle irtibat kurmaya gidiyoruz."

Louise gitmeleri gerektiğini göstermek için koridorda yürümeye başladı.

"Eh, iyi şanslar," diye arkalarından seslendi kadın. "Siz merdiveni çıkana kadar ışığı açık tutacağım."

Louise son âna kadar telefonda konuştuğu huysuz kadınla karşılaşmaktan korkmuştu, bu yüzden arabaya girdiklerinde, bu meseleyi biraz fazla kolay hallettiklerini hissetti. Tepenin üzerinde arabayı sürerken aklı düşüncelerle uğuldadı; sıradaki adımının ne olacağına karar verememişti.

Eik sessizliği bozarak, "Hanne'yı arayıp Sivil Kayıt Sistemi'nden ikizleri kontrol etmesini isteyeceğim," dedi Eik. Zaten telefonu kulağında, not defteri kucağındaydı. "Eğer sahiden 17 yaşında ölü ilan edildiyse bu resmî kayıtlarda da olmalı."

Louise başıyla onaylayıp dikkatini dar kırsal yola verdi, otopsi masasında gördüğü kadının Lise Andersen olduğuna tamamen ikna olmuştu. *Ölü kadının kırk dokuz yaşında olması çok mantıklı,* diye düşündü ve Eik'ten Lise Andersen'in ailesini bulmasını istedi. Şüphesiz iki kızlarını toprağa verip vermediklerini bilirlerdi.

Ringsted'in dışındaki bir dinlenme tesisine arabayı park ettiler. İkizlerin ailesinin hâlâ hayatta olup olmadığını ve eğer hayattalarsa nerede yaşadıklarını söylemesi için Hanne'nın onları geri aramasını bekliyorlardı. "Bizim Jane Doe'nun fotoğraflarını getirdik mi?" diye sordu Louise.

Eik arka cebinden katlanmış iki kâğıt parçasını güç bela çıkardı. "Ayrılmadan önce çıktı almıştım. Belki de Adli Hizmetler Merkezi ve Adli Tıp Kurumu'ndaki adamlarımızı aramalı ve onlara kimlik numarasını vermelisin," diye önerdi Eik. "Ellerinde elle tutulur bir şey olduğunda, tıbbi veya diş kayıtlarına bakarak bir şeyler bulabilirler. Yani, hâlâ varsa."

Eik sigara paketini çıkardı.

Tam penceresini indirmek üzereyken Louise, "Tamamen çık," dedi ve aramayı kendisinin yapacağını söyledi. "Ama bu tür şeylerin birileri öldükten sonra uzun süre saklanıp saklanmadığını bilmiyorum. 1980 yılında bilgisayar arşivleri yoktu elbette, eğer hâlâ varsa bulduğumuz kayıtlarda olması gerek."

"Kayıtlarda var mıydı?" diye açık araba kapısından sordu Eik.

Louise omuzlarını silkti. "Aslında fark etmedim ve mecbur kalmadıkça tekrar gitmememiz gerektiğini düşünüyorum."

Hanne geri aradığında Pink Floyd'un *The Wall* adlı şarkısının ilk notaları çaldı.

Eik, Rønholt'ün sekreterinden son söylediklerini tekrarlamasını isteyip bir şeyler yazarken, Louise merakla onu izledi.

"Teşekkürler güzelim," diye yağ çektikten sonra, cep telefonunu yolcu koltuğuna savurdu. "Her ikisi de ulusal kayıtlarda ölü olarak geçiyor."

"Ya anne ve babaları, onlar hâlâ hayattalar mı?"

Eik konuşurken aldığı notlara baktı. "Babası Viggo Andersen hayatta. İyi arkadaşın Hanne'ya göre Dåstrup'ta, Viby Sjælland'ın hemen dışında yaşıyor."

"Gidip onunla konuşalım." Louise hemen GPS'i ayarladı.

"Kahretsin, olmaz," diye Eik itiraz etti. "Otuz yıl önce iki kızını da kaybeden bir babayı görmeye gidip, ondan evlatlarının ölü olduğunu teyit etmesini istemeyeceğiz."

Elleri boynuna taktığı deri ipe gitti ve oraya asılı sarı köpek balığı dişini çekiştirmeye başladı.

"Tabii ki gideceğiz," diye Louise karar verdi. "Ve bu baba, kızlarını otuz yıl önce kaybetmedi. Birisi şu anda Adli Tıp Kurumu'nun bodrum katında. Onunla konuşmamız gerek."

"Bizim Jane Doe'nun kesinlikle ikizlerden biri olup olmadığını bilmiyoruz," diye ısrar etti Eik. "Elimizdeki bilgi, çok uzun zaman önce onu tanıyan bir kişiden ve bir hasta kaydına dayalı tahminden geliyor. Bana göre bu, bir tanımlama yapmak için yeterli değil."

Louise sinirli bir şekilde ona doğru döndü.

"Ama benim için yeterli," diye Louise ısrar etti, haklı olduğundan emin olarak. "Yüzünde aynı yara izi, sol kolunda aynı kırık var ve göbek fıtığı tedavisi için bir ameliyat geçirmiş. Hepsi bir tesadüf olamaz. Tabii ki aynı kişiler ve babasın onu teşhis etmesi gerekiyor. Bunun yanı sıra babası, son otuz yıldır kızının nerede saklandığını biliyor olabilir."

12

Mekânın her yerine sarı renk hâkimdi; üç ek binalı çiftliğin çatısı kamıştan yapılmıştı ve içerisinde güzel bakılmış, büyük orman gülleri olan bir bahçe vardı. Yoldan bakmca Louise bir el arabasıyla avlu etrafında yürüyen bir adam gördü ve yaşından dolayı babanın o olabileceğini tahmin etti. Arabayı avlunun içine çekip eski tip bir kuyu pompasının yanına park ettiler. Her şeye o kadar iyi bakılmıştı ki zamanı bol birisinin çiflikle ilgilendiği belliydi.

Seyahatin çoğunda sessiz kalmış olan Eik, "Kızlarının ölümünün verdiği yara yeniden açıldığı için eminim çok heyecanlanacak," diye homurdandı. Ortadaki ana binayla ek binalardan birisinin arasındaki dar yoldan avluya geçmesine izin verdi. Louise o anda Eik'in durumdan düpedüz rahatsız olduğunu fark etti.

"Kızının Adli Tıp Kurumu'nda gömülmeyi beklediğinden haberdar edilmese daha çok üzüleceğini düşünmüyor musun?" diye fısıldadı omzunun üzerinden Louise.

"Sanırım haklısın. Haydi bu işi bitirelim."

Tam o anda yaşlı adam onlara doğru yürüyerek geldi. El arabasını indirmiş, taze kesilmiş çim yığınının üstüne de tırmığını koymuştu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu hoş bir sesle.

Louise elini uzattı. "Benim adım Louise Rick ve bu da meslektaşım Eik Nordstrøm. Ulusal Polis'in Soruşturma Şubesi'nden geliyoruz. Viggo Andersen siz misiniz?"

"Evet." Adam merakla onlara baktı.

"Eğer bir mahsuru yoksa size birkaç soru sormak istiyoruz."

"Sorun," dedi istekli bir şekilde.

Eik çenesiyle eve doğru işaret ederek, "İçeri girebilir miyiz?" diye sordu.

"Tabii ki," diye yanıt veren Viggo Andersen, takip etmeleri için onlara işaret etti. Mutfak kapısını açtıktan sonra, bir Alman av köpeğini geri çekti. "Zararsızdır ama yabancılar etrafında gerçekten çok heyecanlanıyor."

"Sorun değil," dedi Eik ve köpeğin kulaklarının arkasını kaşıdı. Louise kuyruğunu sallayan ve atlayarak heyecanını göstermeye çalışan av köpeğini kısa bir okşamayla geçiştirdi.

Yaşlı adam mutfaktan oturma odasına giden yolu gösterirken, Eik köpeği tasmasından sıkı bir şekilde tuttu.

Mutfağın yanındaki odaya köpeği koyup onlara yemek masasında birer koltuk gösterdikten sonra, "Birisi mi kayıp?" diye sordu.

"Evet ama çok uzun zaman önce kaybolmuş," diye yanıtladı Louise, büyüleyici oturma odasını incelerken.

"Size bir şeyler ikram edebilir miyim?"

"Hayır teşekkürler," diye hızla cevap verdi Eik. Louise de başını iki yana salladı.

Baba karşılarına oturunca, "Kızınız Lise ile ilgili birkaç sorumuz var," diye söze başladı Louise.

Viggo Andersen şaşkınlıkla onlara baktı.

"Lise hakkında mı?" diye tekrarladı. Çizgi çizgi olmuş kırışıklıklar ağı alnında kıpırdandı. Bakışlarında şaşkınlık vardı. "Bunca yıldan sonra ne bilmeniz gerekiyor?"

Louise doğrudan konuya girmeye karar verdi.

"Kızınızın 1980 yılında Eliselund'da ölmediğine inanıyoruz.

Ayrıca bazı sorularımız ve size göstermek istediğimiz bir fotoğrafımız var."

Eik'in ona attığı bakışlardan bu "biz" kelimesini pek sevmediği söyleyebilirdi. Açıkça kendisi adına konuşmasını istiyordu.

"Ölmedi demek ne anlama geliyor?" diye sordu Viggo Andersen, aklı karıştığı belliydi.

Louise derin bir nefes aldı ve Eik'ten getirdiği fotoğrafı göstermesini istedi.

"Geçen hafta bir kadın Zealanda'nın iç kesimlerindeki bir ormanda ölü bulundu. Kızınızla aynı yarayı taşıyor, yüzünün sağ tarafında ve omzundakiyle bire bir aynı, çok ayırt edici bir yara izine sahipti."

Viggo Andersen kılını bile kıpırdatmadan onu dinliyordu.

"Ayrıca bu kişinin aynı kişi olabileceğini gösteren, otopsi sırasında keşfedilen ayrıntılar da vardı: Önkolunda kırık bir kemik ve göbek fıtığından kalma cerrahi bir yara.

"Bay Andersen, bunca yıl sonra bunu kabullenmenin oldukça zor olduğunu anlıyorum ama biz ormanda bulunan kadının muhtemelen kızınız olduğuna inanıyoruz."

Louise konuşurken babanın rengi attı. Öne eğilip tüm olanları anlamaya çalışırken, şokta görünüyordu.

Başını sallayarak, "Fakat... bu nasıl olabilir?" diye kekeledi. "Bu doğru olamaz. Yanlışınız olmalı. O zamanlar bana öldükleri bildirilmiş ve kızların eşyaları bana eve gönderilmişti. Her şey sadece birkaç ayakkabı kutusuna sığmıştı; sahip oldukları hepsi buydu."

Eik masanın üzerinde düzelttiği iki kâğıdı biraz ileri doğru itti.

"Mektup, zatürreden öldüklerini söylüyordu," diye baba devam etti ve zorlukla yutkundu. "Peki neden şimdi gelip bana bunu anlatıyorsunuz?"

Louise işin bu kısmını korkuyla beklemişti.

Bu noktada tamamen içgüdüyle hareket etmelerine rağmen, adam sahiden afallamış görünüyordu; tamamen hazırlıksız

yakalanmıştı. Ama adamın bildiklerini öğrenmeleri gerekiyordu, soruşturmaya katkıda bulunabilirdi. Ne kadar acı olursa olsun, bastırmak zorundaydılar. Soğuk ve duygusuz görünse bile, profesyonel duruşunu korumak zorundaydı.

"Garip görünüyor," diyerek kabul etti Louise.

Adamdan fotoğrafa bakmasını rica etti. "Biliyorum yıllar oldu ve kızınız tamamen büyümüş," diye ekledi, sonra da fotoğraftaki ölü kadının Lise Andersen olup olamayacağını sordu.

Yaşlı adam fotoğrafları alarak öne eğildi, tepkisi yüzünde belirgindi. Duygularını bastırmak için dudaklarını birbirine kenetledi ama sonra gözlerinde şaşkınlık dolu bir bakışla başını sallamaya başladı.

"Yara izini tanıdınız mı?"

"Gerçek şu ki," diye tereddütlü bir şekilde başladı, "yüzünü tanınmaz halde bırakan o korkunç kazadan sonra kızımı sadece bir kez gördüm. Bu yüzden yarayı çok fazla fark etmedim. Artık detayları hatırlamıyorum, sadece onun narin özelliklerini mahvetmişti. Fakat annelerinden kızlarıma geçen güzel elmacık kemiklerini hatırlıyorum, bunlar asla unutamayacağım şeyler. İkizler diğer çocuklar gibi zeki olmayabilir ancak hepsinden daha güzellerdi."

Adam bir an, sanki için ölen kızı hakkında konuşması istendiğini unutmuş gibi gülümsedi. Ama sonra kendisini topladı. Hatıranın tetiklediği hassas ânı çabucak geride bırakmıştı.

Adam gözlerinde öyle bir hüzünle bakıyordu ki Louise'in o bakışlara karşılık vermesi için çabalaması gerekti.

"Onun benim küçük Lisemette'im olduğuna hiç şüphe yok; bunca yıldan sonra bile eminim," dedi. "Ama nasıl? Bu nasıl olabilir?"

Şaşkınlık içinde başını salladı ve çenesini okşadı.

"Onlarla yeterince ilgilenemedim," dedi neredeyse duyulmayacak bir şekilde. "Kızlarımı hayal kırıklığına uğrattım."

"Zamanı biraz geri alalım," diye Eik önerdi. "Kızlarınız Eli-

selund'a üç yaşındayken verildiler ve o zamandan beri onlarla irtibat kurmadınız, öyle mi?"

Adam bir an için huzursuz biçimde ellerini kıpırdattı, sonra başıyla onayladı.

"Anneleri kızlar daha beş günlükken öldü," diyerek başladı konuşmaya ve usulca boğazını temizledi. "Doğumu Køge'de bir hastane yerine evde yapmak istedi ama ikiz olacaklarını bilmiyorduk."

Adamın çenesi titredi ama sonra kendisini toparlayarak konuşmaya devam etti.

"Doktorlar daha sonra sorunun plasenta kopması olduğunu söyledi. Tam ilave bir yastık almaya gitmiştim ki yeşil amniyotik sıvı aniden dışarı fışkırmıştı," diye hatırladı. "Ebe bütün gün oradaydı ve bize güvence veriyordu ama ikizlerimiz olacağını ve ters şekilde geleceklerini fark etti."

Bir an sustu.

"Ambulansı çağıran ebeydi. Tek başına ters gelen iki bebekle başa çıkamayacağını söyledi. Ama hastaneye varmamız çok uzun sürdü. Doğum gerçekleşmeden önce bebekler yeteri kadar oksijen alamadılar," dedi adam onlara.

"Yani beyinleri doğum sırasında mı hasar gördü?" diye Louise ise sordu.

Adam başı ile onayladı. "Mette daha da kötüleşti çünkü en son doğdu," dedi adam ve annenin hastanede öldüğünü söylerken gözyaşlarını tutmaya çalıştı. "Doktorlar bana söylemiş olsa da, ufaklıkların doğumda ne kadar ciddi hasar görmüş olduklarını fark etmem gerçekten biraz zaman aldı."

"Ama onları eve getirmeyi başardın mı?" diye sessizce sordu.

Louise böyle üzücü anıları kurcaladığından dolayı kendisini çok kötü hissetti.

"Evet, annelerini toprağa verdikten sonra onları eve getirdim. Başlangıçta ilçeden ihtiyaç duyabileceğim tüm yardımları aldım ve kızlar yaygara kopardıkları zaman, genellikle şarkı söyleyerek onları sakinleştirdim."

Adamın gözlerinde sıcak bir bakış vardı ama bir an'ire sonra yok oldu.

"Ama günler yorucu geçiyordu," diye itiraf etti ve arkasında bıraktığı o zor günleri tekrar hatırlayınca masaya doğru baktı. "Çalışmam gerekiyordu."

Sanki eylemlerini açıklama ihtiyacı hissediyormuş gibi onlara bakıp.

"Çalışmak zorundaydım; ev ve tarlalar vardı. Kimse bana yardım etmiyordu. Bu yüzden kızlarla çok zaman geçiremedim. Bunu ben de görebiliyordum. Böylece kızlar üç aylık olduklarında, sağlık görevlisinin ofisine çağırıldım," dedi ve kadının genellikle eve eldiğini ekledi.

Adam duraksadı.

"Sonra kızlar bakım evine konuldu," dedi yardımcı olarak Eik.

"Aynen öyle oldu, evet." Viggo Andersen, kelimeleri söylemek istemiyormuşçasına dudaklarını büzdü.

"Bana kızlarımı unutup hayatıma devam etmemi tavsiye ettiler. Sağlık görevlisi bunu o kadar kolay söylemişti ki sanki çocuklar diğerlerinden farklı olduğu zaman yapılan en doğal şey buydu. 'Sadece onları unut ve hayatına devam et. Biz onlara iyi bakarız.'"

Pantolonunun cebinden büyük bir bez mendil çıkardı ve burnunu sümkürdü.

"Diğer çocuklardan daha fazla bakıma ihtiyaç duydukları için, kızlarıma sırtımı dönmek istemiyordum ama bana Roskilde'deki, içinde yirmi iki tane zihinsel engelli çocuk bulunan küçük bir evden bahsetti ve bunların sadece üç tanesinin ziyaretçisi olduğunu söyledi. Geri kalan on dokuzu ebeveynlerini hiç görmemişti. Yani normalde böyle yapıldığına beni bu şekilde ikna etti."

"Yani onları Eliselund'a yerleştirip onlarla teması kestin mi?" diye sordu Eik.

"Hayır, ilkin kesmedim" diyerek kendisini savundu. "Onları iki kez ziyaret ettim ama ayrılacağım vakit, o kadar ağlıyorlardı ki çalışanlar bir daha gelmememi isteyince onları bırakmak zorunda kaldım. Ben ayrıldıktan sonra kızlar bu kadar sıkıntı yaşadıklarından, onları ziyaret etmenin bir faydası düşünmüyordu. Onları sakinleştirinceye kadar zorluk çekiyorlardı ve ayrıca ben gelmeye devam ettikçe kızların beni daha çok özleyeceklerini fark ettim."

Adam bir an için boş bir şekilde ileriye bakarak oturdu.

"Hâlâ Noel'de ve doğum günlerinde hediyeler gönderiyordum ama asla herhangi bir yanıt alamadım. Kiliseye kabul törenleri için para gönderdim. Belki onlara küçük bir parti verebilirler diye düşünmüştüm ama parti verdiler mi bilmiyorum."

Adam derin bir nefes alarak içini çekti ve sanki o görevlinin tavsiyesine nasıl uyduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi başını salladı. "Gözetmen yeni bir aile kurmam için beni teşvik etti ve kızları rahmetli anneleri ile birlikte ardımda bıraktım. Kimseye yararı olmayan bir teması sürdürmenin, herhangi bir amaca hizmet etmediğini düşünüyordu. Birkaç yıl sonra hayatıma bir sürü mutluluk getiren yeni bir evlilik yaptım."

"Yani kızlarını son kez o zaman mı gördün?" diye Eik sordu.

Viggo Andersen başını salladı.

"Kaza olduktan hemen sonra benimle temasa geçildi. Çalışanlar, kaynar su tenceresini alıp onun üzerine dökenin Lise'nın kız kardeşi olduğunu söylediler. Mette kendi başına pek bir şey yapamazdı ve motor becerileri çok iyi değildi, bu yüzden onun kaynar su yakınına gelmesine bile izin vermelerine şoke oldum. O akşam oraya arabamla gittim ama hasta koğuşuna vardığımda kızlar artık beni tanımıyordu."

Adam dişlerini sıktı.

"Ondan sonra onları bir daha görmedim."

Adam onlara yorgun gözlerle baktı. Az önce anlattıklarının ondan çok şey alıp götürdüğü belliydi ve artık hikâye anlatıldığı için vücudu gevşemişti.

Louise yaşlı adam adına kendisini kötü hissetti ama odağını kaybetmemeye çalıştı. Duvara yan yana asılmış aile fotoğraflarına gözlerini çevirdi. Louise uzun boylu, gri saçlı bir kadına kollarını sarmış olan ikiz babasını gördü. Onların yanında otuzlu yaşlarında görünen iki çift vardı. Biri belki biraz daha gençti; onların yeni çocukları ile torunları olduğunu tahmin etti.

"O zamanlar, yeni hayatıma başlayalı epey olmuştu," dedi Viggo Andersen, Louise'in bakışlarını takip ederek. "O fotoğraflar yetmiş yaşıma bastığımda çekildi."

Adama doğru bakarak, "Ama 1980 yılında size kızlarınızın her ikisinin de vefat ettiğini bildirdiler, değil mi?" dedi Louise.

Adam başıyla onayladı.

"Cenazeye gittiniz mi?" diye Eik sordu.

"Hayır," dedi adam başını iki yana sallayarak. "Sahip oldukları birkaç eşyayı kutular içinde gönderdiklerinde her şey halledilmişti. Bana kızların giysilerini almak isteyip istemediğimi sordular ama reddettim."

"Peki ölümlerden sizi kim haberdar etti?" diye sordu Louise, bunca yıl sonra hatırlaması güç olsa da.

"Eliselund çalışanları elbette," dedi adam hemen. "Bir gün ofisten aramışlar ve telefona eşim cevap vermiş. Bana söylemek için tarlaya kadar tüm yolu yürümüştü. Birkaç gün sonra daha resmî bir şeyler de gönderdiler. Fakat korkarım artık o eski belgeler bende yok."

"Lütfen endişelenmeyin," dedi hızla Louise, tenine batan iğnelerin bıraktığı huzursuz hissi bastırmaya çalışarak. "Bir ölüm belgesi sahteyse diğeri de olabilir."

"Bana her şeyin, oradaki sakinlerle ilgilenen sorumlu kişi tarafından zaten yapıldığı söylendi," dedi adam. "Ama bende kızlarımın kendi mezarları olduğu izlenimi oluşmadı çünkü benden para ödememi istemediler. Sanırım o kuruma ait, aileleri tarafından evlerine götürülemeyenlere ayrılmış ortak bir mezar vardı."

Böyle bir şeyi sormak zorunda kalmaktan nefret ederek,

"Yani kızların gömülü olduğunu bizzat görmediniz," diye ısrar etti Louise. Mesai arkadaşından gelen delici bakışları görmezden gelmişti.

"Hayır," diyerek itiraf etti Viggo Andersen. "Görmedim."

Adam kızların fotoğrafını tekrar görüp göremeyeceğini sordu. Eik fotoğrafı ona uzattı ve her ne kadar çekim kalitesi iyi olmasa da onda kalabileceğini söyledi.

"Teşekkür ederim," dedi adam.

Onaylaması için Louise'e bakarak, "Öyleyse kızım toprağa hiç verilmedi, değil mi?" diye bir süre sonra sonuca vardı adam.

Louise başını iki yana salladı.

"Kızınızın geçen perşembe gününe kadar hayatta olduğunu düşünüyoruz. Ne yazık ki Bay Andersen, onun nerede kaldığını ya da yıllar önce sistemden neden kaybolduğunu, hatta bunun nasıl mümkün olduğunu dahi bilmiyoruz."

Louise bir an için adama çantasındaki ölüm belgesini göstermeyi düşündü ama şimdi bunun gereksiz olduğunu hissetti.

"Daha sonra annesinin yanında yatmak üzere toprağa defnedilecek," dedi adam. Dudağı ufak bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldıktan hemen sonra bir kez daha ciddileşti. "Ama ya benim Mettem, ona ne oldu? O da mı ölmedi?"

Adam endişeyle onlara baktı.

Nasıl bir cevap vereceğini bilemeyen Louise gözlerini yere dikti.

"Muhtemelen o kendi başına bir şeylerin üstesinden gelemezdi; özellikle de kız kardeşi olmadan. Lise olmayınca çok teşlanırdı."

Baba başıyla onaylayıp kararını verdi: "Kızımı bulmak zorundayım," diye adam mırıldandı. "Onun hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmem gerekiyor."

Viggo Andersen onları yolcu etmek için kapıya kadar geldi, böylelikle köpekle de karşılaşmadılar.

Avluda dururlarken, "Buraya gelip eski yaraları açtığımız için çok üzgünüz," dedi Louise.

"Üzülmeyin," diye başını sallayarak cevap verdi adam. "Geldiğinize memnun oldum. Belki şimdi yaptığım bazı şeyleri telafi edebilirim. Kızlarımı bırakmam için beni ikna etmelerine izin vermiş olmam hep zoruma gitmiştir."

Adam hafifçe başını salladı.

"Hep Lisemette derlerdi onlara," dedi adam şefkatli gülümsemeyle. "Farklı yaradılışları olsa bile ikisi birbirine aitti. Lise cesur olanıydı; yol göstericiydi ve kız kardeşiyle ilgilenirdi. Mette daha az bağımsızdı ama dediğim gibi, onun durumu daha kötüydü."

Adam sessizce kendi kendine güldü.

"Ama kollarını kocaman açıp size sarıldığı zaman hissettiği duygulara dair tek bir şüphe bile duymazdınız."

Sonra duygulandığını fark ederek hemen bakışlarını yere indirdi.

Arabaya ulaştıklarında adam, "Ben yıllarca öldüklerine inanıp ortalıkta dolanırken hayatta olabilirler miydi?" dedi. "Nerelerdeydiler? Başlarına neler geldi? Bunu gerçekten de aklım almıyor."

Louise adamın elini tuttu.

"Biliyorum, öyle. Bu çok zor olmalı. Kızımzı teşhis etmek için Adli Tıp Kurumu'na gelmenizi istememiz gerekiyor," dedi Louise. "Böylece gerçekten kızınız olduğunu teyit edebiliriz."

"Tabii ki," dedi adam hemen. "Belki bir cenaze töreni de yaparım, değil mi?"

"Bunda kesinlikle bir sorun görmüyorum." Louise gülümsedi ve sonra veda edip arabaya bindi.

13

Otobanda arabayla geri dönerlerken her ikisi de suskundu ancak çalan telefon bu sessizliği bozdu.

"Hayır, çiğ yiyecek getirmeyin," dedi kulaklığı taktıktan sonra. Camilla, Kopenhag'daydı ve Markus'u Jonas'ın yanına bırakmıştı. Şimdi de yemeği yapmayı teklif ediyordu. "Melvin ızgara köfte yapıyor; sen de bize katılabilirsin."

Eğer keyifli bir eşlikçi olacaksa, Frederiksberg'e geri dönmeden önce, Louise'in Lisemette'in babasına yaptığı ziyaretin etkilerini üzerinden silkip atması gerekiyordu.

"Melvin kim?" diye sordu Eik.

Louise, Kalvebod Rıhtımı'na saptı ve cevap vermeden merkez postanesinin yanından arabayı sürüp geçti.

"Üvey oğlunla yalnız yaşadığın izlenimi oluşmuştu bende," diye mırıldandı Eik ve sigara paketini çıkardı, böylece çabucak birkaç nefes çekebilecekti.

Bariz bir şekilde sorgulandığı gerçeğine tepki vermekten kaçınmaya çalışan Louise, arabayı kaldırıma park etti. Louise bunları kesinlikle kendisi ona söylememişti.

Arabadan inip, "Melvin bizim alt kat komşumuz," diye cevap verdi. "Yetmiş beş yaşında ve yemek pişirme sırası bugün onda."

Çakmağını cebine sokarken, "Bir komün olarak mı yaşıyorsunuz?" diye saygılı bir sesle sordu Eik.

Louise güldü ve başını salladı. "Hayır. Sadece işlerin daha düzgün yürümesini sağlamak için birbirimize yardım ediyoruz. Melvin pratik şeylerde bize yardımcı olur ve Jonas ile ben de yalnız hissetmemesini sağlıyoruz."

"Eh, hayatında bir erkeğe yer olmamasına şaşmamak lazım."

Louise kaskatı kesildi. "Neden böyle dedin?"

"Ne?"

"Neden hayatımda bir erkeğe yer olmadığını söylüyorsun? İnsanlar bunun hakkında mı konuşuyor?"

Eik masum bir şekilde başını iki yana salladı.

"Bunu kim söyledi?" diye bilmek istedi Louise. "Hanne mı?"

Louise ona arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. "Ah, kes şunu, hakaret etmek istemedim," diye bağırdı Eik. Özel hayatının ortaya dökülmesinden ve sorgulanmaktan, Eik'in iki günde özel hayatını öğrenmiş olmasından nefret etti.

Saat geç olmuştu, bu yüzden Louise ofise gitmek yerine bisikletinin yanına gitti ve Lise Andersen'ın babasıyla bir randevu ayarlayıp ayarlamadıklarını sormak için Adli Tıp Kurumu'nu aradı.

"Aslında, adam yolda," diye bilgi verdi Flemming Larsen. Aynı zamanda kadının kimlik numarasını buldukları için Soruşturma Şubesi'nden bir meslektaşının, kadmın diş kayıtlarının izini sürdüğünü de bildirdi. "Şansımız yaver gitmedi ama," diye yakındı. "Hiçbir şey bulamadılar. Eğer kadın son on ya da on beş yıl içinde ölü olarak tescil edilmiş olsaydı o zaman tamamen farklı olacaktı. Ortada hâlâ bilgi olma şansı daha yüksek olurdu."

"Babanın kadını teşhis edebileceğinden eminim," dedi Louise. Flemming'den, Viggo Andersen gelir gelmez kendisini aramasını rica etti.

"Teşhis odasına kadar ona ben eşlik edeceğim," dedi tıbbi inceleme uzmanı. "Eğer biraz olsun şüphe duyarsa, anlar ve ona göre tepki veririm."

Louise kendisine teşekkür etti ve eve gitmek için bisikletine bindi.

Melvin, Grete Milling'in bahçesinden aldıklarıyla soslu bezelye ve havuç yapmıştı. Yemek sırası ona geldiğinde adamın elinden gelenin en iyisini yapmasından hoşlanıyordu. Louise, Melvin'e gülümsedi.

"Keşke böyle bir bahçem olsaydı," diye içini çekti Melvin ve son köfteleri de tavaya koydu.

Getirdiği beyaz şarabı bir bardağa doldurup ona uzatırken, "Belki bahçe için izne başvurmalısın," diye önerdi Camilla. "Oldukça büyük çünkü."

Galeta ununa bulanmış eti çevirirken, "Ama bu aynı değil," diye mırıldandı Melvin.

"Ya da benim evimde kendi bahçeni yetiştirebilirsin," diye teklif etti Camilla. "Bolca yer olduğu kesin. Ama orayla senin yerine ben ilgilenmem."

"Ama bütün mesele de bu," diye karşılık verdi Melvin. "Yetiştirdiğin şeylerin bakımını yapmak ve toplamak. Nancy her zaman bu tür işlerde çok iyiydi."

Grete Milling ile tanıştığından beri, eşinden çok az bahseder olmuştu fakat birlikte yaşayalı bir ömür geçmiş gibi gelse de adını andığında sesi hep sevgi doluydu. Hayatının son birkaç yılı boyunca Nancy bir bakımevinde komadaydı ama Melvin her gün onu görmeye gitmişti.

"Çocuklara yemeğin hazır olduğunu söyler misin?" diye sordu Melvin, başıyla kapalı odayı işaret ederek.

Louise gidip kapılarını çaldı. Eve geldiğinden beri oradaydılar ve Melvin onları sadece dondurma var mı diye sormak için dışarı çıktıklarında görmüştü.

Açık pencereden giren bir hava akımı vardı. Louise biraz şaşırdı. "Burada sigara mı içtiniz?" dedi. Pencereyi kapatmak için yürüdü.

Yatakta oturan Markus, bunu sormasından bile rahatsız olmuş bir halde başını öfkeyle iki yana salladı.

Jonas, âdeta başka bir gezegendeymiş gibi burnunu ekrana yapıştırmıştı, dikkatini hiç vermediği belliydi.

Aniden, "Eveeeeet!" diye bağırıp ayağa fırladı. "On bin hit almış! On bin kişi yeni şarkımı dinlemiş!"

Louise'in omzuna yumruğuyla vurdu ve yatakta oturan arkadaşına bir beşlik çaktı.

Markus ayağa kalktı ve Jonas'ın bazı bestelerini yüklediği YouTube sayfasına bakmak için onlara katıldı.

Louise, "Ama senden haberleri bile yok, seni nasıl buluyorlar?" diye sordu, başını iki yana sallayarak.

"Jonas'ın sıralaması çok yüksek," dedi Marcus takdir eden bir şekilde.

"Şarkının linki etrafta dolaştığı için," diye açıkladı Jonas. "Şarkıyı beğenen insanlar paylaşıyor ve bu şekilde yayılıyor."

"Vay canına, artmaya devam ediyor." Markus ekranın önüne oturdu. "Şimdi iki tane daha var."

"Siz geliyor musunuz?" diye mutfaktan çağırdı Melvin.

Hepsi masanın etrafında oturunca, "Şarkıyı Facebook'a da koymuştum. Dün dünyanın her yerinden insanların bıraktığı, iki yüzün üzerinde yorum vardı," diye açıkladı Jonas.

Louise gülümsedi, Jonas'ın onu bu kadar mutlu eden bir şeye tüm ilgisini verdiğine memnundu. Bir dönem, anne ve babasını kaybettiği için okulda onunla alay eden çocuklarla sorunlar yaşamıştı. Louise alay eden çocuklarla başa çıkmakta zorlanmıştı ve okul bahçesindeki bir kavga sonrasında Jonas'ı yarılmış bir kaşla acil odasında buluncaya kadar, oğlu olan biteni Louise'den bu durumu saklamaya çalışmıştı.

"Belki benim düğünümde bir şeyler çalarsın," dedi gülümseyerek Camilla.

Louise, Camilla'nın cömertliğini takdir etti, çoğunlukla sadece nezaketten teklif etmiş bile olsa. O büyük günde, Jonas bir ya da iki şarkı çaldığında gururlu bir anne olmayı dört gözle bekliyordu.

"Sence sigara mı içiyorlar?" diye sordu Louise, çocuklar yemekten sonra bir kez daha kapıyı arkalarından kapattıklarında. Gözlerini Camilla'ya dikti.

"Sen deli misin? Daha çok küçükler," diye arkadaşı reddetti. "Genç bile zor derim onlara."

Louise kahkaha attı. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"Genellikle böyle şeyler yapmaya başladıkları yaşlar değil mi bunlar?"

Belli etmeden tabağına bir yarım köfte daha alırken, "O yaşlardayken 'genellikle' lafının önemli bir rol oynadığını sanmıyorum," diye sözünü kesti Melvin. "Bütün bu sigara ve içki gibi şeyler sadece sen hazır olduğunda başlar gibi görünüyor. İlk sigaramı yaktığımda on iki yaşımdaydım."

"Eh, bu durum seni mükemmel bir rol modeli yapar o zaman," dedi Louise, komşusunun Jonas'ı gençlik hikâyeleriyle çok fazla eğlendirmemesi umuduyla.

Masayı temizleyip kahvelerini içerlerken, "Yeniden modelleme nasıl gidiyor?" diye sordu Louise. Merdivenlerden aşağıya inmeden hemen önce, Melvin masada bir avuç çikolata bırakmış ve bu pazar Dragør'a gelmeleri için Grete Milling'den gelen davetiyeyi Louise ve Jonas'a uzatmıştı.

Camilla omuzlarını silkip bir parça çikolata kaptı.

"Frederik işçileri kovduğumu duyduğunda pek de mutlu olmadı. Elbette o her şeyin sorunsuz çalışmasını tercih ederdi ama ben anlaşmayı bozan insanlara tahammül edemem," diye bur-

nundan soludu. "Hele seni köşeye sıkıştırdıklarını sandıkları ve nasıl davranırlarsa davransınlar senin işin bitirilmesine ihtiyacın var diye böyle davranmışlarsa."

"İşi devralmak için başkasını bulabildin mi?"

Camilla başını iki yana salladı.

"Görüştüğümüz şirketlerin sekiz haftalık bir bekleme sırası var, en az."

"Öyleyse işleri bitirmeleri için diğerlerini yeniden tutmak zorunda kalacaksın," dedi Louise küçük bir gülümsemeyle.

"Sen deli misin? Asla! Evime tekrar ayak basmalarına izin vermem," dedi Camilla ağzından tükürükler saçarak. "İşi yapmak için başka birini bulamazsak bahçede çadır kurarım. Veya birkaç Polonyalı işçi tutarım. Üstelik onlar çalışma saatlerinin yarısını gazete okuyarak veya kola içerek boşa harcamazlar."

Louise gülmekten kendisini alıkoyamadı. "Gazetelerin ana sayfasında Sachs-Smith ailesi düşük ücretli işçi çalıştırıyor diye haber yayımlandığında çok güzel olacak."

"Sırf yabancı uyruklular diye onlara düşük ücret ödememiz gerekmiyor," diye arkadaşı sinirli bir şekilde çıkıştı. Aslında onlara fazla para ödemeyi düşündüğünü söyledikten sonra yüzünde bir gülümseme belirdi.

Parlak kırmızı kâğıda sarılı bir çikolata daha aldı.

"Ama berbat haldeyim," diye kabul etti, kâğıdı küçük bir kare şeklinde katlarken. "Hvalsølü müteahhit, onları kovduğum günün akşamı geldi ve yapmamış oldukları tüm işlerin de dahil olduğu yüklü bir fatura verdi. Buna zaman yaratmakta sorun yaşamamış anlaşılan," dedi başını sallayarak.

Camilla kahvesini bitirdi ve eşyalarını toplamak için kalktı. Markus'a seslenerek gitme zamanı olduğunu söyledi.

"Banyodayım," diye seslendi Markus.

"Düğünü ertelemek de bir seçenek. Böylece her şeyi yerli yerine koymak için daha fazla zamanınız olur," diye akıl verdi Louise.

"Yapabiliriz ama istemiyorum. Eğer evleniyorsam, bu yaz olmak zorunda. Onu deli gibi seviyorum. Başka kimseye karşı böyle bir aitlik duygusu hissetmemiştim," diye ilan etti. "Büyük, şaşırtıcı bir yaz düğünü yapacağız; bahçede yalınayak dans edecek ve ilk gecemizi elma ağaçlarının altına koyulmuş bir yatak üzerinde, mum ışığıyla çevrili halde şarap içerek geçireceğiz."

Başlangıçta Louise, Camilla'nın Frederik Sachs-Smith'le arasında olanları geçici bir ilişki olarak düşünmüştü, ancak öyle görünüyordu ki Camilla hayatının aşkını bulmuştu. *Böylesi iki farklı yaşamın nasıl bir araya geldiğini görmek ilginç olacak*, diye düşündü. Şehirde, iki odalı bir dairede yaşayan gazeteci arkadaşı, her daim kendine özen göstermiş ve ilgi alanlarına kendini adamıştı. Frederik de California'da havuzunun başında oturan, film senaryoları yazıp her şeye sahip olan zengin bir adamdı. Aile şirketi TermoLux'tan gelen gelirin yanı sıra akıllıca yatırım yaparak önemli bir servet elde etmişti ve Camilla hayatına girene kadar bekâr kalmıştı.

Markus'un bağırışı Louise'i düşüncelerinden kopardı. Arkadaşının ne yaptığını bildiğini umuyordu.

Markus holden seslenerek, "Geliyor musun?" diye sordu.

14

Ertesi sabah Ragner Rønholt, "Tebrikler," diye kapıdan bağırdı. "Teşhis etmede iyi iş başardın. Şimdi davayı kapatabiliriz."

Başıyla onaylayarak Louise'e gülümsedi ve sözlerine devam etti: "Lars Jørgensen'ın özgeçmişini buldum. Bu hafta içinde onu bir görüşme için buraya getirmeyi düşünüyoruz."

Louise patronunu durdurmak için elini kaldırdı.

"Davayı kapatmaya hazır değiliz," diye onu düzeltti. "Lise Andersen kimsenin haberi olmadan otuz yıldır kayıp. Dava daha yeni açıldı."

"Ama şimdi bulunup teşhis edildiğine göre, geçmişi artık bizi ilgilendirmiyor," dedi patronu.

Louise şaşırmış bir şekilde ellerini bakımlı sakallarında gezdiren patronuna baktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Louise. "Bu özel birim meşrulaşacaksa, 1980 yılında sahte ölüm belgesi yayımlandığından beri bu kadının hayatında neler olduğunu bulup ortaya çıkarmak çok önemli."

Eik, kapıdan gözleri kısık ve saçları dağınık bir halde girince Louise ona başıyla hızlı bir selam verdi.

"Bizim standart kaybolma vakası olarak sınıflandırılmış davalara bakmamız gerekmiyor muydu?"

"Kesinlikle," dedi Rønholt. "Sizin işiniz bir suça dahil olduğunu tahmin ettiğimiz kayıp kişilerin davalarına odaklanmak ve bu kadın artık kayıp değil."

"Belki öyledir," diye cevap verdi Louise. "Ama ben Lisemette'ye ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Daha geçen hafta ölmüşken nasıl adına bir ölüm belgesi olabilir? Bu bana şüpheli görünüyor."

"Ve nasıl olur da ormandaki kazadan beri hiç kimse onu aramaz?" diye söze girdi Eik. "Ölmeden önce bir erkekle cinsel yakınlığı olduğunu biliyoruz. Birisi onun hakkında bir şeyler biliyor."

"Dava kapandı," diye ısrar etti Rønholt ve o konuştukça Louise öfkeden kızardığını hissetti. "Yeni bölüm için kurulan sistemde bunun doğru arşivlenmiş olduğundan emin olun."

Rønholt tam ayrılmak üzereyken, Louise ayağa kalktı.

"İkizlere ne olduğunu öğreninceye kadar bunu dosyalayamayız," dedi Louise. "Peki ya diğer kız; o kız nerede? Onun ölüm belgesi de sahte olabilir."

"Biriken başka vakalarımız var," diye karşılık verdi Rønholt. "Ve kapanan bir dava onlardan birinin azaldığı anlamına gelir."

Louise kapıyı Rønholt'ün arkasından çarparak kapattı ve pencereye doğru yürüdü. Kollarını önünde kavuşturdu. Cinayet Masası'nı, sadece dosyaları kapatıp arşivlemekten ibaret bir iş için bıraktığı ortaya çıkarsa, bu hayatının hatası olacaktı. Hissettiği öfke göğsüne saplanan bir bıçak gibiydi ve arkasını dönüp tekrar oturmadan önce bir an durakladı.

Louise oturduktan sonra, "Bu Rønholt'ün zayıflığı," dedi Eik. "Rønholt iş yükü büyümeye başladığında biraz sert olma eğilimindedir ya da sonuçları göstererek yönetimi mutlu etmek istiyor."

"Onun kimi memnun etmeye çalıştığı umurumda değil," diye acı bir şekilde söyledi Louise. "Bitirmeden önce bir davayı kapatmak kötü bir iş etiği. Eğer bu şekilde olacaksa o zaman ben dümende olmayacağım."

"Katılıyorum." Eik ayaklarını masanın üzerine koydu. "Mette için bir kayıp müracaatı yapması için Viggo Andersen'in getirilmesini öneriyorum. O zaman bir vakamız olur ve devam edebiliriz."

Louise şaşkınlıkla ona baktı ve onaylayarak başını salladı. Ama sonra tereddüt etti. "Ölüm belgesi varken bir kayıp müracaatı yapılabilir mi?"

Eik ellerini başının arkasında katladı. "Eğer kızın o tarihlerde ölmediğinin ihtimalini gösterebilirsek ben yapılabileceğini düşünüyorum."

Yüzü düşünceli bir hale büründü. "Cenaze levazımatçısı..." dedi Louise. "Eliselund'daki cenaze törenlerini düzenleyen. Viggo Andersen'i telefon ile arayıp onunla konuşmasını istediğimizi söyleyeyim."

15

"Kızım adma bir kayıp müracaatı yaptırmak istiyorum," diyerek söze başladı Lisemette'nin babası, öğle yemeğinden sonra yaptığı telefon konuşmasında. "Hem Eliselund'daki tüm cenaze işlerine bakan cenaze evini yöneten adamla hem de 1980'de işi devraldığı babasıyla konuştum. Babası aynı yıl emekliye ayrılmış. Fakat yaptığı işleri kaydettiği defter hâlâ elinde bulunuyor. Bana kızlarımdan herhangi birini gömmediğine dair yemin etti. Verdiği bilgiye göre işi oğluna devretmeden önce defnettiği son Eliselundlu kişi ebatları sebebiyle tabuta bile sığmayan bir adammış. Hatta adama yaptıkları özel tabutun parasını kimin ödeyeceğine dair aile üyeleri arasında bir tartışma yaşanmış. Ayrıca, daha önce aynı anda ikiz kardeşler gömmediğine de yemin ediyor."

Louise, Eik'e gülümsedi.

"Ayrıca ona vefat etmemiş kişiler adına nasıl ölüm sertifikası düzenlediklerini anlamadığımı da söyledim," diyerek devam etti Viggo Andersen.

"Peki bu soruya nasıl bir cevap verdi?" diye sordu Louise büyük merak içinde ve kalemini çıkardı.

"Ölüm kayıtlarını kontrol etmem için bölge papazının ofisine gitmem gerektiğini söyledi."

"Ama orada kayıt yoksa," diye tahmin etti Louise, nefesini tutmuş bir şekilde cevabı bekliyordu.

Viggo Andersen papazın ofisindeki sekreterin 1980 yılına ait kayıtları tam iki kez incelediğini söyledi. "Kızlara ait herhangi bir belge yok. Hatta o yıl onların yaşında kimse vefat etmemiş," diyerek sözlerini devam ettirdi, sesinden acı çektiği anlaşılıyordu. "Ama şimdi Lise'yı kendi gözlerimle gördüğüme göre, o tarihte ölmediklerine son derece eminim. Sadece tüm bunların nasıl olduğunu anlamıyorum. Bana neden böyle bir şey söylendi? Bu gerçekten anlaşılmaz bir durum... Ayrıca Mette'ye ne oldu? Onun yaşayıp yaşamadığını öğrenmemiz gerekiyor."

Louise yaşadıklarından sonra onun aceleci davranmasını anlayışla karşılıyordu. *Yıllardır ölü olduğuna inandığı kızının aslında hayatta olduğunu öğrenmek onun için çok sürreal bir durum olsa gerek,* diye düşündü. En son görüştüklerinde kız daha küçücüktü.

"Kızının kayıp olduğuna dair resmî bir ihbar raporu doldura-cağız," diye söz verdi, "daha sonra arayışımıza devam edeceğiz. Yaptığın her şey için çok teşekkürler."

"Teşekkür eden kişi ben olmalıyım," dedi Viggo ve Louise'den onu bilgilendirmesini rica etti.

Louise, üstüne birkaç şey karaladığı kâğıtlarla birlikte Rønholt'ün ofisine doğru ilerledi.

"Viggo Andersen ile konuşma fırsatım oldu. Diğer kız kardeş için bir kayıp müracaatı yapmak istiyor," dedi Louise koridordan. Önbüro boştu ve patronu çiçekleri sulamakla meşguldü.

Rønholt elindeki sürahiyi bıraktı. "Çok inatçı davranmaya başladın," dedi aksi bir şekilde.

"Kızlar gömülmemiş ve onlara ait herhangi bir ölüm kaydı yok," dedi Louise sakince. "Mette'nin hâlâ hayatta olduğuna inanmamıza neden olacak kadar bulgu var."

"Tamam o zaman, git bul onu!"

* * *

"İlerleme kaydediyoruz," dedi Louise, Rønholt'ün ofisinden döndükten sonra. Masanın üzerine bir harita açtı. "Lise'nın otuz yıldan uzun bir süredir sisteme takılmadan nerede yaşadığını bulursak o zaman belki Mette'nin yerini de bulabiliriz."

"Ormanda yalınayak bir şekilde yürümenin de bir sınırı var," dedi Eik. Avnsø Gölü'nü bulmak için haritaya doğru eğildi. Eik sigara ve deri kokuyordu. Louise haritayı daha iyi görebilmesi için biraz kenara kaydı.

Lise'nın bulunduğu yeri göstermek için haritaya bir X işareti koydu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Onu bulduğumuz yerin 4 veya 5 kilometre civarı senin için uygun mu?"

Eik başını sallayarak onayladı. Louise eline kalemini aldı ve haritada belirledikleri bölgeyi göstermek amacıyla bir çember çizdi.

"Bu bölgenin içinde ev var mı?" diye sordu Eik.

Louise bu soruyu gözden geçirdi. Aslında o bölgenin içinde olduğunu bildiği birkaç ev vardı. Bölgenin bir tarafında korucunun evi, Skjoldnæsholm'a doğru da Snipe Evi bulunmaktaydı. Tabii Lerbgjerg'da da Tollhouse'dan Crane Evi'ne kadar da evler vardı.

"Evet, pek çok," dedi Louise. "Sanırım en ilginç evler ormanın içinde bulunuyor. Yanlış bilmiyorsam, ormanda beş ya da altı ev var. O evlerle başlayalım, daha sonra çocuk bakıcısının yaşadığı sokakta bulunan evlere doğru ilerleriz."

Louise fotokopi odasından Lise'ya ait çoğalttığı fotoğraflarıyla döndüğünde, Eik elinde bir bardak kahveyle ofisin ortasında duruyordu. Louise'e yolculuk için bir tane isteyip istemediğini sordu. Louise önce hayır diyecekti ama kendisini durdurdu. Biraz daha sempatik olmanın bir zararı yoktu. "Evet, lütfen," diyerek gülümsedi.

Geçen sefer kullandıkları yolu bir kez daha arşınladılar fakat bu kez Avnsø Gölü'ne doğru gitmek yerine dümdüz devam ettiler.

Karşılarına tamamen ağaçtan yapılmış ve bu doğal kamuflajı yüzünden zar zor seçilen bir ev çıktı.

Eik eve bakarak şaşkınlıkla, "Burada birileri mi yaşıyor?" diye sordu.

Eik ile Louise daha kapıyı çalmadan iki köpek havlayarak kapıya doğru yöneldiler.

Louise pek fazla şansı olmadığını bilmesine rağmen, "Sakin, sakin," diyerek köpekleri sakinleştirmeye çalıştı. Tam o esnada arabasının yakınlarından gelen bir ses ürkmesine neden oldu.

Eik kapının hemen yanındaki direğin üstünde bulunan kayışı çekmişti. "Sanırım zili çalmamız gerekiyor." Kayışı bir kez daha çekti.

Evin hemen yanındaki siyah, ağaçtan yapılma kulübeden kalın bir ses yükseldi, "Geliyorum!" İçeriden lacivert bir tulum giymiş, elinde balta taşıyan bir adam çıktı. "Kapatın çenenizi!" diye bağırdı köpeklere.

"Selam Verner," dedi gülümseyerek Louise.

Adam hayretle ona bakıyordu. "Gerçekten sen misin?" diye sordu Verner. "Seni en son gördüğümde örgülerin vardı ve bir Norveç midillisine biniyordun."

Verner'in sağ öndişinin yanındaki iki dişi yoktu. Bu yüzden gülümsediğinde ağzında büyük bir boşluk görünüyordu. Verner Post nasıl iyi biri olunur sorusunun canlı örneğiydi ve Louise kendini bildi bileli Snipe Evi'nde yaşıyordu. Verner sık sık Louise'in ailesini ziyaret eder ve babasının ağaç kesmesine yardımcı olurdu. Onu ne zaman görse hep bu örgüleri ve at sürme hikâyesini dile getiriyordu. Louise büyümenin bazı şeyleri asla değişmeyeceğinin farkındaydı.

Verner kapıyı açtıktan sonra içeri giren ilk kişi Louise'di. Evin karanlığına doğru çekilmiş olan köpekler, sahiplerinin kalplerine saldığı korku yüzünden başlarını bile kaldıramıyorlardı.

Louise, Verner ile Eik'i tanıştırdıktan sonra, "Geçen hafta Avnsø Gölü'nde bir kadın bulundu," diyerek söze başladı.

"Evet, o ufaklıklarla ilgili korkunç hikâyeyi duydum." Ço-

cuklardan birinin Lene'nin torunu olduğunu söyledi. "Doktorun ofisinden Lene, onu tanıyorsun değil mi?

Louise başıyla onayladı. Doktorun sekreterini çok iyi tanıyordu ama onun kızı ya da torunu olduğunu bilmiyordu.

"Ama buraya başka birisi hakkında konuşmaya geldik," dedi Louise. Elinde Lise Andersen'in gözleri kapalı fotoğrafları bulunuyordu. Ona yaşanan kazadan bahsetti ama hikâyenin geri kalanını anlatmadı.

"Ormanın buralarında ya da yakın bir yerlerde yaşadığına inanıyoruz. Onu bulduğumuzda perişan durumdaydı, bu yüzden evsiz olabileceğini düşünüyoruz."

Verner Post parmaklarını tulumunun üzerinde gezdirdi. "Ara sıra buraya geldikleri oluyordu." Hava çok kötü olduğu zaman evsizlerin kulübesinde yatmasına izin verdiğini söyledi ve devam etti: "Her zaman nerede bir yatak ve bir şişe bira bulacaklarını bilirler onlar. Ama bu kızı buralarda gördüğümü sanmıyorum. Buraya ara sıra uğrayan tek bir kadın vardı, o da Kaplan Prenses ama kocası vefat ettiğinden beri o da buralara gelmez oldu."

Anılarını tararken hafifçe homurdandı.

"Sanırım çocuk arabasıyla yolda ilerlerken araba çarpması sonucu hayatını kaybeden adam oydu."

Lise'nın yolu kullanmış olabileceği Louise'in aklına gelmemişti. Etrafta pek fazla gezgin olduğunu düşünmüyordu ama bu peşinden gidilebilecek bir ipucuydu.

"O şekilde hayatta kalması gerçekten çok güç," diye araya girdi Eik ve Lise'nın fiziksel durumunu bir kez daha hatırlattı.

"Büyük olasılıkla haklısın," dedi Louise. Bu serseri gezginlerin beyin hücreleri uzun yollar ve alkol tarafından ölmüş olsa bile, hepsi kendilerine bakabilecek durumda insanlardı.

"Buralarda biriyle birlikte kalmış olabilir mi?" diye sordu Eik. Verner'in farklı olasılıkları da zihninde taramasını istiyordu.

Kısa boylu adam, düşünürken gözlerini bir noktaya dikti. Daha sonra başını salladı. "Son zamanlarda buradaki evlere şe-

hirden gelen insanlar taşınır oldu. Burası onlara cennet gibi geliyor," dedi dalga geçer bir ses tonuyla.

"Buralarda boş ev var mı?" diye sordu Eik.

Louise sorguyu yürüten kişi Eik olduğu için mutluydu. Tanıdığı insanlara soru sormak ona hep garip gelmişti.

Verner Post hafifçe kaşlarını çattı, çenesini kaşıdı ve soruya cevap verdi: "Pasture Evi," diye devam etti Verner. "Orası uzun zamandır boş ama buraya pek yakın değil."

Louise'e baktı. "Ny Tolstrup'un oradaki yeri diyorum."

Louise başıyla onayladı.

"Sanırım oraya biri taşınmış olabilir," diye ekledi. "En son önünden geçerken, garaj yolunda duran bir araba görmüştüm ama Bodil'e sorsanız daha iyi olur. Onun evi oraya daha yakın."

Bu ismi duyar duymaz Louise ve Eik birbirlerine baktılar. Louise başıyla onaylarak ortağma işaret verdi. İstediklerini öğrenmişlerdi, konuşacak başka bir şey yoktu.

"Bizimkilere selam söyle," dedi Louise. Ebeveynlerini görmeyeli bir aydan fazla olmuştu. "Büyük olasılıkla onları benden önce görürsün."

"Pasture Evi," dedi Eik, arabaya binmeden önce camdan deri ceketini arka koltuğa atarken. "Yolu biliyorsun."

Louise başıyla onayladı. Okuldan bir arkadaşı uzun süreler orada yaşamıştı. "Orman yolunu kullanırsak, av bekçisine ait kulübenin çok yakmlarında bir yer," dedi ve Bodil ile konuşmanın çok iyi bir fikir olduğunu da ekledi. "Bodil, Jørgen ile evliydi. Bize el sallayan adam var ya onunla. Uzun bir süre ormanda yaşadılar ve bölgeyi iyi biliyorlar. Bir süre Avnstrup Bakım Evi'nde çalıştı. Avnstrup Saint Hans Hastanesi'nin bakım birimlerinden biriydi fakat daha sonra kapandı. Küçükken bisikletle Avnstrup'ta bulunan Tutten büfesine şeker almaya giderdik. Ne zaman oraya gitsek karşılaştığımız hastalar bize garip şeyler söyledikleri için, aslında oraya gitmekten biraz da korkardık.

Bir anda Eik'i ilgilendirmeyen konulara girdiğini fark etti.

"Eskiden tüberküloz hastalarına hizmet veren bir hastaneydi," dedi Louise ve konuyu çocukluk anılarından başka bir yöne doğru çevirdi.

"O zamanlar nasıl görünüyordun?" diye sordu Eik meraklı bir şekilde. "Saçlarını örüp etek mi giyiyordun?"

"Yırtık kot giymeyi tercih ediyordum, saçlarım da kısaydı," dedi Louise ama bu doğru değildi. Saçları Eik'in tahmin ettiği gibi örülüydü. Örgüler, kirli pantolonlar ve vücunun her yerinde olan onlarca irili ufaklı yara. Çocukluğunun büyük bir bölümü at üstünde geçmişti. Ama bunlar Eik'i ilgilendirmiyordu.

Korucunun evinin önündeki, bahçeye giden büyük beyaz kapı açıktı. Bahçe yolundaki çakıllar yeni düzenlenmiş olsa da Louise arabayı önkapının yanına park edip yürümeyi tercih etti.

Motorun kontağını kapattığı an, Bodil girişte belirdi. İlk başlarda Louise'i tanıyamamıştı ama ufak bir sohbetin ardından hemen onları içeri davet etti.

"Ben de yemek yiyordum. Jørgen da biraz kestiriyor." Bodil onları girişteki salona buyur etti.

"Çok az zamanını alacağız," dedi Louise. "Yemeğini yerken seni rahatsız etmek istemeyiz."

"Lafı bile olmaz, isterseniz demliğin içinde biraz kahve bulabilirsiniz," dedi Bodil ve başını Louise'e doğru salladı.

Louise, Bodil'in yetmişinci doğum gününde, ailesinin bir yemeğe davet edildiğini hatırlıyordu ama bunun bir yıl önce mi yoksa iki yıl önce mi olduğunu anımsayamıyordu. Louise ve Eik ayakkabılarını çıkardılar ve insanın içini ısıtan alçak tavanlı oturma odasına doğru ilerlediler.

"Buradayım. Kahveye ne dersiniz?" diye sordu Bodil.

Eik ve Louise, küçük bir koridordan geçip evin büyük mutfağına vardılar.

Bodil kahveleri bardaklara doldururken, "Jørgen bu aralar çok yorgun. Umarım hasta olmaz," dedi. "Erkekler ufacık bir hastalık kaptıklarından hemen bebek gibi oluyorlar."

Eik'e göz kırptı ve demliği ocağa geri koydu.

Louise, Lise'nın bir fotoğrafını çıkarıp onu masanın öbür ucundaki Bodil'e uzattı ve ona ormanda dolaşan bu kadını tanıyıp tanımadığını sordu.

Yaşlı kadm fotoğrafı detaylı bir şekilde inceledi. "Öldü mü?" diye sordu başını kaldırarak.

Louise başıyla onayladı. "Geçen hafta Avnsø Gölü'nde bulundu."

Bodil yavaşça fotoğrafı masanın üzerine bıraktı ve başını salladı. "Stokkebo Yolu'nda yaşayan komşularımızın başına böyle bir şey geldiğini duymak ne kadar da acı."

Louise bu bölgedeki insanların, iki veya üç kilometre uzakta oturan herkesi komşu olarak gördüklerini biliyordu.

"Nasıl ölmüş peki?"

"Kamp kulübesinin arkasındaki yamaçtan düşmüş."

Bodil'in yüz ifadesinden, bir bebek bakıcısının bu şekilde öldürülmesinin, bu küçük toplulukta bir korku dalgası yarattığı anlaşılıyordu.

Bodil fotoğrafı bir kez daha eline aldı ve Louise'e vermeden önce, son bir incelemede bulundu.

"Bu bir cinayet değil," dedi Eik. "Kadm, bir kaza sonucu hayatını kaybetti, biz sadece ormanda bulunduğu için onun burada yaşayıp yaşamadığı saptamaya çalışıyoruz."

"Geçen hafta, ormanda dolaşan birilerini gördünüz mü?" dedi Louise.

Bodil başını salladı. "Ama tabii ki böyle şeylere daha çok dikkat eden kişi Jørgen. Son zamanlarda otoparka gelmeye başlayan beyaz bir minibüse aklı takılmıştı. Sadece sık sık buraya gelmelerine rağmen ona selam vermemelerine sinirleniyordu."

Başını hafifçe iki yana salladı.

Eik'e bakarak, "But tip şeyler onu çok üzüyor," dedi.

"Bu minibüsü tarif edebilir misiniz?" diye sordu Eik, konuya ilgi göstererek.

Bodil yine başını salladı. "Bilmiyorum, arabalarla aram pek yoktur," dedi Bodil. "Gidip bir Jørgen'a bakıyım, uyanmışsa ona sorabiliriz."

Ayağa kalktı ve oturma odasına doğru ilerledi. Bir kapının açılıp kapandığı duyuldu. Louise kahvesini bitirdi ve boş bardağı lavabonun içine koydu. Lise'nın fotoğrafını yeniden çantasına yerleştirdiğinde Bodil geri döndü.

"Eski bir Toyota HiAce, kapalı kasa, Jørgen onu son kez çarşamba günü görmüş. Hatta takvimine not almış. Hatırlanması gereken bir şey olduğunda hep böyle yapar."

Ertesi gün de Lise bulundu, diye aklından geçirdi Louise.

"Ama görünen o ki araç bir önceki çarşamba hatta ondan önceki çarşamba da buralardaymış," diye devam etti Bodil. "Kim olduklarını bilmiyor çünkü kendilerini tanıtma zahmetine girmemişler."

Kahve için teşekkür ettiler, sonra Bodil onları uğurlamak için kapıya geldi.

"Pasture Evi'nin uzun süredir boş olduğunu biliyor musun?" diye sordu Louise bahçeye çıktıkları an.

Arkadaki odanın perdeleri kapalıydı ve Louise, Bodil'in kocasının yeniden uykuya dalmış olduğunu umdu.

"Evet, orası bir, iki yıldır boş," dedi Bodil. "Belki daha uzun süre olmuştur. Evde gerçekten büyük sorunlar var. Sanırım son olarak evin çatısı çökmek üzereydi ve tadilatı kimin ödeyeceğine dair büyük tartışmalar çıktı. Biliyorsundur, orası orman yönetimi tarafından kiraya veriliyor. Ama artık sorun çözülmüş olmalı; oraya bir aile taşındı."

"Bahsettiğin aile oraya taşınmadan önce evde başka birilerini gördünüz mü?" diye sordu Louise.

Bodil başını salladı. "Haftada iki kez o evin önünden geçiyorum ama hayır."

Bodil'e bir kez daha teşekkür ettiler. Bodil de Jørgen uyanmadan önce birkaç sandviç yapması gerektiğini söyleyerek onlara veda etti ve eve girdi.

Louise bir süre sessizce durdu, güzel bahçenin tadını çıkardı. Kapının hemen yanında yaşlı bir kestane ağacı vardı ve uzun bir kavak, terk edilmiş yeldeğirmeninin önünü kapatıyordu. Louise, Bodil ve kocası bir gün göçüp gittiğinde bu evde yaşamanın hiç de fena bir fikir olmadığını düşündü. Büyük olasılıkla bu ev de orman yönetimi tarafından kiraya veriliyordu.

Giderlerken arabada çıt çıkmıyordu. Önemli bir keşif yapabileceklerini bildikleri için bunun gerilimini yaşıyor gibiydiler. Sonunda Lise'nın nerede kaldığına dair bir fikir sahibi olabileceklerdi.

"Pasture Evi, yolun hemen kenarmda. Oraya biri yerleşmiş olsaydı bu mutlaka etraftaki halkın dikkatini çekerdi. En azından bu yöne doğru bakan odalarda," dedi Louise, beklentilerini düşürmeye çalışırcasına.

Evi gözünün önüne getirmeye çalıştı; oturma odası, bir yatak odası, önkapı ve giriş bölümü yola doğru bakıyordu. Fakat ne zaman o eve gitseler arka kapıyı kullandıklarını hatırladı. Evin arka tarafında iki ya da üç yatak odası vardı. Evin bahçesi de arka tarafta kalıyordu ve yoldan bahçeyi görmek çok zordu.

Orman yolu daralınca yol tek şeride düştü ve asfaltın yerini patika aldı.

"Burada araba nasıl kullanılır merak ediyorum," dedi Louise. Buraya hiç araba vasıtasıyla gelip gelmediğini düşünmeye başladı. Daha çok bisiklet ve motorsiklet kullandığını hatırladı.

"Eğer sıkışırsak ben aşağı inip arabayı iterim," dedi Eik. Louise yavaşladı ve arabanın dört tekerleği de çimlerin üstündeki yerini alınca yavaş yavaş ilerlemeye başladı.

"Anlaştık," dedi Louise gülümseyerek. Polis arabasıyla dar yolda ilerleyişlerine devam ettiler.

Ağaçların arasında ilerlerken, önlerine samanlarla kaplanmış bir ev çıktı. Tek katlıydı ve Louise'in hatırladığı gibi yola çok yakın olduğu için, buradan geçen biri pencerelere bakınca evin içini görebilirdi. Evin sağındaki garaj yolunda bir araba duruyordu ve bir adamın çocuklarını arka koltuğa oturtmaya çalıştığı gördüler.

Louise, arabayı hemen bahçe çitlerinin yanına park etti.

"Sizinle biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu Louise. Adam o sırada çocuklarının eline birkaç çanta tutuşturdu.

"Neyle ilgili?" diye sordu adam sakin bir şekilde.

Eik kendisini tanıttı ve rozetini gösterdi. Otoritenin hâlâ bazı insanlar üzerinde bir etkisi vardı. "Geçen hafta ormanda kaza geçiren bir kadınla ilgili birkaç soru sormak istiyoruz," dedi. Tehditkâr davranmamaya çalışıyordu. Sözlerine devam edeceği sırada adam araya girdi.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Kadının bu civarlarda yaşamış olabileceğini düşünüyoruz. Sadece onu görüp görmediğinizi merak ediyorduk," diye devam etti Eik.

Louise çantasından Lise'nın fotoğrafını çıkarınca, adam üstün körü ona bakıp başını olumsuz anlamda salladı. Daha sonra bakışlarını Louise'e çevirdi.

"Şey, sen şu kendisini asan adamla birlikte yaşamıyor muydun?" diye sordu.

Louise bakışlarını kaçırdı.

"Dediklerine göre olay gerçekleştiğinde eve daha yeni taşınmış ve eşyalarınızı bile yerleştirmemiştiniz," diye devam etti. Gözleri hâlâ Louise'in üzerindeydi.

Louise soruya cevap vermeden arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Arabaya binip kapıyı kapattıktan sonra başını geriye doğru yasladı ve bir süre gözlerini kapattı. Burada yaşarken, travmatik kaybını hep derinlere gömmeye çalıştı. Her şeyi arkasında bırakmaya çalışmıştı. Olanları görmezden gelerek bu büyük acıya katlanabileceğini sanmıştı.

Kısa süre sonra Eik de arabaya bindi.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu. "Onu benzetmemi ister misin?"

"Hayır, hayır! Unutalım gitsin." Louise dikiz aynasını kontrol etmeden kontağı çevirdi.

"Onu tanıyor musun?"

Louise başını salladı. Onu tanımıyordu. Fakat belli ki adam onu tanıyordu be bir nedenden dolayı onu provoke etmeye çalışmıştı.

16

Louise bütün gün kendisine gelemedi. Motivasyonu bozulmuştu. O öğleden sonrayı yalnız kalmayı umut ederek geçirdi. Zaten insanların ona ne dediği ve onunla ne tip diyaloglar kurduğunu anlayamayacak kadar dağılmış durumdaydı. Pasture Evi'nde yaşananların ardından aklı başka bir dünyaya gitmişti. Sadece fiziksel olarak oradaydı.

Ormandaki evlerin büyük bir çoğunluğuna uğradılar. Bunun yanında Stokkebo Yolu'ndaki evleri de ziyaret ettiler. Çocuk bakıcısının eşinin oturduğu evi geçtiler çünkü önünde zaten bir polis arabası bulunuyordu. Fakat bu arayışın sonucunda ellerine hiçbir şey geçmedi. Kimse Lise Andersen'le ilgili bir şey bilmiyordu. Kimse onu ormanda dolaşırken görmemişti. Bütün konuşmaları Eik yapmasına rağmen Louise durumun böyle olduğunu anlamıştı. Pasture Evi'nde yaşananlarla ilgili soru sormadığı ve hiçbir şey olmamış gibi davrandığı için Eik'e minnettardı.

Louise kendisini toparlamaya çalıştı. Jørgen gibi, pek çok kişi de beyaz minibüsü görmüştü ve hepsi son zamanlarda ormana düzenli olarak gittiğine inanıyorlardı. Ancak ne arabanın yanında birilerini gören olmuştu ne de kime ait olduğunu biliyorlardı. Ve kendileri ormanın kıyısındaki otoparka girdiklerinde, alanı

bomboş bulmuşlardı. *Piknik masaları ve büyük çöp kovaları var, insanlar buraya geliyor olmalı,* diye düşündü Louise.

"Elimizdekilerden bir bulguya ulaşmak kolay değil," dedi Eik, arabadan inerken. Bir sigara yaktı ve elindeki boş sigara kutusunu buruşturarak, çöp kovasına doğru fırlattı.

Louise arabadan inmedi. Kendisini, Eik ile birlikte park yerini arayacak kadar bile hazır hissetmiyordu.

"Lanet olsun, bu şekilde hiçbir şey bulamayacağız," dedi Eik. "Avnsø Gölü ne kadar uzakta?"

Louise ön camdan işaret etti ama daha sonra dışarı çıkmaya karar verdi. Ormana giden yola doğru yürüdü ve ona ileri doğru devam etmesini işaret etti. Gösterdiği yerin biraz ilerisinde yol ikiye ayrılıyordu.

"Biraz gittikten sonra önce sola döneceksin sonra da sağa," dedi Louise. Cümlesini tamamlamıştı ki kulağına bir siren sesi geldi.

Otopark girişinin bir bölümünü sarmalayan köknar ağaçlarının yanından geçti ve Stokkebo Yolu'na doğru baktı. Siren o yönden geliyordu.

Birden fazla acil müdahale aracı olduğunu fark edince içinde oluşan kötü duyguları bastırmaya çalıştı.

Eik, Louise'in yanına geldi ve kollarını önünde kavuşturarak, "Şimdi ne oldu?" diye sordu. Siren sesleri iyiden iyiye yükselmeye başlamıştı.

Kısa süre sonra üç polis arabası göründü. Ormana girerken yavaşlamışlardı ama yine de tekerleklerinden yolun kenarına çakıl taşları saçıldı. Bir saniye sonra beş acil müdahale araç daha onları takip etti.

Louise kendi arabasına doğru koşarken Eik sigarasını fırlatıp arabaya atladı, bu sırada araçlar yanlarından geçip gitti.

"Lanet olsun, neler oluyor böyle?" diye bağırdı Louise. Arabayı o kadar hızlı bir şekilde geri vitese aldı ki tekerlekler boşa döndü, sonra vitesi ileriye aldı ve yetişmek için gazı kökledi.

Tam orman yoluna girdikleri an, son aracın da ilerdeki çataldan döndüğünü gördüler.

"Polis telsizini aç," diye emretti Louise. Polis telsizini sadece devriyeye çıktıkları zamanlarda kullanıyorlardı.

"Sen aracı kullanmaya bak," dedi Eik. Bir yandan da telsizdeki bilgilerden acil yardım çağrısının geldiği yere ait GPS koordinatlarını bulmaya çalışıyordu.

Önlerindeki polis arabası soldan devam ediyordu ama Avnsø Gölü'ne geldiklerinde, hızını kesmeden biraz daha gitti ve ufak bir tepeden aşağıya inip yavaşladı.

"Bu yol Hvalsø'ye gidiyor," dedi Louise. Kenara çeken polis arabalarını görünce iyice yavaşladı ve uzun araç konvoyunun en arkasına arabasını park etti.

Eik ile birlikte arabanın içinde kaldılar. Köpek timleri çoktan arabalarını terk etmişlerdi. Bazı araçların tepe lambaları hâlâ yanıyordu ama sirenlerini kapatmışlardı.

Polislerin onları, telsizdeki çağrıyı duyup gelen polis muhabirleri olduklarını düşünebileceğini fark edince bir anlığına utandı. Daha sonra köpek timlerinin arasından gelen Mik'i gördü.

Mik'in yüzü solgundu ve kıyafetleriyle uyuduğu için üstündekiler buruş buruştu, gömleği pantolonundan çıkmıştı. *O böyle dolaşmayı sevmez,* diye düşündü. Mik'in onlara doğru geldiğini fark edince arabadan indi.

"Neler oluyor?" diye sordu Louise ama sesi köpek seslerinin arasında kayboldu.

Mik bitkin bir biçimde ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Louise'e doğru yürürken, üzgün bir şekilde başını salladı. Yorgunluktan gözleri kıpkırmızı olmuştu. O kadar kötü gözüküyordu ki Louise ona sarılmak istedi.

"Mik neler oluyor? Neden bu kadar çok polis var? Çocuk bakıcısıyla ilgili yeni bir gelişme mi var?" dedi.

Mik başıyla onayladı ve ellerini yere indirdi. "Görünüşe göre o günkü çocuk sayısı dörtmüş."

Louise'e gözlerinde büyük bir acıyla baktı.

"Bu sabah erken saatlerde, gölde Janus'u bulduk. Çocuk bakıcısının kendi çocuğuymuş. Henüz iki yaşındaydı. Öbür çocukları bulduğumuzda çoktan boğulmuş olduğunu düşünüyoruz."

Mik başını öne eğdi ve sessizce başını salladı.

"Ah hayır. Çok üzgünüm," diye fısıldadı Louise.

"Şoka giren babasını düşünerek kayıp çocukla ilgili bilgiyi saklamaya karar vermiştik. Ama kayıp olduğu artık ortaya çıktığı için, araştırmalarımızı daha göz önünde yapmaya başladık."

Louise, Mik'in koluna dokundu.

"Onu nasıl buldunuz?" diye sordu.

"Acil Durum Yönetim Kurumu'ndan bir tekne dolusu dalgıcı göle yönlendirdik. Gölün derinliği bir anda arttığı için onu başta bulamadılar. Fakat bu sabah yeniden oraya gittiler. Çocuğun kazağı batmış bir bota takılmış, bu yüzden de yüzeye çıkmamış."

"Şimdi zanlının peşine mi düştünüz?" diye sordu Louise, polis araçlarına doğru bakarak.

Mik başını iki yana salladı ve derin bir nefes aldı. Sanki vücuduna enerji doldurmaya çalışıyormuş gibiydi. "Keşke," dedi. "Elimizde hiç ipucu yok. Fakat bugün elimize DNA sonuçlarının geçeceğini umuyoruz. En kötü yarın elimizde olurlar."

Ormanın yeşil zemini bölgeyi dolduran polis memurlarının botları altında eziliyordu. Mik, Louise'in o tarafa doğru baktığını gördü.

"Elimize yeni bir bilgi geçti," dedi Mik. "Yirmi dokuz yaşında bir kadının kaybolduğuna dair bilgi aldık. Sabah koşusunun ardından onu bir daha gören olmamış."

Louise elini Mik'in kolundan çekti, bir soru soracaktı ki Mik konuşmaya devam etti: "Kocası bir saat önce ihbarda bulundu. Kadın Hvalsø'deki evlerinden saat sabah yedi sularında ayrılmış, aynı saatte de adam işe gitmiş ve eve döndüğü zaman, eşini hiçbir yerde bulamayınca şüphelenmeye başlamış."

Louise arkalarında bulunan köpek timinin aramaya hazırlandığını gördü.

"Sabah adam kahvaltıyı hazırlamış ve eve geldiğinde masaya

kimsenin dokunmadığını görmüş. Kadının cep telefonu ve cüzdanı hâlâ yatak odasındaymış. Dün gece bugün giyeceği kıyafetleri ayarlamış ama kıyafetler de aynı şekilde duruyormuş. Evde sadece kadının koşu ayakkabılarını ve kıyafetlerini bulamamış."

"İşe de mi gitmemiş," diye sordu Louise.

Mik başını salladı.

"Adam eşinin iş yerini aradığında patronu kadının işe gelmediğini ve arayıp herhangi bir mazeret bildirmediğini söylemiş. Patron çok şaşırmış ama ona ne olduğunu sormak için biraz daha beklemeye karar vermiş. Bu yüzden evi aramamış."

Mik karı koca arasında bir kavga yaşanıp yaşanmadığını ya da kadının gitmek için herhangi bir sebebi olup olmadığını öğrenmesi için iki polisi görevlendirmişti.

"Adam, eşiyle kesinlikle bir problemi olmadığını söylüyor. Her şeyin normal olduğunu iddia ediyor."

Mik omuz silkti, dudağını ısırınca kırık öndişi ortaya çıktı.

"Bir şey bilip bilmediklerini öğrenmek için eşinin arkadaşlarını da aramış."

Louise araya girdi, "Genellikle ormanda mı koşuyormuş?"

"Haftada üç kez buradan Troll's Oak'a kadar koşuyormuş," dedi Mik, kolundaki sineği öldürmeye çalışırken. "Geçen gün gölde olanlardan sonra, harekete geçmek için bir saniye daha kaybedemezdim. Kadının kişisel bilgileri öğrenilene kadar bekleyemezdik."

Louise bu hareketini tamamen mantıklı buldu. Zanlı hâlâ serbest halde dolaşırken bu kadını bulmak için ellerinden gelen her şeyi yapmak zorundaydılar.

Louise, Eik'in Holbæk'ten birkaç meslektaşıyla konuştuğunu gördü, onları tanımıyordu. Bir anlığına durup Eik'in köpek timinin, aramayı organize eden saha liderinin yanına gidişini izledi.

Tüm bu curcuna sürerken bölgeye iki ekip daha geldi. Louise daha fazla ekibin yolda olduğunu tahmin edebiliyordu. Büyük bir arama ekibi kurarken, herkesi bir araya getirmek zor oluyordu. Louise on beş tane köpek saymıştı. Takım hazır hale gelince,

köpekler arasında yaklaşık yirmi metre mesafe olacak biçimde bir zincir oluşturacak ve ormana doğru ilerleyeceklerdi.

Louise yorulmuştu. Kendisini bitkin, ağır ve üzgün hissediyordu. Düşüncülerini tek bir noktaya odaklamakta güçlük çekiyordu. Pasture Evi'ndeki adamın sözlerinden bu kadar etkilendiği için kendisine çok kızıyordu. Onunla ve geçmişiyle ilgili ne biliyordu acaba? İnsanlar o kadar zaman geçmesine rağmen hâlâ bu olayı unutmamışlar mıydı?

Eik yanına geldi.

"Burada kalıp aramalara yardım edeceğim," dedi az önce konuştuğu adamları göstererek. "Tüm ekip bir araya gelince aramaya başlayacağız.

Louise başıyla onayladı. Yardım teklif edemeyecek kadar yorgun hissediyordu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

"Çift ilk bebeklerini bekliyormuş," diye ekledi. "Doğuma daha çok varmış ama adam şimdiden bebek odasını boyadıklarını söylemiş."

"Onlara yardım etmen çok iyi." Louise başka ne diyeceğini bilememişti. Eik'te onun neden aramalara katılmadığına dair sorular soracakmış gibi gözükmüyordu. Sadece onunla birlikte arabaya doğru yürüdü ve arka koltuktan ceketini aldı.

Louise arabaya binerken, "Yarın görüşmek üzere," dedi Eik.

17

Camilla kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde camdan dışarı bakıyordu. Camın baktığı alanda Markus ve iki okul arkadaşı Frederik'in ona aldığı yeni ATV'yi sırayla kullanıyorlardı. Camilla bu aracın onların yaşındaki çocuklar için çok hızlı olduğunu düşünüyordu ama güvenlikleri adına endişe duyduğunda kimse onu ciddiye almıyordu. Her zaman bu aracın, iki tekerli bir motordan çok daha güvenli ve komforlu olduğunu söylüyorlardı. Camilla, özel arazilerinde kullanıldığında hiçbir sorun olmayacağı fikrine de katılmıyordu. İnsanın kendi bahçesinde de kazalar yaşanabilirdi.

Motor son sürat giderken ayağa kalkan Markus, yana eğilerek aracı iki tekerleğinin üzerinde sürdü ve sonra hızla sola döndü. Camilla ile dikkatli ve yavaş kullanmak üzerine yaptığı tüm anlaşmaları hiçe sayıyordu. Annesinin onu mutfak camından izlediğini unuttuğu açıktı.

Camilla pis duvarlarından sıva dökülen odalara geri döndü. Daha iki odaya el bile değmemişti ve içeriden ekşi, küflü bir koku yayılıyordu.

Bahçeye doğru bakan büyük camı açtı. Kendisini ilk defa yeni yaşamına sırt dönmek isterken buldu.

Peder biraz önce ayrılmıştı. Sakin şekilde başlayan konuşmaları Camilla'nın, pederin onu bahçede evlenmekten vazgeçirmeye yönelik niyetini anlamasıyla bir tartışmaya dönüşmüştü. Peder, uygun olan şeyin Roskilde Katedrali'nde yapılacak gerçek bir seremoni olduğu konusunda ısrarcıydı. İsterlerse ardından arka bahçede yemekli bir davet verebileceklerini söylemişti.

Camilla'nın resmiyet istemediğini bir türlü anlamıyordu. O, neşe ve kahkahalarla dolu bir düğün istiyordu; bir organ ya da kilise korosu değil. Bunlar gelecekteki kocasının ailesiyle yaşadıkları sorunları anımsattı ona. Sonunda peder, Sachs-Smith düğününün çekeceği medya ilgisinin katedrale fayda sağlayacağını itiraf edince, Camilla o anda pederin onları evlendirmesini istemediğine karar vermişti.

"Selam!" diye seslendi Frederik, girişteki koridordan. Peder gider gitmez Camilla onu çağırmıştı.

"Selam," dedi Camilla yorgun bir sesle. Çıplak duvarları ve kartonla örtülmüş zemini şimdilik arkasında bıraktı.

Frederik yanına gelerek onu öptü. Camilla bir süre Frederik'in sıcak vücuduyla kendisini ısıttı. "Artık bir pederimiz de yok," dedi yılgın bir şekilde ve umutsuzca ellerini aşağıya indirdi.

Frederik onu kollarından tuttu ve gülümsedi. "Gerçekten herkesi korkutup kaçırıyorsun." Onu yine öptü. Kulağının arkasına nazikçe öpücükler kondururken ellerini sırtına koydu. "Daha sonra pederin ofisine gidip onunla konuşabilirim. Sence onu ikna edemez miyiz?" diye fısıldadı Frederik. O sırada Camilla'nın tişörtünü hafifçe sıyırarak yumuşak tenine dokundu.

Camilla bu sıcak ânı geriye doğru kızgın bir adım atarak böldü. "Böyle bir şey yapmayacaksın!" dedi ve tişörtünü pantolonuna soktu. "Onun bir daha buraya gelmesini istemiyorum. Burada sinirli olan benim!"

"Yapma ama!" dedi Frederik. "Kız kardeşimi o evlendirdi. Ve annem ile erkek kardeşimin cenaze törenlerini yönetti. O da aileden biri sayılır."

Frederik'in bu durumdan rahatsız olmaya başladığı görülüyordu.

"Eğer iki ay içinde evlenmek istiyorsan ona ihtiyacımız var. Bizim için planlarını bile değiştirdi. Takvimi dolu olmasına rağmen bize yer açtı," dedi Frederik, "biz de biraz esnek davranabiliriz."

"Bunun esnek olmakla bir alakası yok. Bizi yansıtan bir şekilde evlenmemizle alakası var," dedi Camilla. "En ufak bir çatışma olduğu zaman ipleri hemen karşı tarafın ellerine veriyorsun."

"Bunun tamamen doğru olduğunu düşünmüyorum," dedi Frederik sakince. "Ama işleri olması gerektiğinden daha zor bir hale getirmeye gerek yok."

"Zor mu?" dedi Camilla öfkeyle. "Bizi belediye başkanının evlendirmesi hiç zor bir şey değil ama. Sadece randevu almamız gerekiyor. En önemli şey, kendimizi rahat hissetmemiz ve günün hatırlamak istediğimiz şekilde gerçekleşmesi."

"Tabii ki," dedi Frederik. "Ama bir anda öfkelenip, pederi kovduğun için hemen belediye başkanına gitmeyeceğiz."

Camilla o kadar öfkelenmişti ki gözleri dolmuştu, arkasını döndü ve Frederik'in yanından uzaklaştı.

Kapıyı arkasından kapadı ve kendisini masasına bıraktı. Geri adım atması imkânsızdı. Vücudundaki her hücre bir kilisede evlenmesine karşı çıkıyordu. Bu şartlar altında evlenmek istemiyordu. Peder, baştan hayal ettiği şekilde evlenmesinin mümkün olmadığını söyleseydi o zaman başka bir peder bulurdu. Roskilde'de bir sürü kilise vardı. Fakat şu an en çok sinirlendiği şey Frederik'in desteğini alamamaktı.

Kendisini toparlamaya çalıştı. Sinirini yatıştırmak için başka düşüncelere dalması gerekiyordu. O an Frederik ile aynı evde yaşamaya başladıklarından beri düğün dışında çok az şeye kafa yorduğunu fark etti. Gazetede beraber çalıştığı eski editörünün sabahki çağrılarına cevap vermemişti ve Terkel Hover'in ondan istediği şeylere pek ilgi göstermemişti.

Ellerini çenesinin altında kavuşturdu ve camdan dışarı baktı. Bir boşluk hissi içini doldurmuştu. Daha sonra gözlerini kapadı ve başını ellerinin arasına aldı. Louise kayıp ikizlerden bahsettiğinde anlattıklarını dinlememişti bile. Aslında kendi problemleriyle o kadar meşguldü ki arkadaşının ona söylediği ve dinlenmesi gereken şeylere kulak vermemişti bile.

Camilla derin bir nefes aldı. Kızlardan birinin geçen hafta cesedi bulana kadar kayıp olduğunu ve diğerinin de hâlâ bulunamadığını hatırladı.

Frederik'in oturma odasından ofise geri döneceğini söylediğini duydu. Frederik'in ondan bir şeyler söylemesini beklediğini bilmesine rağmen hiç sesini çıkarmadı. Kafası şu ikizlere takılmıştı, ölen ikizin adını hatırlamaya çalıştı. Bilgisayarını açarak arama motoruna "Lisemette Eliselund" yazdı ama karşısına hiçbir sonuç çıkmadı.

Daha sonra Infomedia sitesine girdi ve gazete bilgilerini gözden geçirmeye başladı. Fakat araştırması yine sonuçsuz kaldı. Eski gazete haberlerine ait dijital kayıtların olmaması hiç şaşırtıcı değildi ama Louise'i aramadan önce elinde bir şeyler olmasını istiyordu.

Yapacak başka bir şeyi kalmayan Camilla, Louise'e danıştı. Arkadaşının keyifsiz olduğunu hemen anlasa da, Lisemette'nin yayınlanan fotoğrafına geri dönüş yapan kadının adını bilip bilmediğini sormaktan geri kalmadı.

"Nerede yaşadığını biliyor musun?" dedi Camilla, ismi not defterine yazdıktan sonra.

"Samrım Gørlev civarlarında bir yerdi ama önce telefon numarasını kullanarak bir arama yapmayı dene," diye cevap verdi Louise, arkadaşının bu bilgilerle ne yapacağını sormadan.

Camilla kendi kendine, *Louise böyle yapmazdı*, diye düşündü. Louise'in davalarından birine ne zaman ilgi gösterse arkadaşı heyecan yaşardı. Telefonu kapattıktan hemen sonra moralinin bir şeye bozulmuş olabileceğini düşündü.

Camilla, Agnete Eskildsen adına bir adres araştırması yaptı. Agnete olan biteni ona anlatırsa o da bir hikâye yazabilirdi.

Markus alt kattan, "Filip akşam yemeğine kalabilir mi?" diye seslendi.

Camilla masasından kalkmayarak, "Hayır," diye cevap verdi.

"Neden?"

"Çünkü seninle beraber yemek yemeğe gideceğiz!"

Bir anda Markus ile zaman geçirmek istedi. Eski günlerdeki gibi başbaşa olacaklardı ve Frederik gelmeden önce yola koyulmak istiyordu.

"Peki Filip gelebilir mi?"

"Hayır," diye bağırdı. Fakat oğlu, annesinin bu tavrından alınarak olayı büyük bir tartışmaya döndürecek kadar ergenlik çağının içine girmişti. "Yarın akşam yemeğe kalabilir," diyerek durumu yumuşatmaya çalıştı.

"İyi," dedi Markus ve evden çıkarken kapıyı arkasından çarptı.

Camilla bir süre başını ellerinin arasına koyarak dinlendi. Sonra ayağa kalktı ve misafir odalarından birine bakmaya gitti. Yorgan ile yastık alarak yatağı yaptı ve Agnete Eskildsen'le bir randevu ayarlamak için ofise gitti.

Şu anda aile hayatı sinirlerine dokunmaya başlamıştı. Kimseyi umursayacak durumda değildi.

18

Louise bütün gece gözüne bir damla uyku girmeden, bir o bir bu yana döndükten sonra ertesi gün hasta olduğunu söyleyerek işe gitmedi. Aklına sürekli geçmişindeki kötü anıları geliyordu, hepsini zihninin derinliklerine bastırmaya çalıştı. Bunlarla uğraşacak ne zamanı ne de mecali vardı. Sabaha karşı, bir saatliğine de olsa hafif bir uyku çekti. Hanne'yı bırakın, daha Eik ile yüzleşecek halde değildi.

Jonas'ı okula gönderdikten sonra yatağına geri döndü ve günün geri kalanını genellikle odanın beyaz tavanına bakarak geçirdi. Bir yandan da geçmişin zihninde bıraktığı gölgelerden ve acı düşüncelerden kurtulmaya çalıştı.

Jonas kendi anahtarıyla eve girip okul çantasını yere bıraktığında hâlâ yatakta yatıyordu. Oğlunun güvenli bir şekilde eve geldiğini duyunca mutlu oldu. Onun için her zaman endişeleniyordu ve onu evin içinde görmek rahatlamasına neden oluyordu. Ancak henüz içine girdiği inzivadan çıkmaya hazır değildi. Gerçeklerden saklanarak sessizce uzandı. Jonas'ın ayak seslerini duydu, oğlu köpek sağır olmasına rağmen Dina ile konuştu. Ardından koridordaki askılıkta duran tasmayı aldığını ve bir süre sonra da arkalarından çarpan kapının sesini duydu.

Louise ayağa kalktı ve bir not yazdı. Duş alıp üstüne bir şeyler geçirdi ve Jonas geri dönmeden evden ayrıldı. Kendisini biraz suçlu hissederek arabaya bindi.

Bir saat sonra Hvalsø'nün ana caddesinde arabasını sürüyordu. Kiliseye gelmeden önce sinyal verdi ve bölge papazına gitmek üzere sola döndü. Louise arabasını park edip kontağı kapattı. Bir süreliğine gözlerini kapatıp hiç kıpırdamadan durdu, sonra kapıyı açtı ve arabadan indi.

Yol boyunca ilerlerken başını yerden kaldırmadı. Evden ayrıldığında beri ailesini ne zaman ziyarete gelse hep aynı şeyi yapıyordu. Tanıdık bir yüze rast gelme korkusunu, yirmi yıl önce kasabayı terk ettiği günden beri içinde taşıyordu.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra dükkânın zili çınladı. Küçük odanın her yerine işlemiş olan ağır, nemli çiçek kokusunun üstüne hücum etmesine izin verdi. Arka odada iki kişinin konuştuğunu ve bir kapının açıldığını duydu.

"Geliyorum," dedi hafif bir ses ve odaya bir kadm girdi.

Bir süreliğine durdular ve sessizce birbirlerine baktılar. Louise kendisinde yeterli gücü bulunca, yere eğilip hazır çiçek buketlerinden birini aldı.

Vivi, Klaus'un sınıfındaydı ve Louise'in onu en son gördüğü zamana nazaran, biraz kilo almış olsa da görüntüsünde kayda değer bir değişme olmamıştı. Vivi, uzattığı kredi kartını makineye sokarken Louise, Vivi'nin gençliğinde, Koca Thomsen'e ve onun çetesine büyük bir sadakatle bağlı kızlardan biri olduğunu anımsadı.

Birbirlerine hiçbir şey söylememişlerdi. Louise açık yeşil bir ambalaja sarılı çiçek buketini alıp dükkânı terk edene kadar da birbirlerine hiçbir şey söylemediler.

Louise, sokakta bir süre ilerledikten sonra durdu. Kredi kartını yeniden cüzdanındaki gözüne yerleştirdi. Daha sonra karşıya geçerek kiliseye doğru yürümeye başladı.

Yoldaki taşlar ayaklarının altında çıtırdıyordu. Louise, Klaus'un nerede gömülü olduğunu bilmiyordu. Erkek arkadaşının cenazesine katılmamıştı. İnsanların onun hakkında fısır fısır konuşup gözlerini üzerine dikmesine dayanamazdı. Tek bildiği, mezarının kilisenin arkasında bir yerde olduğuydu. Erkek kardeşi ona böyle söylemişti.

Mikkel cenazeye katılmıştı ve Louise'in yerine mezarın üstüne bir adet gül bırakmıştı. Louise ona cenazede neler yaşandığını hiç sormamıştı. Kaç tane insanın cenazeye katıldığını ve hangi ilahilerin söylendiği duymak istemiyordu. Kulağına sadece Klaus'un kız kardeşinin birkaç kelime söyledikten sonra tabutun üstüne yığıldığı gelmişti. Mikkel, kızın söylediklerini anlatacakken Louise onu durdurmuştu. Bu olay olduğunda Klaus'un kız kardeşi yatılı okulda okuyordu ama bir daha oraya geri dönmemişti. En azından Louise böyle duymuştu.

Kiliseye girdiğinde suçluluk duygusunun bir kez daha yüreğini kapladığını hissetti. Bu korkunç acıyı arkasında bıraktığını düşünüyordu, böyle düşünmek için de çok çalışmıştı ama içinde bulunduğu ruh hali kendisini kandırdığının kanıtıydı. Dedikoduların neden olduğu utançtan asla kurtulamamıştı.

Louise, bir kereliğine motora binmek için kendisini bile satar. Erkek kardeşi bu sözleri bir futbol maçı esnasında stadyumda duymuştu. Louise ilk başta bu tip dedikodulara sadece gülüyor ve görmezden geliyordu. O zaman Klaus ile birlikteliğinin beşinci yılındaydı; o da bu dedikoduları duyunca başını iki yana sallıyor ve hiçbirine inanmıyordu. Ama bir süre sonra Louise da bu fısıltılara takılmaya başladı; bu fısıltılar o kadar yüksek sesle yankılanıyordu ki istemeden de olsa onlara kulak kabartmak zorunda kalıyordu. Bu durumdan rahatsızlık duymaya başladığı dönemde artık dedikodular herkesin aklında yer etmişti ve söylediği hiçbir şeyin değeri kalmamıştı. İnsanlara, onu kiminle beraber motora bindiği gördüklerini sorduklarında hiç kimse cevap vermiyordu çünkü birlikte zaman geçirdiği tek erkek Klaus'tu.

Louise bir süreliğine nefesini tuttu ve kendini toparlamaya çalıştı. Karşısında iki tarafında yeşil çitler bulunan ok kadar düz bir yol vardı. Yolun iki tarafında da mezarlar bulunuyordu. Klaus'un mezarı burada bir yerdeydi.

Birkaç adım attı ama isteksizlik ve matem karşısına bir kalkan gibi çıkarak hareketlerini engelledi. Önündeki yol aşağı yukarı on metreydi ama önünde fersahlarca uzanan bir yol varmış gibi hissediyordu.

Küçük kilisenin otoparkına döndü ve elindeki buketi çöp kovasına attı. Aceleyle arabasına doğru yürüdü. Başı yine öndeydi ve gözleri yere kenetlenmişti. İçinde bir kaybın ardından oluşan derin boşluğu hissetti. Bağlılığın kaybı. Aşkın kaybı.

Arabaya birkaç metre kalmışken boğazının düğümlendiğini hissetti. Bu kasaba her zamanki gibi onu allak bullak etmişti. Onu hapsetmişti. Ne Louise ondan ne de o Louise'dan ayrılabiliyordu.

19

Agnete Eskildsen mutfak tezgâhının üzerinden bir termos alıp Camilla'nın önüne koydu. Sonra, kahve makinesinin yanında bulunan kurabiyelerle dolu tabağı da Camilla'ya servis etti.

Camilla, Agnete'yi aramış, ona farklı gazete ve dergilerle çalışan serbest bir gazeteci olduğunu açıklamış ve uğrayıp birkaç soru sormak istediğini bildirmişti. Yaşlı kadın da bu isteği hemen kabul etmişti.

"Anladığım kadarıyla Ringsted'teki Eliselund enstitüsünde bakıcı olarak çalışmışsınız," diye söze başladı Camilla. "Yaralı kızı da bu şekilde mi tanıdınız?"

Kadın başıyla onayladı ve bir an için anılardan oluşan bir labirentte kaybolmuş gibi göründü.

"Evet," diye cevap verdi sonunda. "Onu öyle görmek beni çok üzdü, çok güzel bir kız çocuğuydu."

"Peki oradayken mi oldu?" diye sordu Camilla. "Ne zaman olduğunu hatırlıyor musunuz?"

Agnete Eskildsen yine başıyla onayladı. "1970 yılındaydı," diye cevap verdi tereddüt etmeden. "Yılı hatırımda çünkü olayın

hemen ardından istifa ettim. Bu yüzden temmuz ayı olduğunu da kesin olarak hatırlıyorum. Evde kaldığım ilk hafta böğürtlen reçeli yapmıştım."

Camilla tek kaşını kaldırdı, onca yıl geçmesine rağmen bu detayları hatırlıyor olması onu şaşırtmıştı.

"Eliselund'daki son yılımda, C bölümünde gece hemşiresi olarak çalıştım. İlk kocam hastalanınca çok gece mesaisi alıyordum. Gündüzleri de evde onun yanında oluyordum. Sonlara doğru akşamları ona yedirebildiğim tek şey, bahçemizden topladığım meyvelerle yaptığım haşlamaydı," dedi Agnette Eskildsen. Gece çalıştığı zamanlar pek cesur olmadığını söylerken gülümsemişti. "Her saat başı devriye atıyorduk. Erkeklerin bulunduğu bölgeye gitmek hiç hoşuma gitmiyordu, çünkü erkeklerin yatakta ne yaptıkları pek belli olmuyordu."

Agnette anılar içinde kayboldu.

"Bir gece erkeklerden birinin yoğun bir ağrı yaşadığını düşündüm. Odasına gittiğimde yatağı o kadar sert sallanıyordu ki yatak duvardan uzaklaşmıştı. Görev esnasında tek başımaydım ve bu durum beni ne kadar mutlu etmese de adamın yanına gittim ve üstündeki örtüyü kaldırdım. Meğer adamın ağrısı sızısı yokmuş. Mastürbasyon yapıyormuş. Çok garip şeylerle karşılaştık," dedi başını iki yana sallayarak.

"Lisemette o zaman kaç yaşındaydı?" diye sordu Camilla.

"Sanırım sekiz yaşlarındaydı," diye cevap verdi yaşlı kadın.

"İki kız kardeş hakkında neler hatırlıyorsunuz?"

"Bir elmanın iki yarısı gibiydiler," diye cevap verdi hemen.

Camilla, devam etmesi için başıyla onayladı.

"Tabii ki biri diğerinden daha yetenekliydi ama beraber olduklarında çok mutlu oluyorlardı," dedi Agnete Eskildsen. "Bir keresinde ikisinden biri, zeki olan, cerrahi bir müdahale için hastaneye yattı. Bir tarafını incitmiş de olabilir şu an net hatırlamıyorum. Neyse, o zaman ikisi ayrılmak zorunda kalmışlardı ve büyük bir karışıklık çıkmıştı."

"Nasıl yani?" diye sordu Camilla meraklı bir şekilde, elindeki not defterini daha sıkı kavramıştı.

"Arkada kalan kız başını duvara vurmaya başladı. Başını duvara o kadar şiddetli vuruyordu ki bakıcı onu hasta bölümüne götürmek zorunda kaldı. Kendisini kaybeden kardeşe bir yatıştırıcı verdiler ve kız kardeşinin odasına onun için fazladan bir yatak koydular. İki kardeşi ayırmak gerçekten mümkün değildi."

Camilla ona şaşkınlıkla bakmıştı. "Tabii ki onların ayrıldığı başka zamanlar olmuştur, değil mi? Yani tuvalete bile birlikte gitmiyorlardır herhalde?"

Agnete Eskildsen hastane anılarını anlatmaya başladığından beri ilk kez gülümsemişti. "O zamanlar tuvaletler çok büyüktü. Her duvarın dibinde yan yana 4 klozet bulunuyordu, bu sayede aynı anda tuvalete gidebiliyorlardı. Hatırladığım kadarıyla on iki kişi aynı anda tuvalete gidebiliyordu."

"Aynı odada mı?" dedi Camilla.

"Tabii. Şimdi böyle bir şeyi düşünmek bile zor," dedi yaşlı kadın, "ama o zamanlar durum böyleydi."

Yüzünde gülümsemeyle tuvaletlerin kabinlerle ayrılmasının büyük bir tartışmaya neden olduğunu da ekledi.

"Kapıları kapatmamızı istemiyorlardı," dedi Agnette ve hastanede kalanların değişiklikleri pek umursamadığını söyledi.

Camilla zihninde durumu canlandırmaya çalıştı: Çiftlikte aynı kaptan yan yana beslenen hayvanlar geldi aklına. *Evet, şimdi böyle bir şeyi düşünmek bile zor,* diye düşündü.

"Kızların ayrı düştükleri başka bir an şimdilik aklıma gelmiyor," diye devam etti Agnette Eskildsen, başını hızlı bir şekilde sağa sola salladı. "Kreş bölümüne transfer oldukları zaman onları elli yataklı büyük odalardan birine koydular ve ikisinin yatağını birleştirdiler. Aslında böyle bir uygulama olmamasına rağmen onlara izin verildi. Fakat onlar zaten unutulmuş kızlardı," dedi.

"Unutulmuş kızlar mı?" diye tekrar etti Camilla.

Agnette Eskildsen başıyla onayladı. "Aileleriyle ya da dışarıdan başka bir yakınları ile bağlantıları yoktu. Sistem o zaman öyle çalışıyordu. Kusurlu olanları ayıklıyordunuz ve onları saklıyordunuz. Yanlarında ziyaretçi görmek çok nadir bir durumdu," dedi Agnete. Annelerden bazılarının çocuklarıyla görüşmeleri yasaktı," diye devam etti. "Çünkü kocaları daha sonra üzüleceklerinden endişe ediyorlardı."

"Çocukların mı?" diye sordu Camilla.

"Hayır eşlerinin," diye hızlıca cevap verdi. "Kadınlar bu ziyaretlerden o kadar etkileniyorlardı ki bir süre sonra kocaları onlara izin vermiyordu. Bu sebeple çocukların pek çoğuna hiç ziyaretçi gelmezdi ama yine de büyük bir inançla kapıda, birilerinin onları ziyaret etmesini bekliyorlardı. İzlerken insanın içi parçalanıyordu."

"Bu kulağa çılgınca geliyor," dedi Camilla ve başını iki yana salladı. "Ama Lise'nın yaraları tedavi edilikten sonra, iki kardeş beraber kalamaz mıydı?"

Camilla, kadının suratında nefrete benzer bir ifadenin belirdiğini gördü. Gece hemşiresinin o zamanlara dair çok detay hatırlıyor olması onu çok şaşırtmıştı.

"Evet, beraber kaldılar," dedi Agnette Eskildsen sonunda. "Ama kızı hastaneye gönderemediler, çünkü kardeşinin onunla birlikte hastanede kalmasına izin verilmiyordu. Bu yüzden kız Eliselund'da kaldı ve danışman doktorumuz uzmanlığı olmamasına rağmen, onu tedavi etti."

Kadın bir süre sessizliğe büründükten sonra kız kardeş için hasta odasına bir yatak daha konulduğunu ekledi.

"Sanırım zihinsel engelli olduğu için varlığının pek sorun yaratmayacağını düşündüler," diye ekledi bir süre sonra.

"Ama kaza," dedi Camilla. "Ne oldu?"

"Dediğiniz gibi, sadece bir kazaydı," diyerek iç çekti Agnete Eskildsen ve üzgün bir yüz ifadesiyle camdan dışarı baktı.

"Çok kötü bir kazaydı ama kimsenin suçu yoktu."

"Nasıl yani, kimsenin suçu yoktu derken?" diye sordu Camilla.

Agnete Eskildsen ellerini önündeki muşambanın üstüne koydu. Olayı anlatmaya başlamadan önce bir tırnağı ile oynamaya başladı.

"Haftalık banyo gününden bir gün önce bodrum katındaki su ısıtıcısı çalıştırırdık. Suyun ısınması çok zaman alıyordu. Ama o gün, termostat bozulmuş ve kız bu yüzden yandı."

Önündeki çizgili muşambaya doğru baktı.

"Kız yıkanmaya yeni başlamıştı ki bir anda başından aşağı kaynar su boca oldu, çığlıkları bütün binada yankılandı."

Agnete gözlerini kapadı ve o şekilde anlatmaya devam etti, "Suyu açan kişi bendim," diye çaresizce fısıldadı. "Çığlıklarını asla unutmayacağım. Geceleri kulaklarımda o çığlık yankılanıyor ve ağlayarak uyanıyorum. Biz olaya müdahale edemeden yüzündeki ve omzundaki deri kalktı. Daha sonra da ona dokunmamıza izin vermedi. Doktor gelip ona bir iğne yapana kadar, yanmış bir şekilde çığlık atarak küvetin içinde bekledi."

Camilla kalemi elinden bırakmıştı. Büyük bir şok içinde anlatılanları dinliyordu.

"Herkesi banyodan dışarı çıkardık. Tabii ki çok güzel bir görüntü değildi." Biraz bekledikten sonra anlatmaya devam etti. "Hepsini anadan doğma bir şekilde yan yana dizmiştik."

İkisi de bir süre sessizce durdular. Gözlerinin önünde canlanan manzara çok açıktı.

"Sonrasında çok zor zamanlar yaşadık," dedi Agnete. "O vakitler böyle şeyler yaşanınca olaylar hakkmda pek konuşmazdık. Başlarda unutmaya çalıştım ama yüzündeki o korkunç yara asla aklımdan çıkmadı. Hâlâ da çıkmıyor."

"Ay sonuna kadar orada çalışabildim. Daha sonra istifa ettim ve o günden bu yana bakıcılık eğitimimi kullanabileceğim bir iş yapmadım."

"Yani daha sonra iki kardeşe ne olduğunu bilmiyor musunuz?" diye sordu Camilla ve kalemini tekrar eline aldı.

Agnete Eskildsen başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok. Ama onun fotoğrafını gazetede gördükten sonra, aklımdan ne gibi şeylerin geçtiğini tahmin edebiliyorsundur."

Camilla anlayışla başını evet anlamında salladı.

"Lisemette'yi en son gördüğümde küçük yanmış vücudunu taşıyorlardı. Olayın ardından ikisine de çikolata alıp yanlarına gitmek istememe rağmen onları ziyaret etmeme izin vermediler."

Odaya yine sessizlik çöktü ama bu sessizliğin içinde yoğun bir hüzün vardı. Camilla artık kadını yalnız bırakma zamanının geldiğini fark etti.

Bahçeye çıktılar. Camilla çantasını arabaya bıraktıktan sonra, "Eliselund'u arkamda bıraktım," dedi Agnete Eskildsen. "Kurumun sorumlusu Bay Norskov birkaç yıl sonra emekli oldu. Bana yaptıklarından sonra veda resepsiyonuna çiçek göndermediğimi söylemekten utanç duymuyorum. Su ısıtıcıya doğru düzgün bakmayan kişi hademe olmasına rağmen, benim üzerime geldi."

Sözlerini tamamladıktan sonra bir süre sessizce durdu.

"Sonlara doğru, Parkov yeni idareci oldu ama onunla hiç tanışmadım. Söyleyebileceğim tek şey, ikiz kardeşler ne olursa olsun, sonuna kadar beraber kalmayı başaracaklarıdır."

Camilla Roskilde'ye geri dönerken Agnete'nin söylediklerini düşündü. Eğer ölüm ilanları verildiğinde iki kardeş de hayattaysa birbirlerinden ayrılmamış olmalıydılar. Kardeşi geçen hafta uçurumda düşerek hayatını kaybettiğinde Mette hâlâ hayattaysa, şimdi neredeydi? Ve kardeşi olmadan hayatta kalmayı nasıl başarıyordu?

Camilla'nın zihninde düşünceler o kadar hızlı geçiyordu ki hepsini bir arada tutmakta zorluk çekiyordu. Arabayı kenara çekti, cüzdanından telefonunu çıkarıp ses kaydını açtı ve eve git-

tiğinde araştırmasını derinleştirirken unutmaması gereken bazı bilgileri kaydetti. Camilla, Agnete Eskildsen'in muşamba kaplı masasına oturduğundan beri ne Frederik'i ne de planlamayı bekleyen düğününü düşündüğünü fark etti.

20

Grete Milling'in bahçesi diğerlerine öyle yakın ki âdeta komşularla beraber yemek yiyoruz, diye düşündü Louise masayı toplarken. Grete Milling'in arkadaşının siyah boyalı, ahşap çardağın onu hem rahatlattığını hem de sakinleştirdiğini itiraf etmeliydi. Hâlâ işten kaytardığı ve Jonas'ı ektiği için pişmanlık duyuyordu. Jonas fark etmemiş olsa bile. Louise geçmişin hâlâ onu bu derece şiddetli etkilediğini keşfetme şokunu yaşıyordu.

Salata kásesini, dizdiği tabakların üstüne koydu ve onları salonun arkasmdaki küçük mutfağa taşıdı.

Melvin ocağın üstünde eski usul kahve yaparken, diğer iki kadın da bulaşıkları suya tutuyordu. Alan birazcık dar olsa da Louise, ortamın bunun kimseyi rahatsız etmeyecek kadar rahat olduğunu fark etti. Üstelik insanların arasında olmak, mezarlıktan kaçtığından beri onu ele geçiren sessizliği dağıttığı için mutluydu. Eve dönerken arabada, Klaus'un mezarına çiçeği koyamadığı için çok boş ve mahcup hissetmişti.

"Şeker kullanıyor muydun, unuttum?" dedi merakla Grete. Louise başını sallayarak sadece sütün yeterli olacağını söyledi.

Hvalsø'ye olan küçük seyahatinden bahsetmemişti. Melvin akşam yemeği için onları halk bahçesine davet ettiğinde tek yapmak istediği eve gidip yatağına girmek ve yorganı kafasına kadar çekmekti ama Jonas gitmek istiyordu. Birkaç kere gitmişti ve çok beğenmişti. Oğlunu mutlu etmek ve kendisini dağılmaktan kurtarmak için gitmeye karar vermişti. Jonas yemekten sonra, daha önce tanıştığı arkadaşlarının yanına gitmişti.

Melvin, Louise'e bir battaniye verdi ve koluna konmuş iki tane sineği eliyle kovaladı. Eğer üzerlerine bir şeyler alırlarsa bir süre daha dışarıda oturabileceklerine karar vermişlerdi.

Oturduktan sonra, "Sence Jonas sigara içiyor mu?" diye sordu Louise.

Sorarken saçma bir şekilde bunun doğru olmasını istiyordu. En azından evet derse, düşüncelerini kendisinden başka bir şeye yöneltebilecekti.

Melvin başını iki yana salladı ve "Şu an o çocuğun kafasında sadece bir şey var, o da müziği. Eğer sigara içiyorsa Marcus ile içiyor olmalı, çünkü o çocuk uzun zamandır baca gibi tüttürüyor."

Louise ona şaşkınlıkla baktı ve "Niye bir şey söylemedin?" diye sordu.

Alt komşusu cevap vermeden önce bir duraksadı. "Bence çocuklar biraz da olsa mahremiyeti hak ediyorlar," dedi sonunda. "Küçük bir iki sırrın son derece normal olduğu yaşlardalar."

"Ama Melvin, böyle şeyler öğrendiğinde bana söylemen lazım!" dedi Louise. İlk defa komşusuna karşı kırgınlık hissediyordu. Jonas ve arkadaşlarının bahçeye yaklaştığını duyunca fısıldayarak, "Onların yaşındayken sen hiç ailenden sır saklamadın mı?" diye sordu Melvin.

Louise tam başını sallayacakken kendisini durdurdu. On dört yaşındayken spor merkezinde verilen mahalle partilerinin birinde, o ve arkadaşları çalılıklara Martini şişeleri saklamışlardı. Ayrıca o da ilk sigarasını altıncı sınıfta eski taşların orada yakmamış

mıydı? Hvalsø'deki hatıraları bir anda gözünün önüne geldiğinde onları geride bırakmak istercesine ayağa kalktı.

"Benim sana tavsiyem, çocuğu kendinden kaçırmak istemiyorsan ona biraz mesafe tanıman. Eğer onu boğarsan senden uzaklaşır ve kendi hayatını yaşamaya başlar."

Jonas arkaşlarına veda ederek yanlarına geldi. "Üşüdüm," dedi, Melvin'in yanındaki koltuğa otururken. Louise ona bataniyesini verdi ve havanın kararmaya başladığını fark etti. Gitseler iyi olacaktı. Hâlâ Melvin ile olan konuşmasının etkisi altındaydı. Bu konu hakkında Camilla'yla konuşması gerekiyordu ama arkadaşının keyfi düğün öncesi kaçmasın diye bir süre beklemek istedi.

Melvin ve Grete, Grete'nin arkadaşına, yarın evin karşı yoluna bakan çiti boyamasına yardım edeceklerine söz verdiler. Louise, haziranın birine kadar bitmezse diğer bahçe sahipleriyle anlaşmazlık çıkacağını anlamıştı. Melvin zaten bahçe derneğinin bazı üyeleriyle konuşmuş, ortak alanların temizlenmesine yardım edeceği sözünü vermişti.

Yaşlı adam kalkıp komşu bahçenin çitinin dibindeki bir tümseği kontrol etmeye gidince Louise, Mervin'in kendisini bütün bu bahçe derneği hayatına kaptırdığını düşündü.

Jonas alnına dokunarak, "Galiba ateşim çıktı," diye homurdandı.

Louise ona baktı. İşe gitmeyişi ve depresif tavırlarına bir tepki olarak gergin ve hasta hissettiğinden endişelendi.

Dördü arabaya yürürken, "Yarın okula gitmeyeceksen Melvin'in yanında kalmak zorundasın," dedi.

"*Öhöm, öhöm,*" diye boğazını temizledi Melvin. "Ben de Dragør'da misafirliğe giderim diyordum."

Louise gülümsedi; Melvin'in hâlâ geceyi Grete'de geçirmeyi planladığını açık açık söyleyememesini sevimli buluyordu.

"Yarın erkenden bahçede çalışmaya başlayacaktık da," diye kendisini açıklamaya çalıştı.

"Ben kendime bakabilirim," diye söze atladı Jonas. Louise ise aklından yarına bir şeyi kalmayacağını geçiriyordu. Çocuklar kısa kollu tişörtlerle etrafta koşuşturdukları için muhtemelen biraz üşümüşlerdi. Belki de uyuyunca hiçbir şeyi kalmazdı.

21

Ancak tahminleri yanlış çıkmıştı. Jonas ertesi gün nemli gözlerle uyanmıştı ve teni alev alev yanıyordu. Louise, Hanne'yı arayarak oğlunun hasta olduğunu ve onu, ailesi alabilsin diye Hvalsø'ya giden bir trene bindireceğini söyledi.

"Muhtemelen bu işi halletmesi için başka birine ihtiyacın olacak. Aylık müdürler toplantısına katılım zorunluluğu var. Eğer dün programı dağıttığımda burada olsaydın, toplantının yirmi dakika sonra başlayacağını bilirdin," diye aksi biçimde yanıt verdi Hanne.

Son kozunu oynamadan önce sesini biraz yükseltti:

"Ve programı masana bizzat bıraktım."

Louise müdürler toplantısı hakkında da bilgilendirilmediğini söyleme zahmetine girmeden, "Yirmi dakika içinde orada olamam," diye kısaca yanıt verdi.

"Bu mesajı, ulusal komisere kendin iletmek zorundasın," diye söze girdi Hanne. "Bu işimin bir parçası değil."

"Bu konuda endişelenme," diye öfkesini bastırmaya çalışarak yanıt verdi Louise. Şu anda ne ulusal komiser ne de Hanne umurundaydı.

"Toplantı öğlene kadar sürüyor ve ardından her zamanki gibi Posten Restoranı'nda öğle yemeği var. Senin siparişini zaten verdim."

"O zaman ya siparişi iptal et ya da Eik'i yerime yolla," diye tıslayıp telefonu kapattı. Sıçandeliği'ne dönmek için iş işten geçmişti ve acele etmesine gerek yoktu. Ateşler içinde yanan Jonas'ı Lerbjerg'e arabayla götürmeye kadar verdi, böylece çocukcağız hasta hasta trende sefil olmazdı.

Louise ailesinin yanından yeni ayrılmıştı ki Mik, adli tıbbın çocuk bakıcısından alınan örneklerin sonucunu sistemde arattığını bildirmek için aradı.

"Eşleşme yok," diyerek iç çekti Mik. Sesi, ormanda karşılaştıkları andaki görüntüsü kadar bitkin çıkıyordu. "Öyleyse araştırmaya gitmek zorundayız."

Çocuk bakıcısına otopsi yapılmıştı ve doktor boğuşma belirtileri tespit ettiğini rapor etmişti.

"Saçının büyük bir bölümü kafasından koparılmış ve vücudunda belirgin morluklar varmış. Bu kadar vahşice olması bana birden fazla saldırganın olabileceğini düşündürüyor."

"Başka birine ait sperm bulundu mu?" diye merakla sordu Louise.

"Hayır," diye itiraf etti Mik. "Tek bir kişiden var ama şiddetin izlerini kafa karıştırıcı buldum."

"Koşucu kadından haber var mı? Bulunabildi mi?"

Louise ormandaki soruşturmanın yanından ayrıldığından beri ne haberleri izlemiş ne de gazete okumuştu. Birdenbire Eik'le bile konuşmadığını fark etti. Ona işe gelmediği ve onu bu sabahki toplantıya katılmaya mecbur bıraktığı için bir özür borçlu olduğunun farkındaydı.

"Hayır," dedi biraz yüksek sesle Mik, açıkça bıkmış usanmıştı. "Adli Tıp çalışanları her zaman geçtiği yolları inceledi ve Troll's Oak'a gelmeden birkaç yüz metre önce, Derin'in aşağısın-

da yolun ayrıldığı yerde saldırıya uğradığına dair bulgular var," diye açıkladı. "Yeri biliyor musun?"

"Evet," diye mırıldandı Louise, dik inişli yolu ve tepeye çıkmak için nasıl sertçe pedal çevirmek zorunda olduğunu hatırlayarak. Yolun iki tarafını saran çam ağaçları alanı gölgede bırakıyordu. Birisi Mik'e orasının Derin diye adlandırıldığını söylediğini tahmin etti Louise.

"iPod'unu aşağıda buldular. Kan izleri de o noktada bulundu fakat önce DNA testi yapılması gerekiyor. Zemin, karşı koymadan kaynaklı ayak izleriyle deşilmiş," diye devam etti ve sonrasında hızlıca ekledi: "Adli memurlar, yolun dışına doğru çekilirken ayaklarını yere sürtmüş olabileceğini düşünüyorlar. Ne yazık ki izler örneği alınabilecek kadar derin değil. Bir suç işlenmiş olabileceğine dair başka bulgu yok çünkü onu kimse görmemiş ve duymamış."

"Starlinglerin evinde yaşayanlar da mı?" diye sordu Louise. "Aralarında çok mesafe yok."

Orada yaşadığı zamanlarda, ormanın ortasındaki küçük evin sahibi yaşlı bir kadındı. Korucunun evinden uzak değildi; aslında o ve Snipe Evi'ndeki Verner Post'un tam ortasındaydı. Erkek kardeşiyle küçüklerken, o eve Kurabiye Ev diyorlardı. Kendilerini o yaşlı kadının bir cadı olduğuna ikna etmişlerdi çünkü evden hiç çıkmıyordu ve ormanda oynayan çocuklardan beslendiğini hayal etmişlerdi.

Daha sonra, Louise'in babası ona, yaşlı kadının rahatsızlığından dolayı birkaç yıldır dışarı çıkamadığını ve erzağını Hvalsø'deki bir marketten sipariş ettiğini söyledi. *Yani o kadar da gizemli değilmiş,* diye düşündü Louise. Yaşlı kadın öleli birkaç yıl olmuştu ve evi baştan yenilenmişti.

Louise ve Eik, ormanlık alanda tur atarken Starlinlere uğradılar ama evde kimse yoktu. Arka tarafa eklenmiş olan geniş veranda ve üzerindeki jakuzi Louise'in dikkatini çekti. Üstelik açık

kulübeye bir motor park etmişti, yani besbelli burayı başka biri almıştı.

"Hayır," diye cevap verdi Mik. "Kocası sekiz civarlarında iş için ayrıldığında karısı, arka verandada kahve içiyormuş ama herhangi bir şey duymamış. Fakat tabii ki o zamana kadar olmuş olabilir."

Bir anlık sessizlikten sonra boğazını temizledi.

"Yani başka bir deyişle, elimizde hiçbir şey yok. Acele edip kan örneğinde kimin DNA'sı var bulmamız gerekiyor. Ormanı düzenli olarak ziyaret eden kim var öğrenebilmek için halkın desteğini isteyen bir basın bildirisi yayınladık. Birinin dikkatini çekip çekmediğini göreceğiz. Bu onları korkutacak ama başka seçeneğimiz olduğunu düşünmüyorum. Şüpheli dışarıda olduğu sürece, onu yakalamak ve diğerlerini dışarıda yalnız dolaşmamaları konusunda uyarmak için elimizden ne gerekiyorsa yapmak zorundayız."

Mik'in diğer telefonunun çaldığını duydu ve neredeyse çabuk bir hoşça kal diyemeden telefon kapandı.

Louise annesini aradı. Arabayı döndürüp ailesinin çiftliğine kısa sürede gidebilirdi fakat içeri girmek zorunda kalacaktı ve kendini buna hazır hissetmiyordu.

Annesi telefonu açtığında, "Ormana gitme," diye lafa girdi. "Ne duydun bilmiyorum ama görünüşe göre iki kurban var ve üzerlerinde katile ait hiçbir ipucu yok."

"Elbette gitmem ama biraz fazla tepki vermedin mi?" diye gülümseyen bir sesle yanıt verdi annesi.

"Bilemiyorum," Louise cevapladı. "Polis, kadınları ormana yalnız gitmemeleri konusunda bilgilendirmek için bir basın bildirisi yayınlıyor. Sadece seni uyarmam gerektiğini düşündüm." Telefonu kapatırken, *annem ne zaman endişemi yatıştırmaya çalışsa böyle aksi davranmak zorunda mıyım,* diye düşünüyordu.

Bir an için gözlerini kapatıp arkasına yaslandı ve kendini toplamaya çalıştı. Buradan çıkması gerekiyordu. Geçmişinin kapısı

açılmıştı ve yaşananlar, olan biten her şeye bu kadar yakınken düşüncelerini toplayamıyordu.

Geçmişindeki, hatırlamak bile istemediği acı verici olayları hafızasından silebilmek için çok çaba harcamıştı ve kolayca gün yüzüne çıkabileceklerini hiç aklına gelmemişti. Tarafsız bir biçimde hayatına devam edebilmesi için gerekli seçenekleri düşündü. Önünde sadece can sıkıcı iki seçenek vardı: Davayı, Eik'e devredebilirdi ya da hislerini bir kenara bırakıp bununla yaşamayı öğrenebilirdi. İlk seçenek, başarısızlığın nihai kabulü olurdu ve uğruna savaştığı her şeyin tam zıttıydı. Hvalsø'ye ulaştığında, Ana Cadde'ye çıkmamak için her zamanki gibi sağa, dolambaçlı yola döndüğünde Louise sadece tek bir seçeneği olduğunu fark etti.

Eczane ve eski stadyumu geçtikten sonra bir sıra kasaba evinin bulunduğu yola devam etti. Eskiden orada hentbol oynardı. Koçları Morits'i, stadyum müdürü ve büfe işletmecisi olan Arvid'i düşündü.

İşte hayatını burada geçirmişti. Anılar dalga dalga üzerine doğru geliyordu ama her şey uzun zaman önce yaşanmıştı. Kendisini gençlik yıllarından uzak tutabilmek için bütün gücünü kullanmıştı. Belki bir hataydı bu. Belki bu yüzden şimdi bu kadar çok sarsılmıştı. Çünkü her şeyden öte, burası ayrıca onun ilk öpüştüğü, ilk sarhoş olduğu ve birçok partiye katıldığı, güzel şeylerin yaşandığı bir yerdi.

Ama bütün bunları Klaus ile birlikte yaşamıştı.

Louise daha birinci sınıfa giderken çıkmaya başlamışlardı. Yüzünü ve kestane rengi saçlarını hatırlaması çok uzun sürmedi; deri ceket giyip sert görünmeye çalıştığı halde, griye çalan mavi gözlerindeki sıcak bakışlarını...

Hvalsø'deki okul yıllarında Klaus, onun bir üst sınıfına gidiyordu ve Louise yedinci sınıftan beri ona gizlice âşıktı. Üstelik ona öyle bir vurulmuştu ki ilgisini çekmeye çalışan diğer çocuk-

ları bile fark etmiyordu. Klaus, Roskilde'de kasap olabilmek için lise ikinci sınıfta okulu terk ettiğinde, kalbi duracak sanmıştı. Çünkü eğer giderse, Klaus'un kendisini unutacağından adı gibi emindi.

Ama unutmadı. Klaus sadık kaldı ve dışarı çıkmak için ne zaman plan yapsa onu da davet etti.

Bekâretini Klaus'la kaybetmişti. O gece Avnsø Gölü'nde şenlik vardı. Eve dönerken bisikletleriyle ormanlık alandan geçmişlerdi ve ertesi sabah, kapalı gözlerle uzun süre yatakta uzanmış, bir şekilde farklı hissedip hissetmediğine karar vermeye çalışmıştı. Belki biraz daha olgundu ya da onu daha derinden seviyordu. Muhtemelen ikisinden de biraz.

Klaus, Tølløse'de çıraklık eğitimini aldığı sırada Koca Thomsen ve çetesiyle takılmaya başlamıştı. Hâlâ aynı insandı ve diğerleri Louise'in umurunda değildi. Kendisine duyduğu özgüvenini yitirmesine neden olmuşlardı, çünkü şakalarında ciddiler miydiler yoksa bilerek mi acımasız davranıyorlardı emin olamıyordu. Louise'in hatırladığı kadarıyla şakalarıyla gerçekten sınırı zorluyor bazen aşıyorlardı da. Ancak Klaus bu kibirli tavrı hiç benimsememişti, yoksa ilişkileri biterdi.

Louise her zaman çetenin onun hakkında ne düşündüklerini merak etmişti. Gruba hiç dahil olmamış, ne zaman parti olsa Klaus ile takılmıştı. Eğer stadyumda takılmıyorlarsa, dışarı çıkmadıkları zamanlarda ya onun ya da Klaus'un odasında takılıyorlardı. On sekizinci doğum gününde nişanlandılar. Aileleriyle yedikleri akşam yemeğinden sonra odaya çekildiklerinde Klaus, Ana Cadde'deki kuyumcudan aldığı iki ince gümüş yüzükle one sürpriz yapmıştı.

Klaus, çıraklık eğitimi tamamlandığında Tølløse'daki kasapta çalışmaya devam edebilecekti. Bir gece Avnsø Gölü kenarında oturup birlikte eve çıkma hayalleri kurmuşlardı. Üzerinden bir ay bile geçmemişken, bir öğle vakti Klaus uğrayıp ona Kisserup'daki çiftlik evinden bahsetmişti. Evin kirası sadece 1.625 kron idi.

Görmeye gittiklerinde ev boştu. Temizlik ve boya gerektirmesine rağmen Louise evi beğenmişti. Son birkaç yıldır bu evde yaşlı bir adam yaşıyordu ama şimdi huzurevine gitmişti. Aynı günün ikindi vakti, kira kontratı imzaladıktan sonra, büyük elma ağacının gölgesine oturmuş ve gelecek planları yapıp hayaller kurmuşlardı. Klaus arkadaki küçük iki odayı işaret edip güzel birer çocuk odası olacaklarını ima ettiğinde Louise başını iki yana sallamıştı.

Louise'in tek çekindiği şey, Koca Thomsen ve çetesinin de evlerine taşınmayı planlamasıydı. İçlerinden birinin kendi evine çıkıyor olması her zaman cazip geliyordu, çünkü aileleriyle takılmak ve müziğin sesini alçaltmak zorunda kalmıyorladı.

Çimlerde otururken, Klaus'a onlarla görüşmeye devam edebileceğini fakat onlarla birlikte yaşamak istemediğini söylemişti.

Louise daha fazla düşünmeden, sinyalini vererek Kisserup tarafına döndü ve karnında gittikçe büyüyen yumruyla çakıllı yolda ilerledi. O yazdan beri oraya gitmemişti. Biraz yavaşladığında artık orada daha fazla ev olduğunu fark etti. Küçük tabelayı kapatmış sık ağaçlarla dolu yolda ilerleyerek evin yanındaki ağaçlığa doğru sürdü.

Ev yolun sonundaydı. Louise'in direksiyonu tutan elleri terleyince arabayı kenara çekip yolun son kısmını yürüyerek devam etmeye karar verdi. O dar yolda fazla ev yoktu ve onlarınki diğer evlerden biraz daha ilerideydi. Eskiden dikilen ağaçlar evi hâlâ sakladığından eğimli yolun ordaki hafif dönemeçten sonra ev gözükmüyordu.

Louise evin yanındaki arazi boyunca ilerleyen, uzun, ağaçlı yolda yürüyordu. Bazı sesler duydu. Sanki birkaç çocuk suda oynuyor, ne zaman ıslansalar şen şakrak gülüşüyorlardı.

Çam ağaçlarının arasına girip düşük dalları ittirdiğinde için için üşümeye başladı.

Kırmızı ahşap evin sazlık çatısı yenilenmiş, arka tarafına yeni bir veranda inşa edilmişti. Etrafa dağılmış bir sürü oyuncak vardı ve babaları tarafından hortumla ıslatılan iki çocuk kıkırdayarak etrafta kaçışıyordu. Louise bir çam ağacının sarkan ağır dalları arkasında çökerek gizlendi. Kahvaltıdan kalanlar hâlâ masanın üzerindeydi ve bir kadın kucağında bir bebekle şemsiyenin altında oturuyordu. Aile, muhtemelen yeni katılan üyeleriyle ebeveynliklerinin tadını çıkarıyorlardı.

Louise, elma ağacı dikmek istediği yere ailenin, çalı ektiklerini fark etti. *Şimdiye kocaman bir ağaç olmuştu,* diye düşündü.

Orada otururken içi parçalansa da tek bir gözyaşı bile dökmedi. Derinliklerine yerleştiği için artık ağlatacak türde bir üzüntü olmaktan çıkmıştı. O anda hayatından bir ısırık alıp götürdüğünü fark etti ya da en azından yaşayacağını düşlediği hayatından...

Haftalarca evi boyadıktan sonra bir cuma günü taşınmışlardı. Louise'in annesi evi temizlemelerine yardım etmişti ve Klaus, eşyaları taşımak için patronundan bir minübüs ödünç almıştı. Ancak evdeki ilk gecelerini salonun zeminde geçirmişlerdi çünkü Klaus gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı ve ondan sonra da pek bir şey yapamamışlardı. Gecenin ilerleyen saatlerinde Klaus şilteyi çekerek getirmiş fakat pek de uyumamışlardı. Hatırladığı kadarıyla sabaha kadar sevişmişlerdi.

Ertesi gece için arkadaşı Camilla'nın Roskilde'deki evinde kalmak üzere plan yapmıştı. Bir rock grubu Himmelev'deki bir lisede konser veriyordu ve Klaus'un böyle bir şeye katılmayacağını bildiği için pazar günü öğleden önce döneceğine ve birlikte yerleşme işini bitireceklerine söz vererek onu, açılıp yerleştirilmesi gereken kutularla başbaşa bırakmıştı.

Kadın ayağa kalktığında kucağındaki bebek mışıl mışıl uyuyordu.

Louise, kadının bebeği sandalyesinin yanındaki portbebeye nazikçe yatırışını, sonra içeriye gidişini izledi. Kısa süre sonra iki

havluyla döndü ve onları yaşça daha büyük iki çocuğuna verdi. Bu sırada baba hortumu toplamaya başlamıştı. Louise devam eden bu mutlu aile tablosunu seyrederken kendisininkinin nasıl sonlandığını düşünüyordu.

Pazar sabahı tren istasyonundan bisikletiyle dönüyordu. Klaus'u uyandırmamak için onu arayıp yolda olduğunu söylememiş olsa da Ana Cadde'deki fırından taze ekmek, kahvaltılık ve çörek almıştı.

Klaus'un motoru evin önünde park halindeydi ve salonun camları açıktı. Bu yüzden erkenden uyanmış ve çoktan kutuları açmaya başlamış olabileceğini düşündü.

Kapı kilitli değildi ama buna kafa yormadı. Onu göreceği için heyecanlıydı, direkt eve daldı.

Klaus, merdivenlere bağlanmış bir ipin ucunda sallanıyordu.

Louise, gözlerini kapattı ama görüntü daha da netleşmeden ayağa kalktı. Çam ağaçlarının arasından ilerledi ve sendeleyerek yola çıktı.

Bir anlığına dondu kaldı. Yirmi bir yıl sonra, hayatında ilk defa o kapıdan girdiği ânı düşünmesi için kendisine izin vermişti. Normalde o kadar ileri gitmeden düşüncelerinin gidişatını değiştirirdi ama bugün kendisini düşünmekten alıkoyamamıştı. Yavaş yavaş arabaya doğru ilerlerken, kendini daha da paramparça hissedip hissetmediğini anlamaya çalışıyordu.

22

Louise bölüme geldiğinde saat öğleyi geçiyordu. Doğrudan ofisine gitmek yerine, Rønholt'ün ofisine gitti. Ve Hanne'nın...

Sekreterle konuşması gerekiyordu. Eğer ilişkileri bu yolda devam ederse nihayet bir yerde çarpışacaklardı ve kendini gayet iyi tanıdığı için öfkeyle dolu sert sözler sarf edeceğini biliyordu. Bu da her an işten atılma tehlikesi altındayken çok da akıllı bir hamle olmazdı.

Rønholt'ün övgü dolu sözlerine ve teklifine karşı koyamazsa çok büyük bir hata yapacağının farkındaydı. Eik şüphesiz, yeni açılacak özel bölümüne liderlik etme teklifinin diğerlerine sunulduğunu ve batan bir gemi olması yüzünden kimsenin işi kabul etmediğini söylerken gerçeklerden bahsediyordu. Elbette hiç kimse, davaların alelacele kapatıldığı ve mümkün olan en kısa zamanda arşivlendiği, kısa ömürlü olma riskine aday yeni bir bölüm için sağlam ve güvenilir işlerini tehlikeye atacak kadar aptal değildi.

Anlaşmasına, şayet bu yeni bölüm deneme süresinden sonra kapatılırsa oturmuş bölümlerden birine geçme şartını ekletmediği için kendisine kızdı.

"Girin!" dedi neşeli bir sesle Hanne. Ancak kapıyı çalanın

Louise olduğunu fark edince gülümsemesi soldu. "Eh," diye söze girdi ama Louise onu durdurup masasının önüne bir sandalye çekti.

Lafı dolandırmadan söze girdi. "Hanne senin benimle derdin ne? Neden bana bu şekilde davranıyorsun?"

Hanne ilk başta, Louise'in neden bahsettiğine dair en ufak bir fikri yokmuş gibi davrandı. Daha sonra bir kokuyu giderircesine elini havada salladı. Belki de Louise'i susturmaya çalışıyordu. Hâlâ tek bir kelime söylemeden, mektup düzenleyicisinin en üstündeki dosyayı alarak Louise'e uzattı.

Louise gözlerini Hanne'ya dikmiş bir şekilde zarfı aldı, sonra masanın üzerine bıraktı.

"Kes şunu," diye Louise ısrar etti. "Sırf sen burada olmamdan rahatsız olduğun için, işten ayrılmayacağımı ikimiz de biliyoruz. Hadi bu konuyu konuşalım," diye söze devam etti. Ancak Hanne'nin yüzündeki ifade aklım karıştırıyordu.

Hanne, sanki Louise'in bu çıkışını hiç beklemiyormuş gibi, dalgın dalgın büyük kızıl saçlarını düzeltti. "Ne demek istiyorsun? Neden ayrılacaksın ki?" diye sordu anlamazdan gelerek.

"Bana kaba davranıyorsun. Açıkça benim buradan gitmemi istiyorsun ama gitmeyeceğim," diye üstüne basarak söyledi Louise. "Birlikte çalışmanın yolunu bulmalıyız. Önemli toplantılar ve bölümün gidişatı hakkında benden bilgi saklayarak bir yere varamazsın."

Bir anlık sessizlikten sonra, Hanne masadaki dosyayı işaret etti.

"Bir telefon numarası aldım. Ormandaki kadının DNA sonuçları çıkmış ve onları geri arayacağına söz verdim."

Hanne, önceki konuşma hiç yaşanmamış gibi konuşmuştu. Louise bir an için onu inceledi. Sonra iç çekti ve masanın üstünden adli tıptan gelen dosyayı aldı.

"Teşekkür ederim," dedi ve ayağa kalktı.

* * *

Odasına dönerken Hanne konusunda ne yapacağını düşünüyordu. Sonunda muhtemelen Rønholt ile konuşmak zorunda kalacaktı.

"Hey!" diye biri arkasından seslendi.

Louise dönüp baktığında Olle'yı gördü ve mutfak faresi tablosu için henüz ona teşekkür etmediğini fark etti.

Olle uzun boyluydu ve saçları üstlere doğru seyrelmişti. Louise onun ellilerinde olduğunu düşündü fakat adam gülümseyen sıcak kahverengi gözleriye ona doğru yaklaşırken, yaşını tahmin etmek zordu.

"Tabloyu beğendin mi?" diye sordu Olle, ailesi için resim çizen bir çocuğun beklentisiyle.

Cevap vermekte geçiktiği için mi, yoksa yüzündeki ifadeden mi bilinmez ama her halükarda Olle, Louise'in karikatürlerine ayılıp bayılmadığı gerçeğini yakalamıştı.

"Başka birşey yapabilirim," diye hızlıca teklif etti. "Bizimle çalışmaya başlayacağın için sana bir şey yapmam gerektiğini düşünmüştüm."

"Hayır hayır!" diye telaşla yanıt verdi. Olle'ya, bu kötü ruh hali yüzünden acı çektirdiği için utandı. "Çizim gerçekten çok havalı ve çok naziksin. Bu tür yeteneklerin olduğunu bilmiyordum bile."

"Bende daha ne yetenekler var bir bilsen," diye kadife sesiyle cevap verdi, gülümseyerek ona doğru yaklaştı.

Louise, açıkça kendisiyle flört etmesine öyle şaşırmıştı ki orada dikilip gülümsemekten başka yapacak bir şey gelmedi aklına.

Olle, "Diğer yeteneklerimi keşfetmek istersen beni haberdar et," diye konuşmaya devam ederken Louise, yavaş yavaş ondan uzaklaşıyordu.

"Olle!"

Eik, elindeki sigara paketini cebine koyarak temizlik odasından dışarı çıktı.

"O, benim."

Louise arkasını döndü, kurtarıcısı diğerleriyle Posten'de öğle yemeği yemediği için rahatladı. Louise uzun, leylek bacaklı karikaturiste dönüp başıyla selam verdi ve koridorun sonundaki Sıçandeliği'ne doğru kaçarcasına ilerledi.

"Müdürler toplantısına katıldın mı?" diye sordu Louise ofise girerlerken. Daha sonra burnuna tuhaf bir koku gelince sustu. İlk aklına gelen sıçanların tekrar ortaya çıkmış olabileceğiydi.

Eik, alan yaratmak için masaları duvar kenarına doğru ittirmişti.

"Meşguldüm," diye bildirdi yüzüne bile bakmadan. Masasındaki dağınık kâğıtlar rüzgâra kapılarak havalandı.

"Beyaz, camı olmayan tüm Toyota HiAce model araçlarm listesini basıyor ve bir yandan yeni modeller üzerinde çalışıyordum ve adli tıp, Lise Andersen'in kıyafetlerini alabileceğimizi söylemek için aradı."

Louise ilerleyip çantasını masasına bıraktığında, küflü kokunun kurbanın kıyafetlerinden geldiğini anladı.

Eik onları zemine seriyordu. Çoktan pas rengindeki tuniğe benzer elbiseyi düzeltmişti ve şimdi de lacivert çorapları yanına yerleştiriyordu.

"Bunlar paçavraya dönmüş." Üzerindeki delikleri Louise'e gösterebilmek için çoraplardan birini havaya kaldırdı. "Bu yüzden etrafta yalınayak dolanıyormuş izlenimi yarattı."

Louise başıyla onayladı.

"Kıyafetlerindeki herhangi bir şey bize devam edebilmemiz için bir ipucu verir mi diye bakıyorum. Ama elbisenin etiketi yok. Eğer yaklaşıp bakacak olursan kumaşın çok eski ve oldukça yıpranmış olduğunu görürsün."

Fakat Louise elbiseyi incelemek yerine, ufak karton kutudan bir atleti çıkarmasını izledi. Her açıdan aşırıya kaçması gibi bir yönü olsa da olaylar karşısındaki farklı bakış açısı ve enerjisiyle ilgili Rønholt'ün söylediklerini kabul etmek zorundaydı.

"Sonuçlar çıkmış," diye haber verdi Louise. Ardından adli tıp DNA bölümünü aradı.

Eik, kıyafetleri yere sermeyi bitirdi ve masasındaki kamerayı alıp yerdeki kıyafetlerin her bir parçasının fotoğrafını çekmeye başladı.

Louise, aktarılmayı beklerken Eik, "Elbiselerden bir şey çıkacağını sanmıyorum," diyerek durumu değerlendirdi.

Eik, Louise'in geç kalması ya da hastalık bahanesiyle işe gelememesi hakkında bir yorum yapmamıştı. *Belki de farkına bile varmamıştır,* diye düşündü Louise. Telefonu açan adama hangi dava için aradığını söyledi. "Aramamı istemişsiniz."

Eik'e dönerek dudak hareketleriyle DNA sonuçlarında bir eşleşme bulduklarını söyledi. Lisemette ölmeden önce ilişkiye girdiği adamın DNA'sı polis arşivlerinde mevcuttu.

Louise tam adamın kimlik numarasını soracaktı ki telefonda görüştüğü kişi isim ya da kimlik numarasına ulaşamadıklarını ve DNA örneğinin daha önce başka bir davayla bağlantılı olduğunu ekledi. Suçlunun kimliği belirlenememişti.

Louise, "En azından bir dosya numarası olması lazım?" diye araya girdi ve söylenen numarayı karaladı.

Hızlıca telefonu kapatıp dosya numarasını bilgisayara girdi. Okumaya başladığında parmakları tuşların üzerinde donup kalmıştı.

"Bu o!" dedi gözlerini ekrandan ayırmadan.

Fotoğraf makinesiyle yerde olan Eik, "Kim?" diye sordu.

"Çocuk bakıcısını öldüren kişiyle, Lisemette ile ilişkiye giren kişi aynı! Mik ile telefonda görüştüğümde failin, bulunamayan şüpheliyle aynı kişi olabileceği konusunda epey emin gibi konuşmuştu," dedi.

Eik, kamerayı yere bırakıp ayağa kalktı ve Louise'in ekranına bakmak için sandalyesinin arkasına doğru yürüdü.

"Ama eğer aynı kişiyse neden Lise'nın canını yakmadı?" diye sordu Eik. "Saldırıya uğradığına dair en ufak bir ipucu yoktu.

Kıyafetleri parçalanmamıştı, vücudunda hiçbir çizik ya da morluk yoktu."

Louise başını salladı. Bir anlık beyni durmuştu ve aklına hiçbir cevap gelmedi.

"Belki de karşı koymayı denemedi?" Eik'in yerdeki kıyafetlere geri dönmesini izlerken, sonunda bir fikir çıkmıştı aklından.

"Katilin elbiseyi çıkarmak için acele etmediğini mi düşünüyorsun? Peki ya iç çamaşırları? Hiçbiri yırtılmamış ya da parçalanmamıştı. Bunun tecavüz olduğuna inanmıyorum," diyerek sonuca vardı Eik.

Louise, "O zaman ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu büyük bir bıkkınlıkla. Eik omuzlarını silkip kameraya uzandı.

"Bence birbirlerini tanıyorlardı," dedi yerden ona bakarak. "Eğer durum böyleyse istediği zaman Mette'ye ulaşabilir."

23

"Eğer aynı adamı arıyorsak elimde görmen gereken bir şey var," dedi Mik. Bazı eski davaların dosyalarını almak için Roskilde'deki arşive gittiğini açıkladı.

Louise onu arayıp yeni gelişmeleri anlatmak istemişti, telefonda konuşurken yürüdüğünü anladı. Dalgın gibi geliyordu sesi. DNA'nın çocuk bakıcısı ve Lise Andersen ile uyumlu olduğunu söylediğinde bile fazla tepki vermemişti.

"Yirmi yıl önce ormanda birkaç kan dondurucu olay oldu. İki kadın tecavüze uğrayıp öldürüldü. Bu sabah kadınların ormanda tek başlarına gezinmemeleri için gönderdiğimiz basın bildirisinden sonra, Hvalsø'de yaşayan emekli bir ilkokul öğretmeni bize ulaştı. Kadın, çalıştığı okuldan mezun olan bir kızın, katilin ilk kurbanı olduğunu anlattı."

Louise dümdüz karşıya baktı. Aynı katilin bu kadar uzun süre aynı bölgede bulunacağını hayal etmekte zorlanıyordu. O vakaların hiçbirini anımsamıyordu, çünkü o zamanlar kendi felaketinin sarsıntılarıyla boğulmuştu ve hayatını toparlamakla meşgüldü.

"Katili hiç yakalayamadılar," dedi.

"Peki ya arada geçen yıllar?" diye itiraz etti Louise. "Bu ada-

mın bir dizi saldırıdan sorumlu olduğunu ve ara verip kaldığı yerden devam etmiş olabileceğini düşünmüyor musun?" diye sordu Louise.

Mantıklı gelmiyor, diye düşünürken bir kapının açıldığını duydu. Muhtemelen Mik ofisine dönmüştü.

"Tabii ki bu adamın geçmiş yıllarda olan vakalarla da ilgili olup olmadığını araştırmalıyız," dedi Mik. "Ama gerçekten böyleyse, yirmi yıl önce yaşandığı gibi bir dizi saldırı değil."

Kısık bir sesle, "Hayır, tabii ki değil," dedi Louise. Vakalar bağlantılı olsaydı polis çözerdi.

"Adamın DNA'sı iki vakada da çıkmıştı ama kim olduğunu bulamamışlardı. O zamanlar ayrıca DNA profilleri kanıt olarak görülmüyordu, belki de kimliği belirlense bile onu tutuklayamazlardı; yeterli kanıt yoktu."

"Zaten profillerin sisteme otomatik aktarılmasından önce olmuştu," dedi Louise hâlâ hafızasını yokluyordu. Tabii ki duymuş olmalıydı, en azından öyle düşünüyordu. Büyük ihtimal o hikâyeyi de diğer her şeye yaptığı gibi bastırmıştı.

"Şu anda adli genetikçiler çocuk bakıcısı cinayetinin eski davalarla bağlantısı olup olmadığını araştırıyor. Bugün sonuçları alırız."

"Dava dosyalarını okumam sence mümkün mü?" diye sordu Louise. Eğer çocuk bakıcısıyla bağlantılıysa, belki de Lisemette'yle de bağlantılıydı.

"Bakabilirsin tabii ki," diye yanıt verdi Mik. "Ama buraya gelmen gerek. Bizim de ihtiyacımız olacağı için sana gönderemem."

"Elbette," diyerek kısa kesti Louise. "Bir şeyler atıştırdıktan sonra hemen çıkarım."

Louise bir anda kurt gibi acıktığını fark etti. En son dün akşam halk bahçesinde yemek yemişti. Şimdi açlık adrenalinle beraber onu kemiriyordu ve bu, vücudundaki bütün hücreleri harekete geçirmeye yetmişti.

* * *

Kısa bir süre sonra koridordan yürürlerken Eik, "Yolda bir ekmek arası alsak olmaz mı?" dedi. "Ayrıca bugün arabayı ben kullanıyorum."

Louise hiç itiraz etmeden Eik'i üzerindeki kıyafetler gibi siyah, yıkık dökük bir Jeep Cheroke'ye takip etti. Araba leş gibi duman kokuyordu; boş soda şişeleri yerlerde geziyordu. Eik camı açıp bir sigara yakarken Louise'de telefonunu çıkarmış, Jonas'ı kontrol etmek için ailesini arıyordu.

"Lerbjerg'de kalmak istiyor musun yoksa Melvin'e akşam eve dönüp dönmeyeceğini sorayım mı?" Ona Holbæk'e gitmek üzere yola çıktığını söylemişti ama yol üstünde onlara uğrayabilirdi.

Louise dönerken uğramalarında sakınca olmadığını doğrulamak için Eik'e soru soran gözlerle baktı. Eik çalan Nick Cave şarkısına, direksiyona vurarak ritim tutarken başıyla hafifçe onayladı.

"Burada kalırım daha iyi." Jonas burnunu çekip esnemesini bastırdı.

"Bu akşam ararım seni," diye söz verdi Louise. "Çabuk iyileş."

Louise, Mik'in masasına içinde tavuk ve pastırma olan bir ekmek arası ve zencefilli Schweppes bıraktı.

"İyi bir hafızan var." Gülümseyip bir yudum aldıktan sonra, onlara dava dosyalarının yığıldığı koridor sonundaki odayı gösterdi.

İlk vaka mayıs ayında olmuştu. Eski rapora göre Diana Sørensen, okuldan çıkmıştı ve finallere çalışmak için eve giderken ormanda saldırıya uğramıştı. Kızın anlattığına göre tepeyi yürüyerek tırmanmak için bisikletinden indiğinde bir adam onu yakalamıştı.

"Beni bekliyormuş gibi ağacın arkasından bir anda çıkıverdi," demişti kız.

Louise o orman yolundan geçen çok fazla insan olmadığını ve

adamın kızı orada beklemesinin mantıksız olduğunu düşündü. Büyük ihtimalle fark edilmeden kızı takip etmişti. Louise kurbanın sağ köprücük kemiğinin kırıldığını ve omzunun çıktığını okuyunca, adamın onu güçlü bir şekilde çekerek bisikletinden düşürdüğünü tahmin etti.

Diana Sørensen saldırganı tarif edememişti. Polis raporu, suç anında kızın baygın olduğunu tahmin etmişti ve parantez içinde saldırı zamanında kızın bakire olduğu not düşülmüştü.

Genel seslerin dışında adamın tecavüz esnasında çok sessiz olduğunu belirtmişti kız. Büyük bir gölgeden başka bir şey görmemişti.

"Sanki güneş yok olmuştu, bir anda her şey çok karanlıktı," diye açıklamıştı. Tecavüzcü onu yüzüstü yere atıp kot pantolonunu yırtarak çıkarmıştı.

"Çok değişik bir şekilde nefes alıyordu," diye tarif edince kız, polis de ona tecavüzcünün nefes almasında garip olan ve onu bu kadar korkutan şey neydi diye sormuştu.

"Bir hayvan gibiydi," diye raporda yazılıydı. Diana Sørensen açıklamasında, hep aynı ritmik nabza sahip olduğunu ve sanki bir pervane veya bir at kişnemesi gibi sesi olduğunu belirtmişti.

"Genç kız tecavüzcüyü canavarmış gibi tarif ediyor; adam ve yaratık arası bir çizgide," dedi Louise, Eik'e bakarak. Eik dosyaları okurken hararetle bir kibrit çiğniyordu. "Ama genç kız neye benzediğini açıklayamamış."

Hiç kulak asmıyor, diye düşündü Louise. Alnında büyük bir kırışık vardı, eski raporlardan birini okurken işaretparmağıyla cümleleri takip ediyordu. Louise kızarak başını salladı ve vaka dosyalarını incelemeye devam etti.

İki hafta sonra, yirmi iki yaşındaki bir kadın ormanın aynı yerinde tecavüze uğrayıp öldürülmüştü. Kızın can havliyle mücadele ettiğine dair açık ipuçları vardı. Tecavüzcünün DNA'sı kızın tırnaklarının altından alınmıştı. Adli rapora göre kız boynu kırılana kadar kendisini savunmak için tekme atıp tırmalamıştı ve ancak o zaman adam tecavüzü tamamlamıştı.

Eik ağzındaki kibriti çöp kutusuna tükürdükten sonra, "Dinle," diyerek araya girdi. "Eğer aynı zanlıyı arıyorsak bu, karakterinde bir dengesizlik olduğunu söylüyor."

Louise isteksizce gözlerini katilin ilk dosyasından kaldırdı.

"Gitte Jensen ormanda köpeğini gezdiriyordu ve çıkarmaması gerektiği halde tasmayı çıkarmış. Köpek bir anda deli gibi havlamaya başlamış ve ağaçların arasına koşarak kaybolmuş. Köpeğe seslenmeye başlamış, tam aramaya çıkacakken çalılıların arasında garip birtakım sesler ve kırılan çalı sesleri duymuş. O an köpek susmuş. Kadın da herkesin bahsettiği tecavüzcüyü düşünerek var gücüyle evine koşmuş."

Eik susarak içinden okumaya devam etti.

"Köpeğe ne oldu peki?" diye sordu Louise.

"Bulmuşlar," dedi. "Yani köpekten geri kalanı bulmuşlar." Dosyaya doğru eğildi ve okudu: "Köpeğin ayaklarından kaldırıldığını ve etrafa savrulduğu tahmin ediliyor."

Eik irkildi ve ağzına yeni bir kibrit koydu. Bezgin yüzünden tiksinti okunuyordu.

"Sen oku," dedi ve raporu ona doğru ittirdi.

Louise dosyayı kendisine çekerken Eik'e kaçamak bir bakış attı; sessiz ıstırabı çarpıcıydı.

Köpeğin kafatası parçalara ayrılmış ve bütün omurgası kırılmış, diye okudu Louise. Polis çevredeki ağaçlarda kürk parçaları bulmuştu. Beyin ve kan geniş bir alana yayılmıştı ve Louise köpeğin büyük bir kuvvetle sağa sola savrulduğunu tahmin etti.

"Bir insan bir köpeği nasıl etrafta savurabilir ki?" diye sordu Eik, kendisini biraz olsun toparlayıp.

Louise omzunu silkti, erkek köpek kırk kilo civarındaydı. "Yeterince güçlüysen yapabilirsin," dedi Louise.

"Büyük ihtimalle onu ısırmaya çalıştı."

Louise bir anda, bir keresinde tavuk kümesinden büyükçe bir tilki çıkaran babasını düşündü. Babası ulaşıp ısırmasın diye onu kuyruğundan yakalayıp fırlatmıştı.

Louise raporu geri itene kadar sessizce oturdular.

"Ona saldırdı," dedi Louise.

Eik başıyla onayladı. "Adam da onu yok etti," dedi.

Louise midesinin düğümlendiğini hissetti. Eğer ikizler bu kadar bir tür iletişimdeyse, nasıl bir şeye maruz kalmışlardı?

Louise dosyaları masaya açarken, "Adamı hiç yakalayamadılar," diye mırıldandı. Diana Sørensen saldırıdan sonra kendini eve atmıştı. Doktorlar kızın, ormanda uzun süre baygın halde yattıktan sonra ayıldığını ve tecavüzcünün de kızın öldüğünü sandığı için oradan ayrıldığını düşünüyorlardı. Dosyanın arkasında bir harita vardı. Okuldan dönen genç kız saldırının gerçekleştiği alanı daire içine almıştı.

Louise, Avnsø'yu buldu ve haritayı biraz daha iyi incelemek için kendisine çevirdi.

"Tecavüz, geniş Troll's Oak'un hemen arkasında olmuş," dedi Louise, Eik'e bakarak. "Orası Derinlik'ten birkaç yüz metre uzakta, ayrıca Mik koşucunun orada saldırıya uğradığını düşünüyor."

Louise sıradaki dosyadan haritayı çıkardı. Yaz sonu başka bir kadın tecavüz edilip öldürülmüştü, diğer olay yerinden de çok uzak değildi.

"Diğer saldırılar ormanın aynı bölümünde olmuş," dedi Eik, haritada parmağıyla kopeğin bulunduğu yeri göstererek.

"Ama oralarda kimse yaşamıyor," dedi Louise gerilmiş bir ses tonuyla.

Eik, "Suçlu ormanı çok iyi ezberlemiş olmalı," dedi Louise'e bakarak. "Ormanı o kadar iyi tanıyor ki kurbanını gördükten sonra kestirmeden gidip onun önüne çıkabiliyor. Kim bu kadar iyi bilebilir ki ormanı?"

Eik bir sigara yaktı ve açık pencereye doğru yürüdü. Louise az kalsın karşı çıkacaktı ama omuz silkip takmamaya çalıştı.

"Bir sürü insan ormanı biliyor: bisiklet sürücüleri, gezginler, orman bekçileri, izciler," dedi Louise. Şahsen o da her yolu biliyordu; küçük yollardan bisikletiyle geçmişti ve bir yere müm-

kün olan en kısa sürede gitmesi için hangi ağaçların arasından geçmesi gerektiğini biliyordu.

Eik sigarasını bitirdiğinde pencereyi kapattı ve birlikte dosyaları tarihlerine göre dizdiler.

"İlk vaka mayısta olmuş," dedi Eik. "Son vaka da ağustosta. Gördüğüm kadarıyla hepsi de cumartesi ve pazar sabahı erken saatlerde gerçekleşmiş."

Louise başıyla onayladı. "Belli bir kalıp var mı?" diye sordu. "Ya da herhangi bir düzen. Hadi bakalım." Vakaları deftere not almaya başladı.

"İlk ve ikinci vaka arasında bir ay var." Eik bir sonraki vaka dosyasını okumak için öne eğildi. "Ancak sonraki iki vakanın arasında bir hafta var."

Louise bir anda anımsayarak, "Peki kaybolan iki kadın?" dedi. "Aynı yazdı."

Şehirden ayrıldıktan bir yıl sonra olmuştu. Lise Andersen'in kimliğini belirlemeye çalışıyorlarken kayıp kişi raporunu görmüştü.

"Lotte Svendsen de onlardan biriydi, Whitsun kutlamasından hemen sonraydı."

Louise bilgisayara giderek o yılı arattı. "İşte bu. 18 Mayıs. Bu Diana Sørensen tecavüze uğramadan önceki hafta sonuydu. Belki de katilin ilk kurbanı o değildi?"

Eik, "Peki ya diğeri?" diye sordu. "O ne zaman kayboldu?"

"Tarihini hatırlamıyorum ama ikisi de ofisteki sistemde varlar."

Kapı hızlıca vuruldu, Mik hemen içeri daldı.

"Adli tıptan olumlu bir sonuç aldık," dedi ve dosyaları toplayıp peşinden ofise gelmelerini söyledi. "Eski DNA profilleri bu vakamızda da uyumlu çıktı. Aynı suçluymuş."

24

Camilla telefonunu nihayet açan Louise'e, "Neredesin?" diye sordu. Son bir saattir her on dakikada bir onu arıyordu, telefonunu sessizde unuttuğunu anlamıştı. Öfke vücudunda nabız gibi atıyordu ve bağırmaktan boğazı tahriş olmuştu. Ağzından dökülenlerin çoğunu hatırlayamıyordu bile. Düğünü iptal etmiş miydi acaba?

"Birkaç gün sende kalabilir miyim?"

Ufak bir çantanın içini doldurup kapıyı arkasından çekip çıkmıştı. Kavgalarının ortasında Marcus okuldan eve gelmişti. Camilla, Frederik'e sırtını dönüp yukarı çıkmış, oğlunun odasına uğrayıp haftanın geri kalanı için eşyalarını ve okul malzemelerini toplamasını söylemişti.

Ancak oğlu hiçbir yere gitmiyordu. Annesi hatasını görene dek Frederik ile kalmak istemişti. Camilla'nın bir de onunla tartışacak gücü yoktu.

Böylece ikisini de arkasında bırakmıştı. Bir başlangıç olması gereken temiz sayfadan kendisini çıkarmış mıydı acaba?

"Sadece birkaç günlüğüne, en azından başka bir çözüm bulana kadar," dedi Camilla, dairesini kiralayan çifte otuz günlük bir süre tanıması gerektiğini ekleyerek.

"Tabii ki," dedi Louise. Camilla bir kez daha baştan başlamak düşüncesini kaldıramayacağını hissetti. Hayatı baştan başlamakla geçiyordu. Tobias ile tanışıp hamile kaldığında, her şeyin sonsuza kadar süreceğini düşünmüştü ama bir anda on sekiz aylık bebeğiyle bir başına kalmıştı. Yeni bir ilişkiye başlama çabaları, onu hep yüzüstü bırakmıştı.

Camilla burnunu çekerken, "Holbæk'den yeni çıktık, departmana doğru gidiyoruz. Eve biraz geç gelebilirim," dedi Louise.

"Acele etmene gerek yok. Evin anahtarı hâlâ bende," dedi Camilla, akşam yemeğini yapacağına söz vererek.

Louise, telefonu çantasına koyarken çalınca Camilla'nın onu tekrar aradığını sanmıştı. Ancak bu sefer telefonun diğer ucundaki Lisemette'nin babasıydı.

"Bugün Lise'yı gömdük," dedi. "Cenaze çok güzeldi ve hava daha mükemmel olamazdı."

"Başınız sağ olsun," dedi Louise samimi bir ses tonuyla. Louise adamın huzura kavuşmasını istiyordu, en azından böyle kederli bir töreni güzel bir günde yapmışlardı. Mayıs ayının sıcak güneşi, insanlara şort ve tişört giymeleri için cesaret vermişti. Herkes uzun bir kıştan sonra, kalm kıyafetlerden kurtulmak için sabırsızdı.

"Şimdi annesinin yanında yatıyor. İkisi birbirlerini hiç tanımamış olmasına rağmen papaz onlara güzel bir tören yaptı. Yani, ne çocuklarım ne de karım onları tanıdı..."

"İyi geçmiş olmasına sevindim," dedi Louise.

"Biraz önce karımla oturmuş Mette hakkında konuşuyorduk," dedi. "Korkmuş veya endişeli hissediyorsa çok tedirgin olurdu. Tek başına mı kaldı diye endişelenmekten alıkoyamıyorum kendimi. Ya mutsuz ve üzgün hissediyorsa? Haber var mı diye kontrol etmek istemiştim."

Louise arabadaki yumuşak başlığa başını koyup ne yanıt vereceğini tarttı.

"Hayır," diye cevap verdi dürüstçe. "Şu an bir haber yok, kızlarımızın senelerdir nerede kaldığını çözmeye çalışıyoruz."

"O zamanları hatırlayan birilerini bulabiliriz belki," diye devam etti, "sadece yetkilinin bir erkek olduğunu hatırlıyorum ama adı yok."

"En ufak bir ipucumuz bile olursa, söz veriyorum ilk bilen siz olacaksınız."

"Sizce yaşıyor mudur?" diye umut dolu bir sesle sordu adam. Louise oturduğu yerde biraz çöktü. Ezilmiş köpeği ve eski cinayet vakalarını düşündü. Adama, ormanda avladıkları canavardan bahsetmeye dili varmadı.

"Eğer yaşıyorsa onu buluruz," dedi net bir biçimde, şahsen inandıklarını aksettirmemeye çalıştı.

Adam o kadar çok teşekkür etti ki, Louise tutamayacağı sözler verdiği düşüncesiyle utançla doldu.

Camilla humus, salam, sosis ve peynir koymuştu masaya. *Bütün şarküteriyi sömürmüş sanki,* diye düşündü Louise.

"Ekmek fırında," dedi Camilla. Mutfak sandalyesine çöküp şarabından büyük bir yudum aldı. Louise şefkatle Dina'yı okşayıp kabına mama doldurdu, sonra arkadaşının karşısına oturdu.

Başı ağrıyordu, bisiklet kullanmaya çıkmadan aldığı Tylenol daha etkisini göstermemişti. Arkadaşının uzattığı kadehi kabul ederken, Klaus ve hâlâ özgür olan canavara ait düşüncelerini temizlemekte şarabın daha etkili olabileceğini geçirdi aklından.

"Galiba bitti," dedi Camilla, bardağını masaya koyarak. "Frederik kapının suratına çarpılmasına gözünü yumacak bir insana benzemiyor."

"Öyle mi yaptın?" diye sordu Louise. Fırının zamanlayıcısı ötünce kalkarak bir ekmek sepeti bulmaya gitti.

"O kadar sinirlendim ki kendimi tutamadım. Oturmuş mutfakta sakin sakin sadviç yiyordum. Bir baktım ki yüzünde o ifadeyle kapıda dikiliyor."

Yüzünü ekşitti ve Louise'e inanamayan bir ifadeyle bakıp bardağını kaldırdı. "Bana ne dediğini biliyor musun?"

Louise başını iki yana salladı.

"Roskilde'nin örnek vatandaşlarından biri olmanın biraz terbiye gerektirdiğini."

Louise o anda kendisine yiyecek alıyordu, her şeyi bırakıp kahkaha atmaya başladı.

"Frederik'e göre, malikânede kalmaya devam edeceksek uymam gereken bazı kurallar varmış."

Camilla kadehlerine biraz daha şarap ekleyerek eline bir dilim ekmek aldı.

"Nasıl davranılması gerektiğini bilmiyor değilim," dedi incinmiş bir sesle. "Sinirlenmesinin bir nedeni de işçileri kovmamdı. Ama anlaşmamıza uymuyorlardı! Üstelik bir rahibin, insanları söz verdiği gibi evlendirmesi gerekmez mi?"

Ağzına bir lokma ekmek atıp sinirli bir şekilde onu çiğnemeye başladı.

"Saçma sapan şeyler için oradan oraya koşturuyorum," diye devam etti. "Geçen gün hayır kurumu için yapılan bir açık artırmada köşeye sıkıştırıldım. Bittiğinde ayakta duramıyordum, sıkıntıdan bacaklarım uyumuştu ama kimse bunu fark etmedi."

"Belki de öyle demek istememiştir," dedi Louise. "Belki de artık daha fazla sorunla uğraşmak istemiyordur."

"Sorun mu?" diye sordu Camilla. "Onun hiçbir sorunu yok ki hepsi eninde sonunda benim üstüme yükleniyor."

"Eğer bir seçeneği olsaydı, sence de Marcus ve senle Santa Barbara'ya taşınıp hayatına orada devam etmek istemez miydi?" diye sordu Louise.

Camilla omuz silkti.

"Hiç yönetmek istemediği bir aile şirketinde köle gibi çalışmak yerine."

Arkadaşı gözlerini kaçırdığında sessizliğe büründü.

"Yeter, onun hakkında konuşmayalım artık," dedi Camilla ve Eliselund'da çalışan hasta bakıcısının yanına gittiğini söyledi.

"Suratını ve cildini kaynar su mahvetmiş. Derisi yanmış. Düşüncesiyle bile başa çıkılamaz. Musluğu Agnete Eskildsen açmış."

Louise yavaşça nefes alıp verdi.

"Oradaki yetkili, ikizlerin babasına kız kardeşinin bir çaydanlık kaynar suyla dikkatsiz olduğunu söylemiş. Üstelik bunu kadını kurtarmak için değil, tamamen kurumu kurtarmak için yapmış."

"Fotoğrafı gördüğündeki tepkisine şaşırmamak lazım o zaman," dedi Louise.

"Camilla onaylayarak başını salladı ve Agnete'nin ona ikizlerin ayrılmaz olduğunu söylediğini ekledi. "Mette'nin şu an nerede olduğunu düşünemiyorum bile," Camilla bağırdı. "Ya da başına nelerin geldiğini."

"Agnete böyle bir şeyin olabileceğini düşünmüş mü?"

"Oralarda nelerin olup bittiğini takip etmemiş. İdareci emekli olmuş ve onun yerine başkası gelmiş. Ama söylediğine göre ayrılırken, olanlanlardan sonra Eliselund'a sırt çevirmiş."

Salondaki telefon çalınca Louise açmak için ayağı kalktı. Bu günlerde onu ev telefonudan sadece Melvin ya da annesiyle babası arıyordu.

"Bahçeye bir akşam kahvesi içmek için gelmeye ne dersiniz?" diye sordu Melvin, Camilla'nın geldiğini duyunca.

"Şu an ikimiz de araba kullanacak durumda değiliz," diye itiraf etti Louise. Aslında ufak bahçede oturup tüm o dava detaylarını aklından atmak kesinlikle cazip geliyordu.

"Bu çok kötü oldu, sana göstermek istediğim bir şey vardı."

Grete'nin arkadaşınkinin birkaç ev aşağısında bir bahçe parselinin satışa çıkacağını söyledi. "İki üç güne haber gelir."

"O zaman almalısın!" diye teşvik etti Louise. "Beraber alalım."

Aklında canlandırabiliyordu: Melvin çeşitli bitkiler ekiyor, ektiği patatesleri topluyordu; kendisi de bir hamakta sallanırken Jonas da yeni arkadaşlarıyla takılıyordu.

Louise sevinçle, "Evet, ben varım," dedi ve Melvin de, daha satışa çıkmadan duyduğu için gidip bahçeye bakmakla bir şey kaybetmeyeceklerini ekledi.

Mutfağa döndüğünde arkadaşına, "Halk bahçelerine yakın bir eve taşınmak, işle ve gıcık iş arkadaşlarıyla ilgilenmek zorunda kalmamak çok güzel olmaz mıydı?" dedi. Camilla masayı toplamış ve saatin geç olmasına rağmen bir şişe daha şarap açmıştı.

"Hayal ettiğin gibi olmayabilir," diyerek karşı çıktı arkadaşı. "Oradaki suyu kapatmıyorlar mı? Hem kışın orada yaşaman yasak değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok."

Louise bu fikir ile gelen sorumlulukları düşünmemişti bile ama Melvin'in öyle şeyleri halledeceğini tahmin ediyordu.

"Bundan yeni bölümü pek sevmediğini çıkarıyorum. Pişman mı oldun?" diye sordu Camilla, peynir için bir kraker paketi açarken.

Louise bir saniyeliğine gözlerini karşıya dikti. Pişman mı olmuştu? Belki biraz. Rønholt, onları sırtlarından bıçakladığı ve davayı araştırmalarına destek olmadığı için biraz ürkmüştü.

"Eğer bize Lisemette'nin davasını kapattırabilseydi işimden vazgeçmek zorunda kalabilirdim. Sırf etkileyici bir çözülmüş dava yüzdesi uğruna, sisteme dava numarası girmemi isteyen bir yerde duramam."

"Peki ya şu an çalıştığın adam?" diye sordu Camille yüzünde şüpheli bir bakış ile.

Louise bezgin bir şekilde kahkaha attı. "Eik Nordstrøm. İlk günümüzde onu Sydhavnen'daki köhne bir bardan almam gerekti. Adam baca gibi sigara içiyor, Nick Cave dinliyor ve hep siyah giyiniyor."

"Lars Jørgensen'ı getirmek senin için daha iyi olmaz mıydı?"

Son şişeyi de bitirmişlerdi, Louise de temizlik işini Camilla'ya bırakıp yatağa geçmek için hazırlanmaya başladı.

Dişlerini fırçalamaya giderken, "Hayır," dedi Louise kendini şaşırtarak. "Adamın dobra bir insan olması hoş. Saçma sapan şeyler yapmıyor ve Rønholt bizi kelek atmaya çalıştığında arkamı kolladı. Asıl pislik gibi davranan Hanne. Eik iyi bir insan."

25

Louise ertesi sabah akşamdan kalma halde ofise girdiğinde, "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı. Eik'in masasında Roskilde'deki arşivlerden iki dava dosyası görmüştü.

"Bunlar sadece Holbæk'de bitiremediklerimiz," diye masumca cevap verdi.

"Dava dosyalarını kafana göre alamazsın. Bu Mik'in davası! Onları aldığını nasıl açıklayacaksın?"

"Sakin ol," diye homurdandı ve üstteki dosyayı açarken sandalyesinde doğruldu. "İşimiz biter bitmez onları geri göndereceğim."

"Onları geri göndermeyeceksin," diye araya girdi Louise. Telefonu işaret etti. "Mik'i arayıp ona dosyaların masanda olduğunu açıklayacaksın."

Tam o an Louise'in telefonu çalmaya başladı, tam çekmeceye atacakken Melvin'in aradığını fark etti. Hemen endişelendi. İş saatlerinde aramak huyu değildi.

"Evet," diye kısa bir yanıt verdi ve sırtını o an dosyaları masasına dizen Eik'e döndü. Louise sandalyesini çekip otururken, alt komşusu ona halk bahçesindeki evi almak için isim yazdırdığını söylüyordu.

"Ev o kadar da büyük değil," dedi Melvin. Sonrasında cömertçe bir teklifte bulundu ve evin arka tarafındaki küçük odayı kendisinin, büyük odayı da Louise ve Jonas'ın alabileceğini söyledi. Ne de olsa büyük odaya salon da bağlanılıyordu ve orada fazladan bir yatak için yer vardı.

35 metre kare bir alanın içinde üç kişi yaşamak, diye düşünken kırmızı şarapla kafayı bulup kendisini bu fikre kaptırdığı için pişman olmaya başlamıştı. Geri adım atması gerekiyordu ama bunu şimdi yapacak yüreği yoktu. Melvin'in sesi mutlu geliyordu.

"Akşam eve geldiğimde konuşuruz," dedi hızlıca, eve döndüğünde aşağı kata uğrayacağına söz verdi.

Louise telefonunu kapatır kapatmaz Eik, "Bu arada aynı yaz kaybolan iki kadının dava dosyalarını buldum, Lotte Svendsen'in bir kız arkadaşı şöyle bir açıklamada bulunmuş: 'Bütün gün takılmıştık. Whitsun kutlaması olduğu için çoğumuz erkenden buluşup Ana Cadde'deki mahalle kahvaltısına gitmiştik."

"Şunu bana ver, kendim okumak istiyorum," dedi Louise rahatsız olarak ve eski rapora uzandı.

"Birkaçımız çadırdaki akşam partisinden önce biraz uyumak için eve gittik. Sonra bisikletlerimizle Avnsø Gölü'ne gidip eğlenceye orada devam ettik. Lotte'nin de yüzüp yüzmediğini tam hatırlamıyorum ama hepimizden önce eve gitmek istemişti. Ole, Helle ile yakınlaşmaya başlayınca buna kızan Lotte de bisikletini almaya gitmişti," diye okudu Louise.

Bütün dosyayı taradıktan sonra en ilginç ifadeyi Lotte Svendsen'in arkadaşının verdiğini fark etti. Sorguya çekilen diğer insanlar Lotte'nin eve erken gittiğini bile fark etmemişlerdi. Ormandaki partiden sonra onu kimse görmemişti ve birkaç gün sonra bisikletini bir belediye çalışanı eğlence yerinden birkaç yüz km ötede bulmuştu. Louise, bisikletin saklanmadığını ve olduğu gibi bırakıldığını aklına not etti; polis Lotte'nin bisikleti oraya kendi rızasıyla park ettiğini düşünmüştü.

Eğer diğerlerine bu kadar yakınken saldırıya uğradıysa, kimsenin onun yardım çığlıklarını duymamış olması çok tuhaftı. Sorguya alınan çoğu insana göre Lotte Svendsen'in birkaç yıldır Ole Thomsen'a sırıl sıklam âşık olduğu bir sır değildi. Mezun olduklarından sonra bile aralarında hiçbir şey olmamıştı. İnsanlar ortadan kaybolmasını ona bağlamışlardı.

Koca Thomsen da sorguya alınmıştı, ifadesine göre o akşam Lotte'nin göldeki eğlencede olduğunu bile fark etmemişti.

Ne kadar pislik bir herif, diye düşündü Louise. Grup aynı anımsadığı gibiydi; terbiyesiz ve ilgisiz.

"O zamanlar ormanda takılanları sorgulamak işimize yarar mı?" diye sordu Eik.

"Belki," diye cevap verdi. "Ama bence ilk önce yetkili doktor ve onunla beraber Eliselund'da çalışan diğer insanları bulmamız ve onlardan bir açıklama almamız daha mantıklı olur." Louise, Eik'e, Camilla'nin Agnete Eskildsen'den öğrendiklerini anlattı. "Tecavüzcünün Mette'yle bağlantılı olabileceğini düşünmekten hoşlanmıyorum."

Louise çenesiyle Eik'in masasındaki telefonu işaret etti. "Sen orada çalışanlarla ilgili bilgileri topla," dedi, "ben de arabayla Holbæk'e gidip çaldığın dosyaları geri götürürüm."

"Oraya gitmene gerek yok, postayla göndeririz," dedi Eik. "Onların kayıp olduklarından haberleri bile yok."

"Postada kaybolmaları riskine girmek istemiyorum," dedi Louise. "Gidiyorum."

Louise Sıçandeliği'nden ve Eik'ten uzaklaşmaktan memnundu. Eik telefonunu kucağına koyup sandalyesini geriye yasladı ve botlu ayakarım masaya kaldırıp numarayı girdi.

"Şubat 1980," diye tekrar etti Eik, kafa sallayarak dinlemeye devam etti.

Louise dava dosyalarını almış, çantasını omzuna takmıştı. Gülümsemesine engel olamadı. Eik'in aksi ve huysuz Lillian Johansen ile konuştuğunu anlamıştı...

"O tarihte Eliselund'da kimlerin çalıştığını bilmem gerekiyor sadece," diye sakin bir ses tonu ile konuşmaya devam etti. Boştaki eliyle paketi sallayarak bir sigara çıkardı ve onu yaktı. Louise'in hâlâ kapının önünde dikilmesi onu hiç rahatsız etmemişti.

Louise, Holbæk'e geldiğinde dosyaları, hemen Mik'e verilmesini tembihleyerek önbüroya bıraktı. Sonra da oradan tanıdık birini görmemek için hızlıca çıktı. Arabaya geri dönerken, Viggo Andersen onu aradı ve şimdi ölüm sertifikasını imzalayan doktoru aramaya başlayacağını söyledi.

"Zihinsel Engelliler Bakım Şubesi'ni arayacağım," dedi kararlı bir şekilde. Kızlarına geçmişte sakındığı ilgiyi gösteriyordu.

"Biz zaten bu olayların sorumlularını arıyoruz. Birkaç isim bulduğumuzda sizi arayayım, ne dersiniz?" diye sordu Louise. Bir şeyler yapma isteği duyduğunu anlıyordu ama polis bağlantılı kişilerle konuşana dek beklemesi gerekiyordu. "Sizin ya da ailenizin Hvalsø çevresinde tanıdıklarınız var mı? Kızları küçükken tanıyan ve Eliselund'da büyüdüğünü bilen biri?"

Sorusunu ölçüp biçerken epey bir zaman geçti ama en sonunda böyle biri olmadığı kararına vardı.

"Çok çalışıyordum, üstüne de kızlara baktığım için pek bir arkadaş çevrem yoktu," diye ekledi. "Onlar zaten kendi dünyalarında yaşıyorlardı, gittiklerinde de üç yaşındaydılar."

"Önemli değil, öylesine bir düşünceydi," dedi aceleyle Louise. "Eliselund'dan bazı çalışanlarla konuştuktan sonra size haber veririm."

Louise otobanda Hvalsø çıkışına geldiğinde, Jonas eve dönmek istiyor mu diye bakmak için annesiyle babasının yanına uğramaya karar verdi. Alışkanlıktan altgeçitten ilerleyerek şehrin etrafından dönecekti ki kendisini durdurup Ana Cadde'den gitti. Kiliseye geldiğinde, sinyal vererek ufak bir otoparka girdi. Başka

araba yoktu. Arabadan indi ve kapıdan geçti. Hızlı bir şekilde yürüyerek kilisenin yanındaki patikadan geçti ve arkasındaki mezarlığa girdi. Mezarlıkta, hana bakan mezarları sulayan yaşlı bir adamdan başka kimse yoktu. İsimsiz mezarları çevreleyen bahçedeki yeni biçilmiş çimlerin kokusunu aldı. Kıyıdaki yollardan yavaşça ilerlerken taşlardaki isimleri okudu. İçinde garip bir his büyümeye başladı. Hiçbiri yakın zamanda ölmemişti.

Yirmi bir yıl geçip gitmişti. Klaus oraya 7 Eylül 1990'da gömülmüştü. Bir cuma günüydü. Louise bunu hatırlıyordu çünkü yeni evlerine taşındıktan bir hafta sonrasıydı. Bir an durarak cesaretini topladı, sonra mezarlığın duvarı boyunca uzanan yolda ilerlemeye devam etti.

Üçüncü mezarda yatıyordu. İsmi siyah mermere yazılmıştı ve altında ufak, kara bir kalp vardı.

O kalp benden olmalıydı, diye düşündü Louise ve mezarın başına çömeldi. Yeni çiçek konmuş iki mezar vazosuna baktı. Her şey aşırıya kaçmadan düzenli ve temizdi, Klaus da başka türlüsünü istemezdi zaten. Gözleri ekilmiş kır çiçeklerine ve mezarına canlı bir görünüm veren, yaz kış yeşil kalan çalılara takıldı.

Biri sık sık buraya gelip mezara bakıyor olmalı, diye düşündü Louise, taze çiçeklere dokunmak için vazolara uzandı. Yapraklar hâlâ capcanlıydı. Bir çiçeğin sapına dokununca düşünceleri mazi ye döndü. Ancak cebinde çalan telefonla irkildi.

"Bir tane daha tecavüz olmuş." Mik kendisini tanıtmadan konuşmaya başladı. "Kadının kocası onu eve geldiğinde bulmuş ve ambulansı aramış. Onu Roskilde'ye götürmüşler."

Louise şok içinde ayağa kalktı.

"Yaşıyor mu?"

"Evet, çocuk bakıcısında gördüğüm şiddetin aynısına maruz kalmış gibi görünmüyor," dedi ve kurbanla yüz yüze konuşma şansma erişmediğini ekledi.

"Ama aynı suçlu olabilir mi?"

"Şüphesiz," diye cevap verdi Mik.

"Ne biliyorsun?"

"Tecavüzcünün açık bahçe kapısından girdiğini ve o sırada kadının banyoda olduğunu."

"Nerede yaşıyor?" diye sordu Louise, vücudunda iğrenç bir his geziyordu.

"Posta kodu Hvalsø'ye ait ama kocasına göre ev ormanın içinde," diye açıkladı Mik. "Evin bir isim gibi bir şeyi var, yazmıştım bir yere! Buldum. Starling Evi."

"Starling Evi ha?" Louise evi ve orman yolundan gördüğü geniş bahçeyi hatırladı.

"Evet, o."

"Kurban bir şey söyledi mi?" diye sordu Louise.

"Hayır, henüz değil. Bütün ekibim şu an çevreyi araştırıyor. Roskilde'ye gidip konuşmadan önce kadın memurlardan birini almamız gerek," diye cevap verdi Mik. Kadın bir polis liderliğinde sorgulamanın daha verimli geçeceğini ikisi de iyi biliyordu.

"Onunla ben konuşabilirim," diye hızla cevap verdi Louise, sonrasında bunun iyi bir fikir olmayabileceği geldi aklına. Eğer kurban tanıdığı birisiyse sorgulamayı yapamayabilirdi.

"Zamanın var mı?" diye sordu Mik, hemen teklifine atlayarak. "Şimdilik bilmemiz gereken tek şey tecavüzcüyü tarif edip edemeyeceği."

Mette'yi düşünen Louise, "Onunla konuşurum," diye hızla karar verdi. Şu an en ufak bir ipucu bile kızı bulmasına yardım edebilirdi. Mik'e Hvalsø'da olduğunu söyledi. "Sizden daha hızlı gidebilirim kadının yanına."

"Teşekkürler," dedi Mik. "Oraya varınca adli tıp ekibiyle eve girerim. Senin yolda olduğunu onlara haber veririm."

Louise arabaya binip mezarlığa son kez baktı; bu, düşündüğünden daha kolay olmuştu.

Bunu yıllar önce de yapabilirdi.

26

Louise hastaneye vardığında, kadının bulunduğu muayene odasının yanındaki bir ofise alındı. İçeri girince çantasını yere bıraktı ve ceketini çıkardı.

Hemşire ayrılmadan önce ona, "Durumu nasıl?" diye sordu. "Kötü mü?"

Kızıl saçlı hemşire, kapının önünde arkasını döndü ve omuz silkti. "Şu an şokta. Yaralarının büyük bir bölümü yüzeysel. Fakat tecavüze uğramış ve epey şiddetliymiş," diye cevap verdi. "Ayrıca kocası işten geldiğinde kadının kendisini banyoya kilitlemiş olduğunu söyledi."

"Zar zor birkaç bir şey söyleyebildi. Çok üzerine gitmemenizi öneriyorum."

Louise başıyla onayladı.

"Yanında biri var mı?"

"Kocası vardı ama kızını okuldan almak için yanından ayrıldı. Kadına birkaç kıyafet ayarladım. Kocası kızını, büyükannesine bıraktıktan sonra eşini almaya geleceğini söyledi. Ama isterseniz içeri girebilirsiniz," dedi hemşire ve Louise'e muayene odasına kadar eşlik etti.

Kadın pencerenin yanındaki bir sandalyede oturuyordu. Omuzlarına beyaz bir battaniye sarılmıştı ve kadın başını kaldırdığında, Louise onu kabarık tüylü bir yavru kuşa benzetti.

Louise kadınla daha önce tanışmadığını fark etti. Bu onu biraz rahatlatmıştı. Elini sıkmak için kadının yanına gitti.

"Adım Louise Rick." İsmini söyledikten sonra Pasture Evi'ndeki adamla aynı tepkiyi verip vermediğini görmek için kadının gözlerinin içine baktı.

Kadın, "Bitten," dedi cansız bir şekilde. Sadece pencereden gelen rüzgâra tepki verdi ve battaniyesine biraz daha sarındı.

Louise, pencereyi kapamaya gitti ve kadına bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu. Bir bardak kahve ya da soda bulabileceğini tahmin ediyordu.

"Hayır, teşekkürler," diyerek Louise'e doğru kararsız bir bakış attı. Kulak hizasında kısa saçları vardı. Kaşları çok inceydi. Aldığı darbe sağ yanağmdan göz çevresine kadar uzanan kırmızı bir iz bırakmıştı.

Louise kadının otuz yaşlarında olduğunu tahmin etti. Mik'e, kadın hakkında ne bildiğini sormamıştı.

"Büyük bir şok içinde olduğunuzu biliyorum. Yaşadıklarınızı anlatmak istemezseniz sizi anlayışla karşılarım. Fakat eşiniz tecavüz şikâyetinde bulundu, bu yüzden size birkaç soru sormam gerekiyor. Sizin için bir sakıncası var mı?"

Kadın başıyla onayladı. Louise yanına bir sandalye çekti.

"Zamanı geri alarak başlayalım," diye başladı Louise. "Bütün sabah evde miydiniz?"

Kadın bir kez daha başıyla onayladı. Kendisini biraz toparlamaya çalıştı ve boğazını temizledi. "Bugün ve yarın işten izin aldım. Şehirde bir şirketin finans departmanında çalışıyorum ve uzun zamandır yaptığım fazla mesailerle iznim birikmişti."

Bitten, izin kullandığı için haklı bir sebebi olduğunu kanıt-

lamaya çalışıyordu âdeta. "Bu sabah ne yaptınız?" diye sordu Louise ve konuyu daha zor bir bölüme getirdi.

"Ufak tefek işlerle oyalanıyordum. Daha sonra saat on bir sularında bahçeye çıkıp bir bardak kahve içtim, sonra da jakuziye girdim." Louise'in gözlerinin içine, sanki bu bilgilerin işine yarayıp yaramayacağını sorgularcasına baktı. "Bahçede bir jakuzimiz var," diye ekledi. "Daha sonra duş almak için içeri girdim."

Louise başıyla onayladı, eve gittiğinde jakuziyi gördüğünü söylemedi.

Bitten derin bir nefes alıp gözlerini kapadı. Gözlerini açtığında suratına bir kasvet çökmüştü, sanki her şeyi yeniden yaşıyor gibiydi.

"Onu görmedim bile," diye fısıldadı. "Eve girdiğini fark etmedim."

Kadının yüzündeki güvensizliği görmek mümkündü.

"Onu nasıl duymadım, anlamıyorum. Molly neden havlamadı?"

Köpek aklına yeni gelmişti. Bitten yumruğunu sıktı ve bir şeyin farkına varmış gibi sıktığı yumruğunu ağzına bastırdı.

"Biraz jakuzi üzerinden ilerleyelim," dedi Louise, ormandaki ölü köpek konusunu bir kenara kaldırmak istiyordu. "Orada bir ses duymuş ya da bir şey görmüş olabilirsiniz, bunları hatırlamaya çalışın."

Kadın başını salladı. "O anda evde kimse yoktu. Jakuzideyken Molly her zaman olduğu gibi yanımda yatıyordu. Suyun sıçraması çok hoşuna gidiyor."

"Siz farkına varmadan biri sizi izliyor olabilir miydi?"

Bitten omuz silkti ama daha sonra başını salladı. "Dışarıda olduğumda algılarım her zaman açıktır. Tek başımaysam mayo falan giymediğim için gelen geçenleri kontrol ederim. Fakat kimse yoktu."

Bitten sessizleşti. Louise onun jakuziden çıktıktan sonra eve gidene kadar neler yaptığını bir kez daha gözden geçirdiğini anladı. Bitten yine başını salladı.

"O sırada onu görmedim," dedi Bitten. "Bundan emin."

Kadın oturduğu yerde biraz daha çöktü.

Louise, Bitten'ın ellerinin tüm çabalarına rağmen daha fazla titrediğini fark etti. Kadın başını çevirip pencereden dışarı bakmaya başladı. Suskunluğu, bir şeyler sakladığını düşünmesine neden oldu.

Bitten derin bir nefes aldı, sonra sırtını dikleştirdi ve titreyen ellerini sıktı. "Hiçbir şey fark etmedim çünkü aklım başka yerdeydi. Hazırlanıyordum," dedi çaresizce.

Siyah gözleri Louise'in durumu anlayıp anlamadığını kontrol edercesine, onun üzerine kilitlnmişti.

"Birini mi bekliyordunuz?" diye sordu Louise.

Bitten başıyla onayladı.

Durulanmak için banyoya gittiğimde bahçe kapısını açık bıraktım. Sanırım o esnada oturma odasından bir ses duymuş olabilirim. Hatırlamıyorum."

Gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

"Bornozumu almak için yatak odasına gidiyordum, kapıyı açtığım anda arkadan gelip eliyle ağzımı kapadı."

"Çıplak mıydınız?" diye sordu Louise.

Bitten başıyla onayladı. Sanki kendi evinde çıplak dolaştığı için utanıyormuşcasına başmı öne eğdi.

Vücudu hafifçe titrerken tüm gücüyle gözlerini kapadı.

"O olduğunu sandığımdan arkamı dönüp onu öpmeye yeltendim," dedi Bitten. "Ama beni sıkıca tuttu ve diziyle bacaklarımı ayırdı. O kadar güçlüydü ki kıpırdayamadım bile. Ona karşı..."

"Koyamadınız mı?" diye cümlesini tamamladı Louise.

Bitten başıyla onayladı ve ağlamaya başladı.

"Beni ileri doğru itti ve arkadan içime girdi," diyerek burnunu çekti ve konuşacak kadar nefes aldıktan sonra devam etti. "Onu göremedim bile, onu sadece hissettim. Her şey çok hızlı gelişti."

Bitten'in vücudunu bir titreme aldı. Bu hissiyatı yatıştırmak için ensesine dokundu.

"Sadece pantolonunu gördüm. Pantolonunu çıkarmadı, sadece fermuarını açtı," dedi fısıldayarak ve boğazını temizledi. Duvara doğru bakarak devam etti, "Vücuduma değen kumaşı hissettim, bir aygır gibi sesler çıkarıyordu."

"Nasıl bir pantolon giyiyordu?" diye sordu Louise. "Açık renk miydi, koyu renk miydi?

"Koyu."

"Kot mu?"

Başını iki yana salladı. "Kumaş yumuşaktı ve parlaktı, sanırım."

"Ayakkabılarını gördünüz mü?"

"Sanmıyorum."

"Spor ayakkabı mı yoksa normal bir ayakkabı mı, hatırlayabiliyor musunuz?" diye sordu Louise.

"Koyu renkliydiler, sanırım. Ama emin değilim. Net bir şekilde göremedim."

Aniden dimdik oturdu.

"Göğüslerimi sıktı," dedi bir anda.

"Beni ileri doğru ittip tek eliyle üzerime bastırdı ve boştaki eliyle göğüslerimi elledi."

Bitten irkildi ve sandalyeye kaldırdığı bacaklarına sarıldı.

"Bunlar yaşanırken kollarını gördünüz mü?" diye sordu Louise.

Başını iki yana salladı.

"Tamamen unuttum. Fakat şimdi ellerini sanki yine üzerimde hissediyorum. Beni çok sert tutuyordu. Hiç arzulu bir hareket değildi. Sadece şiddetten ibaretti."

Tekrar gözlerini kapadı ve Louise ara vermesine izin verdi.

"Sanırım bir gömlek giyiyordu," dedi kısık bir sesle, gözleri hâlâ kapalıydı. "Yüzüme değen kumaşı hissettim."

Bir saniye sessiz kaldı.

"Çok vahşiydi, beni arzulamasıyla hiçbir alakası yoktu. Sadece istemişti," dedi fısıldarak ve yeniden ağlamaya başladı.

Louise durumu aklında canlandırmaya çalışırken onu yalnız bıraktı. Bitten, sevgilisini karşılamak için hazırlanıyordu, tecavüzcü ona saldırmadan önce aklının başka yerde olmasının nedeni buydu.

Bir süre sessizce oturduktan sonra, "Boyu uzun muydu?" diye sordu Louise.

Başıyla onayladı. "Kocamdan daha uzun," dedi ve onun 1.80 boylarında olduğunu söyledi.

"Ya kocanız işteyken görüştüğünüz erkek?" diye sordu Louise, "onun boyu ne kadar?"

Bitten bakışlarını indirip anlaşılmaz bir şey söyledi.

"Afedersiniz, bir kez daha tekrarlar mısınız?" dedi Louise.

"1.90 boylarında," diyerek cevap verdi.

"Peki saldırgan da aynı boylarda mıydı?"

Kadın yüzünü ellerinin arkasına sakladı. "Sanırım öyleydi," dedi ama saldırganın daha yapılı olduğunu ekledi. "Parmaklarını tenime geçirdi."

"Onun hakkında başka neler söyleyebilirsiniz? Fark ettiğiniz başka bir şey var mı?"

"Her şey çok hızlı gelişti. İşini bitirdikten sonra beni yatak odasına o kadar hızlı itti ki yere düştüm, arkamı dönmeye fırsat bulamadan kapıyı kapattı," dedi Bitten. "Yerden kalkamadım ve onun oturma odasında yürüdüğünü duydum. Koşmuyordu, sakin bir şekilde yürüyordu. Ayakkabıları yere vurdukça yüksek bir ses çıkarıyordu."

Bir saniye düşündü.

"Takunya olabilir. Sanki takunyayla yürüyormuş gibi sesler çıkıyordu."

"Bahçeden mi çıkıp gitti?" diye sordu Louise.

Bitten başıyla onayladı.

"Araziyi terk ettiğini gördün mü? Onu yolda gördün mü?"

"Bakmıyordum," dedi Bitten sessizce, bir kez daha battaniyeye iyice sarıldı. "Gittiğinden emin olunca, tuvalete koştum ve kapıyı kilitledim."

Başını öne doğru büktüğünde gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

"Üstümdeydi, kasıklarımdan aşağı doğru süzülüyordu. O yüzden suyu açtım ve tenim acımaya başlayana kadar kendimi temizlemeye çalıştım."

"Peki ya misafirin? Daha sonra geldi mi?"

Bitten belli belirsiz bir şekilde omuz silkti ve başını salladı.

"Bilmiyorum. Suyu açtım ve uzun bir süre orada kaldım. Su sesi herşeyi bastırıyordu, hiçbir şey duymadım. Daha sonra René geldi ve kapıya vurdu. Telefonunu unutmuş ve onu almak için eve dönmüş."

Bitten yine camdan dışarı baktı.

"Ne olursa olsun bugün işler benim için çok kötü bitebilirdi. Belki bu işte de bir hayır vardır," dedi Bitten, kendi kendine konuşuyor gibiydi, Louise kafası karışık bir şekilde ona baktı.

O esnada kapı çaldı ve hemşire başını içeri soktu, "Eşiniz geri döndü," dedi.

Louise hızlıca cevap verdi, "Bana bir dakika daha verin. İşimiz bitince ben onu içeri alırım." Daha sonra Bitten'e döndü. "Belki bu işte bir hayır vardır derken ne demek istediniz?" diye sordu.

Bitten yavaşça başını salladı. "Eğer kocam neler döndüğünü öğrenseydi işler çok daha kötü bir hal alabilirdi," dedi Bitten. "Beni asla affetmezdi."

"Yanağındaki bu yaranın nedeni ne?" diye sordu Bitten'in gözünün yanındaki yara izini gösterirken.

Bitten kapıya doğu korku dolu bir bakış attı ve Louise sorumlunun kim olduğunu anladı.

"Bana inanmadı," dedi Bitten kısık sesler, Louise'in yüzüne bakamadı. "O evde yokken kimle görüştüğümü bilmek istedi."

"Biliyor muydu?"

Önce başını salladı ama sonra fikrini değiştirdi. "Kendince şüpheleri olduğunu düşünüyorum," diyerek itiraf etti. "Evin etrafında dolaştı, orada birini bulabileceğini düşündü. İlk başta beni dinlemedi bile."

Yumruğunu ısırdı ve Louise'in ona acıyan gözlerle baktığını düşündüğü için kendini çok huzursuz hissetti.

"Kim olduğunu söylemem için bana vurdu. Tanıdığı biri olup olmadığını öğrenmek istedi."

"Tanıdığı biri mi?" diye sordu Louise.

Bitten başıyla onayladı ve aşağı baktı. "Ona o sırada adamın oturma odasından yatak odasına girdiğini sonra bahçe kapısmdan dışarı çıktığını söyledim, o da ayak izlerini fark etti."

Louise'e baktı ve durumu açıklamaya başladı. "Jakuziden çıktıktan sonra oturma odasının zemini ıslandı. Genelde hemen kurulanırdım ama bu sefer bunu yapmaya şansım olmadı. Adam ıslak yere ayakkabıyla bastığı için oturma odasının her yerinde çamurlu ayakkabı izleri vardı. Eşim de bu pisliği gördü."

Devam etmeden önce bir süre durdu. "Gizli bir iş yapan birinin bu şekilde izler bırakması mümkün değil, tabii."

"Yani saldırgan oturma odanızda ayak izleri mi bıraktı?" diye araya girdi Louise ve olay yeri inceleme ekipleri gelmeden önce Bitten'in eşinin etrafı temizlememiş olmasını diledi.

Bitten başıyla onayladı. "René bu izleri görünce sonunda bana inandı."

"Eşin evde değilken görüştüğün adam kimdi?"

Bitten başını çevirdi ve camdan dışarı baktı. Çenesi kilitlenmişti.

"Adını bilmem gerekiyor," dedi Louise.

Bitten tepki vermedi, dudaklarını daha sıkı kapattı ve başını öne eğdi.

Louise sessizce otururlarken bir cevap vermesini bekledi. En sonunda ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi.

"Eşini içeri alayım mı?" diye sordu. "Yoksa biraz yalnız kalmak mı istersin?"

"Onu içeri alabilirsin," dedi Bitten sessizce, biraz daha dik oturup bacaklarını hastane battaniyesiyle örttü.

Louise ona konuşmak için son bir şans daha verdi ama sonra kapıyı açtı.

Bitten'in eşi kapının önünde bekliyordu, elleri cebindeydi, ciddi bir yüz ifadesi takınmıştı. Alnının tam ortasında çatık kaşların bir sonucu olarak ortaya çıkan bir kırışıklık vardı.

Louise girişte dondu kaldı. René Gamst'ı görmeyeli uzun zaman olmuştu. Klaus ile René sınıf arkadaşılardı ve o da çetenin üyelerinden biriydi. O zamanlar en kötü üyelerinden değildi. En azından Louise onu öyle hatırlıyordu. Bazen, Koca Thomsen'in gölgesi altında yaşadığı için onun adına üzülüyordu. Her zaman etraftaydı ama onu asla fark etmezdiniz.

Tam içeri girmek için bir adım atmıştı ki Louise'in önünde durdu. Louise içgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attı.

René ilk başta konuşmadı, soğuk bakışlarıyla onu ölçüp biçti. Louise karşısında dikilip bakışlarına karşılık verdi.

"Eğer bu piç kurusunu senden önce bulursam, onu öldüreceğim," dedi ve eşinin odasına girdi. Eşinin sandalyesinin önünde dizlerinin üzerine çöktü ve onu kendisine doğru çekerek iyice bağrına bastı.

Bu kısa ama ağır görüşmeden sarsılmış ve René'nin onu tanıyıp tanımadığmdan emin olamamıştı. Louise işinin bittiğini söylemek için koridorda hemşireyi aradı. Kocası Bitten'in yanındaydı.

27

Camilla, Jonas'ın odasında uyumuştu. İçtiği şaraplar yüzünden başını kaldıramıyordu, hatta Louise'in gittiğini bile fark etmemişti. Dina'yı dolaştırmak için yataktan kalktığında saat on civarıydı. Daha sonra Louise'in mutfağında oturdu ve boş boş duvara baktı.

Kavgadan ve her şeyin kendi istediği gibi olmasında ısrarcı davrandığı için pişmanlık duyuyordu. Işlerini bitirmeden işçileri kovduğu için ve inadının papazı geri çevirmesine neden olduğu için pişmanlık duyuyordu.

Camilla özür dilemesi gerektiğini fark etti. Papazdan ya da işçilerden özür dilemesi gibi bir şey söz konusu değildi. Özür dilemesi gereken kişi Frederick'ti.

Aklında dönüp duran düşüncelerle Louise'in evinden ayrıldı ve arabasına binip yola çıktı. Bir saat sonra Roskilde sapağına dönüş yaptığı esnada bütün sinirinin geçtiğini fark etti. Düğünü iptal etmeye karar verecek kadar ileri gittiğini düşününce hayrete kapıldı.

Boserup'a yaklaşırken malikânenin parlayan çatısına gözü takıldı ve arabasını yavaşlattı. Bir an düşünceler yeniden zihnine

hücum etmişti. Frederik'i arayıp eve geldiğini söylememişti ve o an nasıl hareket edeceğini de bilmiyordu. Daha önce birbirlerine kapı çarptıkları bir kavga etmemişlerdi.

Camilla arabayı kenara çekti ve kontağı kapattı. İki tarafı eğri büğrü ağaçlarla çevrili yola doğru baktı. Fakat eve gidemedi; eli direksiyonu çeviremedi.

Camilla ancak otobanda Osted sapağına doğru ilerlerken, randevu almadan Eliselund'a giderse eline pek fazla bilgi geçmeyeceğini fark etti. *Yine de denemekten zarar gelmez,* diye düşündü ve radyoyu açtı. Hoparlörden Beyoncé'un kadife sesi duyuldu. Camilla onunla birlikte şarkı söylemeye başlayınca biraz rahatladığını hissetti.

Eliselund'a doğru devam ederken kendisini yuvasına dönmüş gibi hissetti. En iyi bildiği şeylerden biri kapalı kapıları yıkıp geçerek açmaktı. Kaymak tabakanın yanında nasıl davranılacağını pek bilmese de bir gazeteci olarak insanları konuşturmayı ve güzel bir haber hazırlamayı bilirdi.

Yirmi dakika sonra, gri saçlı yaşlıca kadının ofisinde karşılıklı oturuyorlardı. "Benim bildiğime göre merkez kapanmadan önce annem burada idareci olarak çalışıyormuş," dedi istifini bozmadan yalan söyleyerek. Annesiyle babasının o genç yaştayken ayrıldığını da ekledi. "Ben babamla birlikte Birmingham, İngiltere'de büyüdüm. Babam geçen sene vefat edince eşim ve oğlum ile birlikte Danimarka'ya döndüm."

Camilla arabasını büyük beyaz binalarla kaplı bahçeye park etmiş ve engelliler için özel hazırlanmış bir minibüsün oraya park ettiğini görmüştü. İki hizmetli, büyük bir oğlanı arabadan indirirken şoför de çocuğun tekerlekli sandalyesini katlayıp bagaja koyuyordu.

Camilla onlar gidene kadar arabada bekledi. Minibüste başka insanlar da vardı. O çocuk minibüse bindirilen son kişiydi. İki

hizmetli onlara el salladı. Minibüs avluyu henüz terk etmişti ki hizmetlilerden biri Camilla'nın yanına gelip, Sofia'yı almak için mi geldiğini sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Camilla kafası karışmış bir şekilde. Fakat hemen kendini toparladı ve mesai sonuna mı denk geldiğini sordu.

"Birazdan paydos edeceğiz," dedi kadın. "Yarım saat içinde diğerlerini de alacaklar, daha sonra biz de etrafı toparlayacağız. Fakat kayıt bürosuyla konuşmak istiyorsanız, kayıtların buradan alınmadığını söylemek isterim."

Camilla hemen, "Hayır," dedi ve kendince bir hikâye yazmaya başladı. "Buraya, özel bir isteği yerine getirmek için geldim," diyerek söze başladı. "Birkaç gün önce, Agnete Eskildsen adında bir kadınla konuştum. Eskiden burada çalışıyormuş. Ben annemi arıyorum. Onunla konuştuktan sonra bana yardımcı olabileceğinizi söylerek buraya gelmemi tavsiye etti. Ama sanırım çok meşgulsünüz. Kötü bir zamanda mı geldim?"

"Yok, o kadar da meşgul değiliz," dedi kadın ve Camilla'dan onu takip etmesini istedi.

Diğer kadın görevli, kapı girişinden dönerek, "Eee, kapatıyor muyuz?" diye sordu asık suratlı bir şekilde.

"Sorun değil Lillian," dedi gri saçlı kadın sabırlı bir ses tonuyla. "Bugün ben kapatırım. Sen eve gidebilirsin."

Camilla'nın omzuna elini koydu ve içerideki büyük salona doğru onu yönlendirerek kuruma buyur etti.

"Bazı insanlar çok işgüzar oluyorlar," dedi yaşlı görevli, ofisine doğru ilerlerken ve misafiri için kapıyı açık tuttu. "Demek Agnete'yi tanıyorsunuz?"

Camilla gülümsedi ve başıyla onayladı.

"Dünya ne kadar küçük. Ben başlamadan önce çalışmış burada. Beraber meşguliyet terapisi üzerine eğitim aldık. Onun ikinci sertifikasıydı, biliyor musun? Benden on, on beş yaş büyük olsa da çok iyi anlaşırdık."

Camilla hafifçe gülümsedi.

"Kocası hâlâ hayatta mı?" diye sordu öbür kadın. Camilla başını salladı ve bunun Agnete Eskildsen'i aslında pek tanımadığını belli etmemesi için dua etti.

"Çok üzüldüm," dedi kadın bir anda. "Afedersiniz, size adımı söylemedim. Ben Lone Friis. Gündüz bakım evi kurulduğunda burada işe başlamamı öneren kişi Nete'ydi. O burada hasta bakım asistanı olduğundan beri çok şey değişmiş olsa da Eiselund'a dönmek istemedi. Bu yere karşı duyduğu nefreti hiç anlayamadım."

Lone sıcak bir şekilde gülümsedi.

"O zamandan beri burada çalışıyorum ve eski dostuma teşekkür edecek çok şeyim var." Hemen masasının karşısındaki sandalyeye işaret etti. "Şu ünlü televizyon şovu *The Locator*'ın kendine has bir versiyonunu yapıyorsun âdeta," dedi Lone Friis. "Çok heyecan verici bir durum. Umarım sana yardımcı olabilirim. Annenin adı neydi?"

Camilla bu sorunun geleceğini tahmin etmeliydi. Kadın tabii ki bu soruyu soracaktı. Bir süreliğine çaresizce Agnete Eskildsen'in buranın eski idareci hakkındaki verdiği bilgileri hatırlamaya çalıştı.

"Babamla boşandıktan sonra kızlık soyadını kullanmaya başlamış," dedi Camilla, ilk adını hatırlamaya çalışırken biraz zaman kazanmak istedi. Ancak ya Agnete kadının adını söylememişti ya da Camilla kadına pek kulak asmamıştı.

Lone Friis sabırla gülümsüyordu ama sessizlik, ortamı biraz garipleştirmeye başlamıştı.

"Adı Parkov," dedi Camilla, beyni yeniden çalışmaya başlayınca mutlu olmuştu. "Yani hatırladığım kadarıyla öyleydi," diye ekledi. Annesini sadece babasının soyadıyla tanımasının garip bir durum gibi gözükmesini önlemeye çalıştı.

"Bodil Parkov senin annen mi?" diye sordu kadın şaşkınlıkla, Camilla'nın tutuk konuşmasını pek fark etmişe benzemiyordu. Kadın büyük bir merakla Camilla'nın suratını incelemeye başladı, tanıdık hatlar arıyor gibiydi. Sonra sırtını biraz dikleştirdi.

"Onunla yüz yüze tanışma fırsatım olmadı ama onu ismen tanımayan yoktur. Kendisi bu enstitünün ilk kadın idarecisiydi."

"Enstitü kapanana kadar burada mı çalıştı?" diye sordu Camilla.

Lone Friis tereddüt etti. "Öyle sayılır," dedi. Camilla bu ifadeyi duyduktan sonra sonlara doğru bir sıkıntı vuku bulduğunu ve diğerlerinden önce kovulduğunu düşündü. "Aslında daha birkaç hafta önce, buradan ayrıldıktan sonra başına neler geldiğini konuşmuştuk. Fakat bunu öğrenmek çok zor olmasa gerek."

"Neden onun hakkında konuşuyordunuz?" diye sordu Camilla, meraklı bir şekilde. Fakat bunun Louise'in, Lisemette'nin ailesini bulmaya çalışması ile ilgili olduğunu düşünmüyordu, bu çok yeni bir olaydı.

"Bu sonbaharda Andersvænge merkezine yeni bir idareci almayı düşünüyorlar ve bazı isimler olası adaylar olarak ön plana çıktı. Bana kalırsa Bodil Parkov çoktan emekli olmuştur."

O esnada kapı vuruldu. Lillian üzerinde açık renkli bir yağmurluk ve elinde bisiklet kaskıyla içeri girdi.

Lillian, "Arkadaki odaları kilitledim ve yarınki meyve teslimatını iptal ettim," derken Camilla gözlerini karşısına dikmişti.

"Harika, gerisini ben hallederim," diye cevap verdi Lone Friis. "Ama bir gelsene."

Asık suratlı meslektaşının içeri girmesini istedi.

"Bodil Parkov'un kızıyla tanış, annesinin Eliselund'da idareci olduğu zamana dair bir şeyler öğrenmek istiyor."

Camilla sandalyenin kolçağını sımsıkı kavradı ve kendisini gülümsemeye zorladı.

Lillian başını hafifçe yana yatırdı ve Camilla'nın yüzünü inceleyerek sordu: "Sen Parkov'un kızı mısın?"

"Aa doğru," diye araya girdi Lone Friis ve meslektaşının bir yabancıyla ters bir şekilde konuşmasını göz ardı etti. "Senin o zamanlar burada çalıştığını unutmuşum."

Camilla uydurma hikâyesinin açığa çıkmak üzere olduğunu fark ederek gerildi.

Lone Friis son çocuğun da gidişini görmek için ayağa kalktı. "Camilla'ya annesi hakkında ne söyleyebilirsin? İkisi birbirlerini kaybetmişler." Lone izin isteyip Lillian ve Camilla'yı yalnız bıraktı.

"Parkov'un çocuğu yoktu," diye çemkirdi Lillian, hâlâ kapı girişinde duruyordu. "Bu yüzden zamanının büyük bir bölümünü burada geçiriyordu ve bize de zamanımızın büyük bir bölümünü burada geçirtiyordu." Camilla'ya baktı. "Kim olduğunu ya da buraya ne öğrenmek için geldiğini bilmiyorum ama kime sorarsan sor aynı cevabı alacağın bir şey söyleyeceğim sana: Buradaki pek çok insan Bodil Parkov'un Eliselund'a asla adım atmamasını dilerdi."

Dışarıdan bir korna sesi geldi. Hemen ardından koridoru döven ayak sesleri duyuldu. Lillian arkasını döndü ve odadan ayrıldı. Camilla terli ellerini eteğinin ince kumaşına sildi. Uydurma hikâyesini çok uzatmıştı.

Hemen çantasını alıp gitmeye yeltendi ama geri dönen Lillian girişi kapamıştı.

"Arabana bin ve buradan git. Her şeye burnunu sokan insanlardan pek hoşlanmıyoruz," diye tısladı Lillian.

"Lise ve Mette'yi tanıyor musun?" diye sordu Camilla ve kayıp annesi hakkındaki hikâyeyi bir kenara attı. "Burada çalışıyordun. Onlar öldüğünde neler oldu?"

Lillian ona sırtını döndü ve bahçeye doğru yürüdü. Üç çocuk çantalarını bir arabanın bagajına fırlatıyorlardı.

"Ölüm sertifikalarım kim hazırladı?" diye sordu Camilla arkasından seslenerek.

"Bu konuda bir şey bilmiyorum," diye cevap verdi Lillian, onu başından savarcasına. Bisikleti ile beraber yürümeye başladı. Fakat çocukların içinde bulunduğu araba hareket edince kapıdan geçmelerine izin vermek zorunda kaldı ve durdu.

Camilla ona yetişti ve kolunu tuttu.

"Bana ne olduğunu söyle. Bu konuda bir şeyler biliyor olmalısın."

"Neden Bodil Parkov'a sormuyorsun? Bunu bilmesi gereken kişi o."

Lillian, Camilla'nın kolundan kurtuldu ve bisikletine binerek uzaklaştı.

"Lillian'ı takma sen," dedi avluya doğru gelirken Lone Friis. "Dışarıdan gelen insanlarla arası pek iyi değil. Polislerin arşivlerimize girmelerine izin verdiğim için geçen hafta benimle hiç konuşmadı. Kişisel bilgiler ile toplum yararına kullanılacak bilgiler arasındaki ayrımı anlamakta güçlük çekiyor."

Camilla, vücudundaki her hücre ona hemen orayı terk etmesini söylese de zoraki bir şekilde gülümsedi. Lone Friis onun Lillian ile yaşadıklarını görmemiş gibiydi. *Lone o esnada çocuklara veda ediyordu galiba,* diye düşündü Camilla ve arabasına doğru ilerledi. Kapısını açarken yaşlı kadına teşekkür etti.

"Size pek yardımcı olamadığım için üzgünüm," dedi Lone Friis, saçları rüzgârda uçuşurken. "Büyükbabanız oldukça varlıklı bir tüccar değil miydi? En azından bir gün sohbet ettiğimiz esnada bana öyle demişlerdi. Ailesi bu kadar zengin olmasına rağmen annenin genç yaşta bu tip bir göreve başlamış olması gerçeketen çok ilginç. Fakat büyükbabanızın çok zengin olduğu dedikodudan ibaret olabilir tabii," diye devam etti Lone Friis.

"Bu bilgiye *Krak's Blue Book*'tan da ulaşabilirsiniz," diyerek, Danimarka'da kimin kim olduğu yazan bir kitaba gönderme yaptı. "Andersvænge'deki iş için, birisi gidip onun yaşına baktı."

Artık arabasında oturan Camilla açık pencereden, "O *Blue Book*'ta mı?" diye sordu.

Lone Friis başıyla onayladı. "Ama Lillian haklı!" dedi birden hatırlayarak. "Bayan Tønnesen, Parkov'un çocuğu olmadığını söylemişti."

Camilla arabayı çalıştırırken Lone Friis ileri doğru bir adım attı ve açık pencereden kafası karışmış bir şekilde kendisine baktığını gördü.

Camilla zorla gülümsedi ve pencereyi kapatmaya başladı.

"Adın ne demiştin?" diye sordu Lone Friis, arabasıyla geri geri giden Camilla'ya.

Kalbi küt küt atıyordu. Gaza basarak, arkasında toz bulutu ve gri-kahverengi bir sis içindeki Eliselund'u bıraktı.

28

Camilla arabayı biraz yavaşlattı. Kavisli toprak yolda ilerlerken, dikiz aynasından arkaya baktı. Elleri adrenalin yüzünden titriyor, hızla atan nabzı yüzünden ağzından keskin soluklar alıp veriyordu. Yola odaklanıp derin rahatlatıcı nefesler almaya çalışırken, bir yandan da kendisine araştırmasının çok kötü gitmediğini söylüyordu.

Yalan söylediğini yakalamışlardı.

Direksiyonu çok sert sıktığı için parmaklarının acıdığını hissetti ve ellerini biraz gevşetti. O an telefonu çalmaya başladı. Tam cevap verecekken, önünde telefonuyla konuşarak tepeyi tırmanan Lillian'ı gördü. Telefonu çalmaya devam ediyordu ama onu görmezden geldi.

Camilla, Lillian'ın arkasına bakıp arabayı fark etmesini ve bisikletini çakıl yolun içine kırmasını izledi. Camilla'nın sırtından ter akıyordu, kendisini bu belaya neden bulaştırdığını bilmiyordu. Bir gazete için haber hazırlamıyordu. *Öyle olsa böyle yalanlar söylemeye tenezzül etmezdim,* diye düşündü. Lillian bisikletini yolun ortasından sürmeye başlayarak geçişi engelledi. Eliselund'a sadece kendi merakını dindirmek için gitmişti. Bir de tabii ki bunu evdeki karışıklıktan uzaklaşmak için yapıyordu.

Beyninden önce ayağı arabada bir gaz pedalı olduğunu fark etti. Camilla başta yavaşça ilerledi ama daha sonra hızını artırdı. Araba hızlanmaya devam ederken korna çalmaya başladı. Yolun kenarına taşlar sıçradı. Lillian, Camilla'nın durmaya niyeti olmadığını görünce kenara çekilmeye karar verdi. Kadın elini kolunu sallayarak onun dikkati çekmeye çalıştı ama Camilla gözünü yoldaki çukurlardan ayırmadı ve kadını görmezden geldi. Gözüne sadece kadının giydiği açık renk yağmurluğu çarptı. O sırada cep telefonu yeniden çalmaya başladı ve kısa bir süre sonra sesli mesaj uyarısını duydu.

Toprak yol kısa bir süre sonra bitti. Camilla son kez dikiz aynasından arkayı kontrol ettikten sonra, sinyal vererek otobana döndü. Lillian ortalıkta görünmüyordu. Daha tepeyi tırmanamamıştı. Kalbi güm güm atıyordu ve nefesi yeniden sıklaşmıştı. Camilla arabaların üstünlüğüne sevinirken dikiz aynasından Lillian'ın kaskının gözüküp gözükmediğini kontrol ediyordu.

Yerde duran çantasındaki telefonu bir kez daha çalmaya başladı. *Lone Friis'in izimi bulması çok sürmedi,* diye düşündü Camilla. İş günü bittiği için sıra sıra dizilmiş arabaların arasında açılan boşluğa girdi. Lone, büyük olasılıkla Camilla hakkında bilgi almak ve ilişkilerinin de uydurma olup olmadığını anlamak için eski arkadaşı Agnete'yi aramıştı.

Camilla derin bir nefes aldı ve daha en baştan fikirlerini açık açık söylemediği için kendine lanet etti. Bu sefer bir mesaj uyarısı geldi. Merak biraz daha artmıştı. Gri saçlı kadın şaşırtıcı derecede ısrarcıydı. Sinyal vermeden, araç yoluyla bisiklet yolunu ayıran çimenlik bölgeye arabasını çekince korna çaldı. Kontağı kapattı ve telefonunu eline aldı.

Dört cevapsız çağrı ve iki mesaj gelmişti. Hepsi Frederik'tendi.

İlk mesajı okudu: *Hemen Prindsen Oteli'ne gel.* Daha sonra ikinci mesajı okudu: *Geldiğinde resepsiyona haber ver.*

Camilla telefonuna baktı ve iki mesajı da bir kez daha okudu. Daha sonra gözlerini kapadı.

Frederik'ten bir mesaj almaktansa Eliselund'un onu sıcak takibe almasına razıydı.

Bir otelde, dedi kendi kendine. Adrenalin aniden vücudundan çekilince eli ayağı boşaldı. *Evde bile değil.*

"Geldiğinde resepsiyona haber ver!"

Homurdandı ve sinyal vererek yola döndü. Sanki onu bir iş toplantısına çağırıyordu. Fakat daha sonra bunun gerçekten bir işle ilgili olabileceğini düşündü. Evden ayrıldığından beri hiçbir şey konuşmamışlardı ve Frederik bu yüzden tarafsız bir bölgede buluşmak istiyor olabilirdi.

Yüreği ağırlaşmıştı ve sinirine bir kez daha lanet etti. Gözleri yaşarınca birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Görüşü bulanıklaşmıştı. Telefonu bir kez daha çaldı ve bu sefer kimin aradığına bakmadan cevap verdi.

"Alo," dedi. Sesi çatallı bir şekilde çıkınca boğazını temizledi.

"Merhaba, ben Lone Friis. Seninle az önce Eliselund'da görüşmüştük."

"Evet," diye cevap verdi Camilla. "Bu doğru. Ayrıca, Parkov'un annem olmadığı da doğru. Bu hikâyeyi enstitü kapandığında kimin yönetimde olduğunu öğrenmek için uydurdum." Ağzından kelimeler bir anda döküldü. "Ona nasıl ölmemiş biri hakkında ölüm sertifkası düzenlenebildiğini sormak istedim ve neden..."

Sesi çatallaşınca bir anda sessizliğe gömüldü. Osted'in hemen dışındaki binicilik akademisine odaklandı. Eski arkadaşlarmdan birinin orada bir atı vardı.

"Sadece kazağınızı unuttuğunuzu söylemek için aradım."

Camilla onu pek dinlemiyordu. Artık hikâyesinin uydurma olduğunu kabul etmişti ve yalan söylemek de hiçbir işine yaramamıştı. Lone Friis kızgın olmakta sonuna kadar haklıydı.

Boğazını temizleme sırası bu sefer yaşlı kadındaydı. "Kurum kapandığında idareci annen ya da Bodil Parkov değildi," dedi Lone. "Biraz önce gidip eski kayıtlarımızı inceledim. Eliselund'un

kapandığı yılın şubat ayında Parkov istifa etmiş ve onun yerine yardımcı idareci geçmiş."

Camilla şimdi bir kez daha dikkat kesilmeye başlamıştı ve etrafta arabayı kenara çekebileceği bir yer aramaya çalıştı. İleride bir otobüs durağı olduğunu hatırladı. Bu sefer epey önceden sinyal vermeyi unutmadı.

"Dediğim gibi eski kayıtları inceledim. Tabii ki artık bu kayıtları kullanmıyoruz ama hepsini eski idarecinin odasında saklıyoruz. Sen o şekilde kaçınca benim içimde bir şüphe uyandı. Lillian'a söylediklerini duydum ve polis de soruşturma esnasında buraya gelip kızları sorunca ne olduğunu tahmin ettim."

Camilla boş boş gösterge paneline doğru bakarken, "Neler buldunuz?" diyerek araya girdi.

"Kızların ölüm nedeni olarak zatürree gösterilmiş. Ölümlerinden üç gün önce, ölüm sertifikalarını dolduran doktor tarafından, tedavi edildikleri kaydedilmiş."

"Doktorun adı ne?"

"Hmm..." Lone Friis sanki bir şey okuyor gibiydi. "Dr. Ernst Holsted."

"İkisinin aynı anda ölmesine nasıl kimse tepki vermez?" diye sordu Camilla.

"Görünen o ki doktor sorumluluklarına uygun bir şekilde davranmamış. Burada yazana göre doktor, durumu kritikleşen kızların tedavisine olması gerektiği kadar özen göstermemiş."

"Ama kızlar ölmedi," diye ısrar etti Camilla. *En azından biri ölmedi,* diye düşündü. "Peki ölüm sertifikaları nasıl doldurulmuş?"

"Bu kulağa çok garip geliyor," diye yorum yaptı Lone Friis.

"Sanırım Eliselund'da kimsenin bunu daha derinlemesine araştırmamasının nedeni, kendilerini yanlış tedavi gibi suçlamalarla karşı karşıya bulmak istememeleriydi. Belki eski danışman doktor bazı açıklamalarda bulunabilir."

Onun neler bildiğini mutlaka öğrenmeliyim, diye karar verdi Camilla. Bir yandan da Lone Friis'in onun numarasına nasıl ulaştığını merak ediyordu.

"Kazağında bir kartvizit vardı, bu yüzden numaranı bulmak çok zor olmadı," dedi ve daha sonra Camilla'ya bu bilgilere eski kayıtlardan ulaşıldığını kimseye söylememesini tembihledi.

"Tabii ki," diyerek söz verdi Camilla ve Lone Friis'in kazağını postayla yollama teklifine teşekkür etti.

Tam cep telefonunu çantasına koyacaktı ki Markus aradı.

"Merhaba tatlım!" dedi.

"Anne beni August'un evinden alabilir misin? Eve yürüyemeyecek kadar yorgunum ve Frederik de cep telefonuna cevap vermiyor."

"Babanla birlikte değil misin?"

"Hayır, okuldan sonra oraya gitmek istemedim ve August ile birlikte onun evine gittik."

Markus ne bir selam vermiş ne de son günlerde neler yaptığını sormuştu. Sadece ihtiyacı olduğunda annesinin hazır olmasını bekliyordu. Bu durum Camilla'yı kızdırdı.

"Olmaz. Eve kadar birkaç kilometre yürüyebilecek yaştasın," diye cevap verdi Camilla ve telefonu kapadı.

Camilla, Markus'ta sorumluluk bilinci oluşturmak için ona her zaman birkaç ev işi veriyordu. Ancak malikânede yaşamaya başladıklarından beri onları unutur olmuştu. Belki kendisinin de unuttuğunu düşünmeye başladı. Belki de becerisini... ve odağını böyle kaybetmişti.

Son zamanlarda içinde bir şey yok olmuştu, eskiden önemsediği bir şey. Kendini aşırı derecede yılgın ve kaybolmuş hissetti. Küçük şehrin görüntüsü dışarıda akıp giderken, kendini yeniden bulması gerektiğini fark etti. Karakterini, tutkusunu yeniden harekete geçirecek bir ateşe ihtiyacı vardı. Aksi halde yitip gideceğini düşündü.

Muhtemelen Eliselund'da bu kadar çabuk yenik düşmesinin nedeni de buydu. Kendini yeniden eskisi gibi hissetmesi için sağlam bir hikâye bulup ona sadık kalması gerekiyordu.

Eski editörü Terkel Hoyer'le görüşmek için sabah gazetesini aradığında Roskilde'ye daha on kilometre vardı. İkinci çalışta telefonu açtı, görünüşe göre numarası hâlâ telefonunda kayıtlıydı.

"Hey Lind!"

"Beni aramışsın?"

"Şey, evet, giriş kartını geri getirmen gerektiğini söylemek için aramıştım."

"Yeniden çalışmam gerekiyor," dedi Camilla. "Eğer bana göre bir şey çıkarsa lütfen haber ver. Yazmayı çok özledim. Serbest olarak çalışmaya da razıyım."

"Paraya ihtiyacın olduğunu düşünmüyorum," dedi Terkel onunla dalga geçer bir tonda. Camilla onun daha önce böyle bir ses tonu kullandığını duymamıştı. Belki de onu arayarak hata etmişti. Ayrıca ona, Markus ile kendisine serbest gazeteci ödemeleriyle bakamayacağı için eskisinden daha çok paraya ihtiyaç duyabileceğini kesinlikle söylemeyecekti.

"Eğer bir şeye ihtiyaç duyarsan beni ara," dedi Camilla, geri çekilmeye başlamıştı bile. "Ve benim de aklıma ilginç fikirler gelirse seni ararım."

"Pekâlâ, o zaman anlaştık." Hoyer'ın sesinden durumdan hoşnut kaldığı anlaşılıyordu. Hiçbir söz vermemişti. Camilla adamın reddini tanıdı. Daha önce hikâyelerimi satmak isteyen pek çok gazeteciye de aynı şeyleri söylemişti. "O zaman anlaştık," derdi her zaman ve bir daha ondan haber alamazdınız.

Camilla telefonunu kapadı. Bu konuşmayı yaptığı için pişmanlık duyuyordu. Tam da o anda dikiz aynasından ona doğru yaklaşan mavi ışıkları gördü. Telefonla konuşurken polis aracının onu takip ettiğini fark etmemişti. Polis aracı önüne geçti ve sinyalleri ile onun da kenera çekmesini istedi.

"Siktir!" dedi Camilla ve aracını kenara çekti. Cep telefonunu yolcu koltuğuna fırlattı.

Arabanın camını açtıktan sonra yanına yaklaşan polis memuru, "Bu pahalı bir telefon konuşması olacak," dedi.

"Evet," dedi Camilla ehliyetine doğru uzanırken.

"Araba kullanırken telefonla konuşmanın suç olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedi Camilla sinirli bir şekilde ve ehliyetini polise uzattı.

"Arabanızda telefonunuzu hoparlör sistemine bağlayan cihazlardan olduğunu da görüyorum," dedi polis memuru arabanın içini inceleyerek, "eğer bunu kullanıyor olsaydınız şu an size yazdığım cezadan da kurtulabilirdiniz."

Camilla ona doğru döndü, "Daha kötü bir gün geçiremezdim, bu yüzden acele edin ve şu cezamı yazın. İsterseniz iki ceza yazın gitsin, umurumda değil," dedi öfkeyle.

"Ama bu cezadan ders alsanız çok güzel olurdu," diye geveledi ağzında. "Çünkü araba kullanırken telefonla konuşmak çok tehlikelidir."

Camilla sinirine yenik düşmemek için dilini ısırdı. Tüm gücüyle ona gülümsemeye çalıştı. Yapmacık görünmemesi için de büyük çaba sarf etti.

"Tabii ki," dedi. Camilla. "Tabii ki bu durumu ciddiye alıp bir ders çıkarmak gerekiyor."

İlk olarak öfkesini dizginlemeyi öğrenmesi gerektiğini düşündü ve memurun ona uzattığı ceza makbuzunu masum bir tavırla aldı.

Polis memuru arabasına dönerken Camilla ona, "İyi günler," dedi.

"Size de iyi günler," dedi polis memuru ve garip bir gülümseme fırlattı. "Gittikçe güzelleşecek gibi."

Polis, arabasıyla ayrılana kadar park halinde bekledi.

Ne yazık ki polis memuru yanılıyordu. Günü daha kötü bir hal alabilirdi. Daha otele gidip kocasıyla konuşması gerekiyordu.

Louise hastane kafeteryasından aldığı sandvici ve Sprite'ı bitirip banktan kalktı. Bitten'le şansını bir kez daha denemek için bölüme geri dönmeyi düşünse de kadın, kocası orada olduğu sürece sevgilisinin adını söylemeyecekti. Bitten eve döndüğünde şansını yeniden deneyebilirdi.

Tam otoparktan çıktığı sırada Eik aradı ve Eliselund'un eski çalışanlar listesi üzerinde çalıştığını ve danışman doktorun dul eşiyle bir randevu ayarladığını söyledi.

"Ölüm belgesini imzalayan bu kadının kocasıymış," dedi ve kadınla akşam saat yedide Solrød'da buluşacağını söyledi. "Belki gelmek istersin diye düşündüm?"

Yani bir saat sonra. Louise saatine baktı ve ona Roskilde'de işinin şimdi bittiğini söyledi.

"Seninle orada buluşabiliriz," diye önerdi Eik. "Ya da Birte Holsted ile yalnız konuşabilirim."

Louise hızla, "Orada olacağım," dedi, Eik'in hâlâ işte olmasına şaşırmıştı. Holbæk'ten ayrılırken polise soruşturmada eşlik etmek için onu aramıştı ve Eliselund'daki eski çalışanları araştıran Eik'in pili bitmek üzere gibiydi. Ancak bu Louise'in işine geliyordu, böylece Melvin'le yapması gereken konuşmadan

kaçmak için bir bahanesi oluyordu. Halk bahçesi projesinden vazgeçtiğini söyleyerek onu hayal kırıklığına uğratmaya pek de hevesli değildi.

Louise, Solrød tren istasyonunun arkasındaki caddeye saptığında, Eik sarı, tek katlı bir evin önündeki kaldırımda dikiliyordu. Sigarasını yere atıp üzerine basarak söndürdü, sonra önden giderek yaşlı bir kadının onları beklediği araba yoluna doğru yürüdü. Kadının kolunun altında bir koltuk değneği, yüzünde ise dostane olmayan bir ifade vardı.

Kadın, "Burada oturacağız," dedi ve koltuk değneğine yakın zamanda geçirdiği bir kalça ameliyatı yüzünden ihtiyaç duyduğunu açıkladı.

Onları geniş verandanın açık kapısından oturma odasına yönlendirdi. Akşam güneşi zeminde ışık oyunları yaratıyordu. Bir an için Louise masanın üzerinde onları bekleyen bir fincan kahve olmasını umut ettiyse de, anlaşılan eski danışman doktorun karısının onlara bir şey ikram etmeye niyeti yoktu.

Ayrıca oturmalarını söylediğinde konforlu görünen koltuğu da işaret etmemişti.

"Buyurun," dedi. Yemek masasının yüksek arkalıklı sandalyelerinden birini çekerek masanın başına geçti. "Neden birden Ernst hakkmda konuşmak istediğinize dair hiçbir fikrim yok. Onu o kadar uzun zaman önce gömdük ki torunlarımızın bile bebekleri oldu."

"Şaşırmanızı anlıyorum," diye karşılık veren Eik deri ceketini çıkarıp sert sandalyeye oturdu. "Ama size telefonda da söylediğim gibi, bu vefat eden eşinizden çok Eliselund'u ilgilendiren bir konu."

Louise, Eik'i izliyordu. Sesi derin, hoş ve kendinden emindi. Kollarını masanın üzerinde kavuşturmuştu ve dul kadına rahatlatıcı bir şekilde gülümsüyordu.

"Eski bir kayıp kişi davası üzerindeyiz ve kapanmadan önce o kurumda çalışmış insanlardan bazılarını bulmaya çalışıyoruz," diye devam etti. "Eşiniz bu dönemde hâlâ orada çalışıyordu."

"Kocam orada çalışırken öldürdü kendisini," diye düzeltti kadın.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye araya girdi Louise. Birte Holsted yavaşça ona döndü.

Kadın sadece, "İntihar etti," demekle yetindi. "Hayatımızı mahvetti." Dudaklarını birbirine bastırmıştı, bakışları başlarının üzerinde dolaştı.

"Bu ne zaman oldu?" diye soran Louise sandalyesinde biraz öne eğildi.

Dul kadın sandalyenin arkasından kaymak üzere olan koltuk değneğini kavradı. "Onu 16 Mart 1980'de kovdular," derken yüzü ifadesizdi, değneği yere bıraktı. "Uzun zamandır orada bir şeylerin döndüğünü biliyordum. Bizden uzaklaştığını hissedebiliyordum. Üzerindeki baskı çok artmıştı, sonunda içine kapandı. Davayı ancak o öldükten sonra öğrenebildim."

"Ne davası?" diye sordu Louise.

"Ona karşı bir disiplin davası açılmıştı. Büyük bir tıbbi görevi suiistimal etme şüphesi altındaymış ama asla temeline inememişler," dedi. Sonra oturduğu yerde doğrularak onlara baktı.

"Kocam zayıftı ve sınır koyamazdı," dedi.

Eik sabırla, "Biraz daha açık olabilir misiniz?" diye sordu.

"Onu hata yaparken yakalayan bir idareci vardı," dedi kadın. "Sonra kocamı tuzağa düşürdü. Sonunda baskı çok fazla gelmeye başladı. O zamanlar zor olsa da artık yaşananların büyük olasılıkla en iyisi olduğunu kabul edebiliyorum."

Louise, "Ölümünün mü?" diye sorunca, dul kadın başıyla onayladı. "Nasıl oldu?"

"Kocam tedaviye zamanında başlamadığı için bir hastanın zatürreden öldüğünü iddia ettiler."

Louise masaya eğilip, "Ölen genç bir kadın mıydı?" diye sordu.

Kadın ona baktı ve başını iki yana salladı.

"Zihinsel özürlü bir erkek çocuğuydu," diye karşılık verdi sanki bu, durumu önemsiz yapıyormuş gibi. "Ancak kocam öldükten sonra ona karşı başka bir dava daha olduğunu öğrendim. Bu çok daha ciddi bir davaydı ve kendini korumadığı takdirde, onu işten çıkarmalarının yanı sıra hapis cezası da alabilirdi."

"Neyle ilgiliydi?" diye atıldı Eik.

Dul kadın derin bir iç geçirdi. "O zamanlar Eliselund'da neler olduğunu Bodil Parkov'a sorsanız daha iyi edersiniz. İdareciydi, en iyi o biliyordur."

Louise'e attığı bakışta yılların kini vardı.

"Kocanız, ölümünden önce on yedi yaşında iki kız kardeş için de bir ölüm belgesi hazırladı mı? Hiç onlardan söz edildiğini duydunuz mu?"

Louise çok emin olamasa da başını sallayıp dudaklarını birbirine bastırmadan önce kadının alnında bir kırışma gördüğünü düşündü.

"İkizlerden biri yeni gömüldü," dedi Louise. "Yani o zamanlarda ölmemişti ve diğerinin hayatta olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyor. Tabii ikizlerin Eliselund'dan nasıl kaybolduğunu da."

"Size bir şey söyleyemem," diye karşılık verdi boynunu bükerek. "İkizlerden söz edildiğini hiç duymadım."

Birden yorgun göründü. Düzmece ölüm belgeleriyle ilgili soruya tepki vermiş olsa da, şimdi Lisemette hakkında bir şey bilmediğini savunurken doğru söylüyor gibiydi.

Eik, Louise'in sandalyesinden kalktığını görmezden gelerek, "Belki bize Eliselund'da kocanızla aynı zamanda çalışan diğer kişilerin isimleri konusunda yardımcı olabilirsiniz," diye şansını denedi.

Kadın usulca, "Onları tanımıyordum," diye cevap verdi. "Kocam eve geldiğinde hastalarından ya da çalışanlardan bahsetmezdi. Aslına bakarsanız biz de bundan şikâyetçi değildik."

Uzanıp yerdeki değneğini aldı ve onları geçirmeye hazırlandı.

Eik ayağa kalkınca Louise hızla, "Biz kendimiz gideriz," dedi, ardından Eik kadına teşekkür etti.

Bir kez daha kaldırımda dikilirlerken, "Bu, bir tek atmak istememe yetti," diye inledi Eik. "Ne hayat ama! Sence son otuz yıldır kin güderek mi yaşıyor orada?"

Louise omuz silkti ve arabaya doğru yürüdü. "İkisinin ideal bir ilişkiye sahip olmadığı çok belli," dedi ve Eik'e arabayı nereye parkettiğini sordu.

"Tren daha hızlıydı," dedi Eik ve Louise'in onu Sydhavnen'a bırakma teklifine âdeta atladı. Ulla'nın barı önünde durduklarında Eik ona bir kez daha baktı.

"Hadi ama, sadece bir tane," diye tatlı tatlı konuştu. "Ben ısmarlayacağım."

Ulla masalarına iki bira bırakıp gittikten sonra Louise, "O adam işini ihmal ettiği için hastalar öldü,» dedi.

Oda duman altıydı, masanın gerisinde dört adam bilardo oynuyordu. Louise müzik kutusunun gürültüsünden sesini duyurabilmek için öne doğru eğildi.

"Ama birileri kendi ölüm belgelerinden sağ kaldığı zaman buna ihmalkârlık diyemezsin." Başmı iki yana salladı. "Lisemette'yi sistemden çıkararak eline ne geçecekti? Peki ya dul kadın, idarecinin tuzağına düştüğünü söylerken ne demek istiyordu?" Eik içkiyi kafasına dikti ve Ulla'dan yeni bir tane istemek için bardağını kaldırdı.

Sigarasını masaya koyup, "Orada intihar etmeyi seçmesi de güçlü bir mesaj veriyor," dedi. "Sigara içmemin bir mahsuru var mı?"

Louise başını sallayarak güldü. Etrafına bakındı. "Sorduğun için teşekkür ederim ama buradaki herkes içiyor."

"Yani doktor kendisini Eliselund'da öldürdü çünkü herkesin

hatalarının sorumluluğunu aldığını görmesini istedi," diye devam etti Eik konuya dönerek.

"Peki, bu onun için neden önemliydi?" diye sordu Louise ve koyu saçlı, bira göbekli ve deri ceketli bir adam sandalyesine doğru eğilip dans teklif edince bakışlarını masaya eğdi.

"Jønne kaybol hadi!" dedi Eik elini sallayarak.

Ulla'nın Yeri'nde sekiz ya da dokuz müşteri vardı. Bir kısmı bilardo oynarken diğerleri tezgâha dayadığı etli kollarıyla ilgi odağı olan Ulla'yla barda takılıyordu. Ancak gözleri Eik ile Louise'in masasındaydı.

"Çünkü bir şey bitmişti," diye devam etti Eik. "Olan bir şeyin sonuçlarım üstlendi."

"Lisemette ile ilgili olan bir şey mi?" diye sordu Louise. Eik son birayı paylaşmak isteyip istemediğini sorduğunda, kabul etti.

30

Telefonun sesine uyandığında Louise'in vücudunun her yanı ağrıyordu. Bir gece önce taksi onu Frederiskberg'de gece on bir civarı evine bıraktıktan sonra koltukta uyuya kalmıştı. Son bir bira, pek çok biraya dönüşmüştü. Eik Nordstrøm'un, giyim kuşamı umursamadığını, dolabında sadece siyah giysileri olduğunu öğrenmişti. Bu yüzden de aynı üründen bir sürü alabiliyordu. Bu bilgi Louise'e bir biraya mal olmuş ama Eik her sabah yağmurlu ya da güneşli olsun fark etmeksizin Sydhavnen İskelesi'nden dalış yaptığını söyleyerek bir sonraki içkileri ısmarlamıştı. Louise, özel yaşamıyla ilgili birkaç soru sormayı denediğinde yanıt vermemişti. Eik, eski erkek arkadaşı ve Koca Thomsen hakkında bilgi almak istediğinde o da aynısını yapmıştı.

Köpeği ıslak burnunu Louise'in yüzüne dayadığımda telefonu hâlâ çalmaktaydı, lanet okuyup sonunda bir yaşam belirtisi göstermeyi başardı.

Louise nihayet telefonu açınca karşısında neşeyle, "Ben evleniyorum," diyen Camilla'yı buldu.

"Hımm," diye karşılık verdi ve Dina'yı biraz iteledi. "Papazı memnun edebildin mi?"

"Tanrım, hayır!" diye güldü Camilla. "Bugün, belediyede

on bir buçukta evleniyorum. Frederik gerekli tüm ayarlamaları yaptı."

Louise doğrularak oturdu.

Arkadaşının çiçekler ve şampanyayla gelmesini beklemesinden çekinerek, "Gelebileceğimi pek sanmıyorum," dedi.

"Zaten davetli değilsin. Düğünümüzü yatakta şampanyayla kutlayacağız," diye güldü Camilla.

Louise kafası karışmış bir şekilde ayağa kalkarak, "Sen sarhoş musun?" diye sordu. "Neredesin?"

"Prindsen Oteli'ndeyim. Frederik bir süit tutmuş ve ben gelmeden önce odanın içini gül yapraklarıyla doldurmuş."

"Bu sabah mı?" diye soran Louise telefonunun saatini kontrol etti. Birden uyuyaklamış yegâne kişi olmaktan endişe duymuştu. Ama saat daha yediyi dört...

"Hayır, dünden beri buradayız."

"Pekâlâ, sonunda barışmanıza çok sevindim," dedi esneyerek. "Markus'tan ne haber? O nerede?"

"O hiçbir şey bilmiyor. Onunla en son dün öğleden sonra konuştum, Eliselund'dan dönüyordum," diye homurdandı Camilla. "Çocuk beni bir arkadaşının evinden yürüyerek dönecek kadar iyi hissetmediği için aramış. Bu yüzden geceyi orada geçirmiş. Belediyeden çıktıktan sonra onu alacağız."

Louise iyice dikleşti. "Dün Eliselund'da mıydın?" diye sorduğunda Frederik'in ve bir kapının kapanma sesini duydu.

"Orada ne yapıyordun?"

"Ölüm belgeleri imzalandığında merkezin idarecisi Parkov adında biriymiş."

Louise huzursuzlanarak, "Biliyorum," diye sözünü kesti.

"Eliselund'dan sonra, kapanana dek Avnstrup'ta çalışmış. Ama bildiğim kadarıyla hâlâ ormanda yaşıyor," diye devam etti. "Aslına bakarsan onunla gidip konuşmayı düşünüyordum ama... Biliyorsun... Yapmam gereken daha önemli bir şey var." Kahkaha attı ve Frederik'in düğünden sonra çalışmasına ikna olduğunu ekledi.

"Görülen o ki beni meşgul edecek bir hikâye olmadığında zor biri oluyorum."

Louise, "Bir saniye susabilir misin?" diyerek sözünü kesti. Otel odasından gelen tabak ve çatal seslerini duyabiliyordu. "Kadının Avnstrup'ta yaşadığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü *Blue Book*'a baktım ve onu araştırdım. Bukkeskov Yolu'nda yaşıyor."

"Orman bekçisinin evindeki Bodil mi?"

"Yerin adının ne olduğunu nasıl bilebilirim?"

Louise düşüncelerine odaklanmaya çalıştı.

Camilla, "İkizler öldüğünde Eliselund'daydı," diye ekledi. "Ama hemen sonra ayrıldı. Lillian da o sırada oradaydı."

"Yok artık," diyen Louise ayağa kalktı.

Bodil'in Lisemette fotoğrafını hatırlamamış olabilirdi ama en azından ikizlerin Eliselund'dan nasıl ayrıldıklarını söyleyebilirdi.

"Gidip Bodil'i göreceğiz," dedi Louise nefes nefese. Dina, Frederiksberg Parkı'nda kaybolmuştu çünkü Louise tasmasız olursa köpeğin sabah yürüyüşünü daha kısa sürede bitireceği tahmininde bulunmuştu. Ancak Louise onu çağırdığında geri dönmemişti. On beş dakika sonra, sarı renkli Labrador'u çimende, çikolata renkli türdaşıyla bulunca onu anca geri çağırabilmişti.

Güneş gözlüğünü bisiklet sürdüğü için rüzgârdan kuruyan saçlarından çıkardı. Eik'in bakışlarından konuya açıklık getirmesini istediğini okudu.

"Sonra da hâlâ Eliselund'da çalışan Lillian Johansen ile görüşmemiz gerekiyor," dedi ve Eik'e Camilla'nın merkezi ziyaretini aktardı.

"Dün gece eğlenceliydi," dedi çatallı bir sesle Eik ve ancak o zaman, Louise ona gerçekten baktı.

"Tanrım!" diye bağırdı. "Sana ne oldu böyle?" Gözlerinin altındaki torbalar onları daha küçük ve berbat göstermişti, sol şakağında da dev bir sıyrık vardı.

"Senin yaptığının aksine eve gitmek gibi zekice bir eylemde bulunmadım," diyerek yarasını ovuşturdu. "Sonra bu sabah suya atlarken iskeledeki mesafeyi yanlış hesapladım."

"Berbat görünüyorsun. Arabaya ne oldu? Buraya onunla gelmedin mi?"

"Evet. Arabamı alabiliriz, aşağıya park ettim," dedi ve önce bir şeyler yemek için kafeye uğramak istediğini ekledi. "Sen bir şey istiyor musun?"

Louise evden fırlayarak çıkmadan önce ne kahvaltı edebilmiş ne de çay içebilmişti. Bu yüzden ona katıldı. Eik yanından geçince, *En azından bira kokmuyor,* diye düşündü.

Eik onlara yiyecek bir şeyler alırken Louise de Hvalsø'ye gideceklerini bildirmek için Rønholt'ün yanına gitti.

"Çok hoş görünüyorsun!" diyen Hanne, Louise'in serbest bıraktığı saçlarını işaret etti. Kafası karışan Louise bir an için kapıda durdu, Hanne başıyla işaret ederek içeri girebileceğini söyledi. "Meşgul değil."

Rønholt onu görünce, "Şuna bir bak," dedi. Eliyle pencereyi gösterip büyük sarı ve kahverengi tonlarında bir çiçeği işaret etti.

Louise, "Hvalsø'ye gidiyoruz," diyerek kapıya doğru yöneldi.

"Bu Venüs çarığı," diye devam etti Rønholt. "Tüm Avrupa'daki orkidelerin en nadide türü. Sadece iki hafta boyunca çiçek açıyor. Sence de çok güzel değil mi?"

Orkideler hiçbir zaman Louise'in ilgi alanına girmemiş olsa da başını evet anlamında salladı. Büyük yapraklarıyla gerçekten de hoş görünüyordu.

"Bu arada, Holbæk'ten arayıp röportajından çok memnun kaldıklarını söylediler."

Louise eli kapı kolundayken, "Teşekkür ederim," dedi. "Bunu duyduğuma sevindim. Artık ellerinde ormandaki katil ve hâlâ kayıp olan koşucuyla ilgili yeterince bilgi var."

"Aslına bakarsan, eğer bu birim yürümezse orada senin için bir yer olabilir gibi görünüyor," diyen Rønholt elindeki çiçeği bıraktı.

Louise, "Buna gerek olmayacak," diyerek kesip attı. "Yeni birim kalıcı olacak ve Holbæk'e asla gitmem." Koridorda durdu, Rønholt'ün yeni birimle ilgili şüphelerini paylaşmasının çok erken olduğunu düşündü. Eik, iki küçük süt şişesiyle bir çift sandivici kâğıt bir tabakta dengede tutmaya çalışarak ona doğru geliyordu.

Yiyecekleri işaret ederek, "Yanımızda götürüyoruz, değil mi?" diye sordu.

Louise kendini toparladı ve Eik'le birlikte ofise yürürken bir yandan da belki de sarhoşluk oranını düzenli bir seviyede tuttuğu takdirde akşamdan kalmanın pek de sarsıcı olmadığını düşündü.

"Evet," diyerek çantasını aldı. "Hadi gidelim."

31

Louise ve Eik beyaz kapının önüne park ederken, Jørgen kambur bir şekilde durmuştu ve tüm dikkatini bahçedeki çakıl taşlarını tırmıklamaya vermişti. Hareketinin ortasında durarak temkinli bir şekilde onlara baktı. Kafasında kulaklarına kadar çektiği bir şapka vardı. Ellerini titizlikle mavi önlüğüne sildikten sonra dimdik durdu, kollarını önünde kavuşturdu ve tırmığın tutacağına yaslandı. Eik ve Louise arabadan inerken onları dikkatle izledi.

Ne onlara kapıyı açmak için gelmiş ne de Louise gidip kapının koluna bastığında tepki vermişti.

Louise bahçe kapısını itmeden önce, "Hey Jørgen, Bodil evde mi?" diye sordu.

"Bodil," diyerek karşıdaki evi gösterdi.

Tırmığı çakıl taşlarının üzerine bıraktı ve kapıya geldi. Bu arada Louise bahçede beklemeyi tercih etti. Eik ise arabadaydı ve içeri davet edilmelerini bekliyordu.

Jørgen yüzünde geniş bir gülümsemeyle Bodil'le birlikte döndü.

Kadının elini tutmuştu, sanki en sevdiği oyuncağını getirmiş bir çocuk gibi mutlu görünüyordu.

Merhaba dedikten sonra Bodil, "Kamyonet için mi buradasınız?" diye sordu. "Jørgen onu dün görmüş. Bu kez ormanlardan dönüyormuş." Başıyla Avnsø Gölü'nü ve Starling Evi'ne giden yolu işaret etti.

"Beyaz Toyota mı?" diye soran Eik yanlarına geldi. Jørgen merakla dışarıdaki siyah Cherokee jipe bakmak için çıktı.

"Evet. Sizi arasak iyi olur diye düşündük," diye devam etti kadın.

"Onu ne zaman gördünüz?" diye soran Louise geçen sabah gerçekleşen tecavüzü düşündü.

"Sanırım beş ya da altıydı. Tam akşam yemeği yemek üzereydik. Jørgen acıkmıştı, o yüzden her zamankinden biraz daha erken yemek yedik."

Bodil'in kocası arabanın etrafında dolaşmıştı, şimdi de hayranlıkla geniş çamurluğuna bakıyordu.

"Arabalara bayılır," diyerek gülümsedi Bodil.

Rüzgârda sallanan kestane ağacı dalları bahçeye huzur veriyordu. Louise'in içinden buraya asıl gelme sebeplerinden söz etmek gelmedi.

Bodil endişeyle, "Arabanın anahtarını üzerinde bırakmadın, değil mi?" diye sordu. "Zaten araba kullanamaz ama yine de bazen sınırları pek bilemiyor."

Eik anahtarlarını sallayıp, "Burada," diyerek ona güven verdi, ardından onları siyah kot pantolonunun cebine geri soktu.

Louise, "Bodil, seninle konuşmak istediğimiz bir şey var," diyerek söze başladı. "İçeri girebilir miyiz?"

Omuz çantasına Lise'nın fotoğraflarını koymuştu. Ormanın üzerinde toplaşan bulutlar vardı ve rüzgâr da kuvvetlenmişti. Yakında yağmur yağacak gibi duruyordu. Louise saatine baktı. Camilla bir buçuk saat sonra Roskilde Belediye Sarayı'nda evleniyor olacaktı. Bodil içeriyi gösterip onları davet ederken ahır penceresini kapadı.

Louise ona kapıyı tutan Eik'in arkasından içeri girdi. Yanaklarına biraz daha renk gelmiş olsa da hâlâ yorgun ve bitkin gö-

rünüyordu. Adamın yanından geçerken Louise bunun biraz da kendi hatası olduğunu düşündü.

Sehpanın üzerine el boyaması tabaklar sıralanmıştı, Louise çiçekli desenlere hayranlıkla baktı. Eik ise duvarlarında tavana kadar uzanan, mükemmel bir şekilde cilalanmış pirinç av borularının olduğu koridorda kaldı. Bir an için Louise'in gözleri adamın sırtına, siyah tişörtünün altındaki kaslı omuzlarına ve pantolonun düşmesine neden olan dar kalçalarına gitti.

Birlikte oturma odasına geçerlerken Bodil, "Onları Jørgen topluyor," dedi. "İstediği çiçekleri buluyor ve ben de ona tabakları boyuyorum. Ama kopyalardan sakınmaya çalışıyoruz, işte bu yüzden dün gece tüm yaptıklarımızı kontrol ediyorduk." Gülümsedi ve kahve isteyip istemediklerini sordu.

Eik koridordan, "Hayır, teşekkür ederim," diye seslendi. Louise ise, onun bu ziyareti bir an önce bitirmek istediğini biliyordu.

"Ben isterim," diyerek onunla göz göze geldi.

Eik ona başını salladı, sonra Bodil'e bu av borularının nereden geldiğini sordu.

"Babam avlanırdı," diyerek gülümsedi Bodil. "Jagerspris'te büyük bir avcı kulübesi vardı. Hatırladığım kadarıyla av sezonunun ilk gününden gidip bitene dek dönmezdi. Bunun pek doğru olduğunu sanmıyorum, muhtemelen çok çalıştığı için evde pek olmazdı. Ama tüfekleriyle evden ayrılırken hep çok neşeli olurdu." Yüzündeki gülümsemenin yerini biraz üzgün bir ifade almıştı. Onlara mutfağa gelmelerini söyleyip iki fincan çıkardı.

Bir kutu çayı işaret ederek Eik'e, "Çay ister misiniz?" diye sordu.

Eik kibarca ellerini kaldırdı ve reddetti.

"Ne hakkında konuşmak istemiştiniz?" diye sordu Bodil ve su ısıtıcısını doldurup kahve ile kaşıkları çıkardı.

Louise çantasından Lise'nın fotoğrafını çıkarmıştı. "Buraya son gelişimizde bu kadını görüp görmediğini sormuştum," diyerek fotoğrafı uzattı.

Bodil pencere kenarına gidip fotoğrafı biraz inceledikten sonra geri dönüp masaya bıraktı.

"Onu gördüğümü hatırlamıyorum," dedi ve kaynayan suyu almaya gitti. "Süt ister misin?"

Louise başını iki yana salladı. "Kapatılmasına yakın bir zamana kadar Eliselund'da idareci olarak çalıştığını öğrendim," diye devam etti. Bodil'in kaşları şaşkınlıkla kalktı ve başını onaylayarak salladı.

"Evet," dedi. "Bu doğru, 1973'ten 1980'e kadar orada çalıştım."

"Lise Andersen ve kız kardeşi Mette, bu kurumda büyüdü ve o dönemde orada yaşıyorlardı," diye araya giren Eik, bir sandalye çekti. Bu arada Bodil de masaya dönmüştü.

"İkizler," diyen Bodil bir kez daha bakmak için fotoğrafa uzandı.

Bir an için Lise'nın yüzünü incelerken kendi düşüncelerinde kayboldu. Sonra başını kaldırıp Louise'e baktı, konuşmadan önce tereddüt etmişti.

"İkiz kardeşleri hatırlıyorum. O zamanlar tüm misafirlerimizin birer numarası olurdu. Onlarınki de elli bir ve elli ikiydi. Fakat ikisi de öldü."

"Onlar öldüğü sırada siz iş yerinde miydiniz?" diye sordu Louise.

Bodil ileriye doğru dalgın dalgın bakarken başını yavaşça sallamaya başladı. "Ben Eliselund'dan ayrılmadan bir gün önce oldu," diye söze başladı. "O kadar uzun zaman geçti ki olayların gidişatını güçlükle hatırlıyorum. Kızların birkaç gün önce hasta koğuşuna alındığını hatırlıyorum. İkisinin de yüksek ateşi vardı ve son birkaç gündür yataktan çıkmamışlardı."

"Öldükleri gün ne oldu?" diye sordu Louise. Jørgen koridordan seslenince Bodil kapıya doğru baktı.

Bodil, "Özür dilerim," diyerek onunla konuşmak için yanına gitti. Bir dakika sonra elinde iki sarı gülle geri döndü ve onları Louise'e uzattı. "Bunları senin için toplamış."

Louise ona teşekkür edip çiçekleri masaya bıraktı ve Bodil'e bir kez daha, Lisemette'nin hasta koğuşundan kaybolduğu gün olanları sordu.

Bodil, "Eşyalarımı topluyordum," diye tereddüttle konuşmaya başladı. Sanki bu anı zihninin çok uç köşelerinden çekip alınıyordu. Onlara ana binada küçük bir idareci dairesinde yaşadığını, ertesi gün gelecek nakliyeciler için eşyalarını topladığını anlattı. "Ertesi gün oradan ayrılırken bayrağı yarıya indirmişlerdi. Bir gün önce ya da gece yarısı ölmüş olmalılar. Tam olarak hatırlayamıyorum."

"O zamanlar danışman bir doktor varmış," diye devam etti Louise. "Ölüm belgelerini imzalayan o. Onun hakkında ne biliyorsunuz?"

"O öldü."

Louise, "Bunu biz de biliyoruz," diyerek araya girdi hızlıca. "Ama bence iki kız kardeşin birer dakika arayla ölmesi kulağa çok mantıksız geliyor. Bu olay olduğunda siz oradaydınız. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?"

Bodil ellerini önünde kavuşturup Louise'e dönmeden önce bir süre masaya baktı.

Sonunda boğazını temizleyerek, "O doktorla pek çok talihsiz olay yaşadık," dedi. "Belki de gerçekte biri diğerinden daha önce öldü ama doktor evrakları hazırlamayı ihmal etti ve sonra ikisinin birden ölüm tarihini aynı anda girdi. Bilemiyorum."

Bodil bir süre daha sanki onlara ne kadarını anlatabileceğini değerlendiriyormuş gibi oturdu.

"O zamanlar daha çok hata yapılıyordu. Bugün buna tıbbi ihmal diyorsunuz ve Hasta Hakları ve Şikâyetleri, uluslararası kuruluşlara rapor ediliyor ama..." Derin bir iç geçirdi. "O zamanlar, halk zihinsel engellilere aynı ilgiyi göstermiyordu. Bu vakaların çoğunda hastaların hiçbir yakını olmazdı. İşte bu nedenle tıbbi hatalar ölüm belgeleriyle kolaylıkla saklanırdı."

Louise, "Ama o ölmedi," dedi.

"Danışman doktor kendisini astı ve bunun için kesinlikle çok iyi bir nedeni vardı," dedi Bodil. Louise'in sorularına cevap veremediği için özür diledi.

Büyük bir hayal kırıklığına uğrayan Louise kahvesini bitirdi ve derin bir iç geçirdi. Tam gitmeye hazırlandığı sırada Eik, Bodil'e Jørgen'le her zaman kendisinin ilgilenip ilgilenmediğini sordu.

Bodil başını evet anlamında salladı. "Neyse ki bunu yapabildim." Louise ayağa kalktı, Eik de mesajı almıştı. Bodil onlarla birlikte bahçeye çıktı. Arabaya varınca Jørgen'ın sürücü koltuğuna geçmiş, araba kullanır gibi dikkatle önüne baktığını gördüler.

Louise, Bodil'le yüz yüze dikilirken, "27 Şubat 1980'de Eiselund'daki hasta koğuşunda neler olduğunu öğrenmek zorundayız," dedi. "Diğer ikizi bulmak zorundayız. O dönemde orada çalışan başka birini hatırlıyor musunuz?"

"Üzerinden otuz yıl geçti," diye hatırlattı Bodil. "Ve ben isimler konusunda pek iyi sayılmam."

"Peki ya Lillian? Onu tanıyor musunuz?"

"Lillian," diye terkarladı Bodil. "Birkaç öğrenci hemşiremiz vardı. Sanırım onlardan biri olabilir." Hafifçe titreyip yüzünde küçük, özür dileyen bir gülümsemeyle Louise'e baktı. "Eiselund'da geçirdiğim dönemi pek iyi sonlandırmadım," diye itiraf etti. "İş arkadaşlarımla iletişimi kopardım. Benim çok sert olduğumu düşünüyorlardı. Kendi başlarına yemek yiyemeyen hastaları, sorunsuzca beslemeyebilmek için bağlıyor olmamıza da karşılardı. O zamanlar sandviçlerini küçük parçalar halinde bir kâseye doğrar, karıştırmayı kolaylaştırmak için üzerine çay dökerdik. Bağlı olmadıkları takdirde ortalık berbat bir hal alırdı," diyerek başını hafifçe salladı.

"Çalışanlardan bazıları, hastalardan daha çeşitli beslendikleri için itiraz bile etmişti. Ama ben bunu asla ciddiye almadım çünkü çayla karıştırdığımız sandviçlerin içinde ciğer ezmesi, salam ve ringa balığı olurdu."

"Üçünü de aynı anda mı koyuyordunuz?" diye sordu Louise. Bodil ne dediğini anlayamayarak ona baktı ve sonra başını salladı.

"Evet. Hem et hem de balık yemeleri gerekiyordu ve öyle de yaptılar. Fakat sonlara doğru sanki aramızda daha çok çatışma çıkmaya başladı, ben de istifamı vermeyi seçtim."

Bodil, Jørgen'ın elini tutup onu arabadan indirdi. Louise oradan uzaklaşırken aynasından baktığında yaşlı çiftin eve el ele yürüdüğünü fark etti. Aralarındaki şefkat çok tatlıydı ama Louise ilişkilerinin her zaman bu kadar kolay olmadığını hissetmişti. *Asla kolay olmaz,* diye düşündü.

32

Eik camı açıp bir sigara yaktığı sırada Mik aradı. Louise küçük eski bir bıçkı evinin girişine park etti.

"Senden bir iyilik isteyeceğim," diye başladı. "Bitten Gamst'a sevgilisinin adını söyletemiyoruz. Fakat onunla konuşmalı ve onu ziyaret etmeye geldiğinde tecavüzcüyü evin çevresinde görüp görmediğini öğrenmeliyiz."

"Yani benim bir kez daha denememi mi istiyorsun?" diye sordu Louise.

"Aynı zamanda kocasını konuşturmalı ve beyaz kamyoneti kimin kullandığını bilip bilmediğini öğrenmeliyiz," diye devam etti. Adamlarından bazılarının René'yi o sabah elinde dolu bir çifteyle ormanda dolaşırken gördüğünü de ekledi. "Tabii ki tecavüzcüyü aradığını reddetti ama onun orada öylece dolaşmasını istemiyorum. O ve karısının ormanı sık sık ziyaret eden birini koruduklarını biliyorum."

"Adli tıp görevlileri olay yerini incelerken bir şey bulamadı mı?"

"Kapının yanında belirgin ayak izleri vardı. Şimdilik elemek için eve sık gelen insanların parmak izlerini belirlemeye çalışıyoruz."

Louise, "Onları öylece eleyecek değilsiniz herhalde!" diye atıldı.

"Tabii ki hayır." Mik ona Bitten ve kocasının pek bir sosyal hayatı olmadığını anlattı. "Annesi ve diğer iki çiftle sınırlı. Geçen ay evin içinde bulunan insanlar bu kadar."

"Ve sevgilisi," diye ekledi Louise. Ondan öğrenebileceği her şeyi almaya söz verdi.

"Eveeet!" diye selam vermişti, bir dakika kadar sonra onu arayan Camilla. "Artık bana Bayan Sachs-Smith diyebilirsin."

"Tebrikler," diyen Louise telefonu kulağından biraz uzaklaştırdı. "Bu harika bir haber. Dinle, her şeyi duymak istiyorum ama burada önemli bir şeyin ortasındayım. İşim biter bitmez arayacağıma söz veriyorum. Birbirinize iyi bakın. Senin için çok mutluyum."

Son derece ciddi görünen Eik, "Eve dönerken onlara uğrayıp birer kadeh içebiliriz," dedi.

Louise ona bir bakış fırlattı. "Misafir istediklerini pek sanmıyorum. Onlar birbirlerine yetiyordur. Aslına bakarsan sana Bitten'la konuştuktan sonra ailemin evine gidip Jonas'ı alıp alamayacağımızı soracaktım."

Louise hastanede René ile karşılaşması üzerine çok düşünmüştü. Kapıda karşılaştıklarında onu hatırlamadıysa adamın aklında çok daha önemli şeyler vardı. Şimdi düşünecek vakti olduğu için, bir şey hafızasını tetikleyebilirdi. Tabii ki onun kim olduğunu gayet iyi biliyor da olabilirdi. Bu olan biten rahatsızlık vericiydi ama Louise olabilecekleri görmezden gelmeye karar verdi. O zaman bu düşünce mantıklı gelmiş olsa da, şimdi Starling Evi'ne yaklaşırken göğsü sıkışmaya başlamıştı.

Eik'in dev arabasını eve giden dar yola çevirdi ve el frenini çekti. Araba biraz daha ileri gidince, "Bu şey işe yarıyor mu?" diye sordu Louise.

"Çok keskin değil ama yine de işe yarıyor," Eik dışarı çıkarken ağzındaki sakızı çimlere tükürdü.

Evin tüm kapı ve pencereleri kapalıydı, tam bir sessizlik hâkimdi ve yaşam belirtisi yoktu. Yolun kenarına park etmiş arabanın dışında evde kimse yok gibi görünüyordu.

Engebeli ve taşlı yolun sonundaki eski korucunun evinin kapısına yürüdüler. Eski çiftlik evinin yan tarafı boyunca, küçük bölmeli pencereler vardı. Beyaz, kereste çerçeveyi gülhatmiler kaplamıştı, en üstteki saman kenarına ulaşan çiçekler bir kuğu misali bağlarını eğmişlerdi.

Louise gidip eski görünen ahır kapısını çaldı. O kadar alçaktı ki içeri girerken başını çarpabileceğini gördü. Evin diğer tarafında jakuzinin bulunduğu bahçe vardı. Arazinin kapalı tarafına bakıyordu, bahçeyle ormanı yoğun bir kayın ağaçlığı ayırıyordu. Evdeki işlerini çok uzun zaman önce bitirmiş olan adli tıp görevlilerinden bir iz yoktu. Geriye sadece bahçe kapısından geçişi engellemek için konulmuş bariyer şeritleri kalmıştı.

Louise, kapı açılana dek gelen kimsenin sesini duymamıştı ve Bitten'i görünce içgüdüsel olarak geri adım attı. Zayıf kadının bir gözü morarmış ve tamamen şişerek kapanmıştı. Üzerinde beyaz bir elbise vardı ve saçlarının bir tarafı, banyo yapıp uyumuş gibi dümdüz olmuştu.

Eik geri planda kalırken Louise, "Yalnız mısın?" diye sordu.

Bitten başını iki yana salladı. "İçeri gelin."

Louise kapıyı Eik için açık bırakıp, "Nasılsın?" diye sorarken Bitten'i salona doğru takip etti. Oda gemilerin kalaslarından yapılmış bir zeminle yeniden dekore edilmişti ve kesinlikle bu eski ev için zayıf bir dekorasyon seçimi olmuştu. Görünüşe göre, René ve Bitten, mavi ve yeşil mobilyalarla tablolar kullanarak bir denizcilik teması yaratmaya çalışmıştı. Salonun bir köşesinden oturma odasının kapısına kadar uzanan büyük gömme bir akvaryum bulunuyordu. *En azından stilleri tutarlı,* diye düşündü Louise. Yine de ormanın ortasında uygunsuz kaçıyordu. Yakın-

larda ne bir deniz ne de bir liman vardı. En yakın su parçası ise Avnsø Gölü'ydü.

Bitten, "Ben iyiyim," diye karşılık verdi minik bir kız edasıyla. Louise, sesindeki eksikliğin onuru olduğunu anlayacak kadar deneyimliydi.

"Eşin nerede?"

Louise, Bitten'in bahçeye kayan bakışlarını izledi. "Köpeğin mezarına bir haç koyuyor," dedikten sonra, kendisini nemli gözlerle geniş koltuğa bıraktı. "Kızımız ısrar etti."

Mik onlara köpeği alet edavat dolabının yanında bulduklarını söylemişti. Boynu kırılmış ve vücudunun üst kısmı ezilmişti. "Çok hoş bir görüntü değildi," diye de eklemişti.

"Kızım ve ben onu göremediğimiz için veda etme şansımız bile olmadı," diyerek burnunu çekti. "René onu bu sabah gömdü ve şimdi orada bir de haç olacak."

Louise kadına yaklaştı. "Sana yine mi vurdu?"

Kadının şişmiş gözüne baktı. Her ne kadar şişkinliklerin oturması biraz zaman alsa da, Louise, kadının yüzünü böyle yapanın önceki günkü yaraları olmadığını biliyordu. Bitten başını iki yana sallayıp ellerini kavuşturdu ve dudağını ısırdı.

"O halde kim yaptı?" diye bastırdı Louise. "Seni en son görmüğümden bu yana bir şeyler olduğunu biliyorum."

Kadın cevap vermeden başını diğer yöne çevirdi.

"Lanet olsun Bitten!" Louise taktik değiştirmişti. "Bana neler olduğunu anlatmak zorundasın. Kiminle ilişkin var? Onu er geç bulacağız. Bize kim olduğunu söyleyerek hem kendini hem de bizi bir sürü beladan kurtarabilirsin."

Kadının yanağından aşağıya bir damla süzüldü, zayıf ellerini ağzına bastırdı ve yumruğunu ısırdı.

Louise sonunda, "Kocana söylemek zorunda bile kalmayabiliriz," diye ekledi. Böyle bir söz verdiği için huzursuzdu.

"O zaten biliyor," diye fısıldayan Bitten öne doğru eğildi ve başını çevirmeden Louise'e kaçamak bir bakış attı. "Hastaneden döndüğümüzde Ole birden kapıda belirdi. Polis arabalarını gör-

müş ve o gün ne olduğunu, onun hakkında bir şey söyleyip söylemediğimi öğrenmek istemiş."

Yüzünü sildi.

"Ole Thomsen mı?" Louise odada yalnız olmalarına karşın fısıldamıştı. "Lütfen bana seni bekleyenin o olmadığını söyle!"

Bitten kıpırdandı, başını neredeyse anlaşılmayacak kadar yavaşça evet anlamında salladı.

"Ve René biliyor mu?"

"Artık biliyor. Ole'nın o gün izinli olduğumu nereden bildiğini anlayamadı. İkisi birden burada dikilirken aklıma bir yalan gelmedi, ben de doğruyu söyledim."

Yutkundu ve çenesi göğsüne değecek kadar başını eğdi.

"Kocan ne dedi?" diye sordu Louise.

Bitten hafifçe gülüp başını kaldırdı.

"Sence ne dedi?" diyerek alaycı bir tavırla Louise'e baktı, başını iki yana sallarken kısa saçları kulaklarının önüne düşmüştü. "Bir şey söylemedi, cesaret edemedi, aynen tahmin ettiğim gibi. Kimse Koca Thomsen'e hayır diyemez. Eğer hayır dersen ya işten atılırsın ya da iş yerini kaybedersin. Araban çalınır ya da evin yakılır. Tabii ki kocam bunlara karşı koyacak biri değil. Eğer Koca Thomsen'ın istediği bir şey varsa onu durdurmaya kalkışmak sadece aptallık olur."

"Ve o da seni istedi," diye anlayışla tamamladı Louise.

Bitten başıyla onayladı. "René onun için çalışmaya başlayınca gerçekten de başka seçeneğim kalmadı."

"Ormanda mı?" diye sordu Louise.

"Hayır, o bir şoför. Ormana sadece dolanmak için gider. Üç kamyoneti var, böyle para kazanıyor. İki tanesi çakıl ocağından çıkan çakılları taşıyor. René de birini kullanıyor. Üçüncüsü ise yük taşıyor. Onu da Thomsen'in kuzeni, Pasture Evi'ne taşınan yeni adam kullanıyor."

Louise derin bir nefes aldı. Tüm bunlar adamın o günkü davranışlarını açıklıyordu.

"O halde yalnız kaldığınızda neler oldu?" diye sordu.

"İlk başta öfkeliydi ama sanırım bunun en büyük nedeni canının yanmış olmasıydı. Arkadaşının, ellerini benden uzak tutacak kadar saygısı olduğunu sanmıştı. Şimdi de ormana dalmış tecavüzcüyü arıyor ve muhtemelen kendisini, başka bir adamın daha karısına dokunamayacağına ikna etmeye çalışıyor."

Bir şekilde buna şaşırmadım, diye düşündü Louise. Koca Thomsen'i arkadaşının karısını görmek için sıvışırken hayal edebiliyordu. Adamın oduncu giysileriyle sinsice geldiğini, bahçeye ve Bitten'ın bacaklarının arasına girebilmek için eski Land Cruiser'ı ağaçların arasına sakladığını gözünde canlandırdı.

Aslında biraz düşününce Louise, Ole Thomsen'ın ziyaretleri sırasında arabasını saklamaya tenezzül edeceğinden emin bile olamadı. Muhtemelen evin önüne park ediyordu.

René'nin delirmiş olmasına şaşırmamak gerekiyordu. Tam o sırada kapıda belirdi; Eik'in Bitten'in küçük kızıyla konuştuğu bahçeden gelmişti.

"Onu buldunuz mu?" diye sordu René.

René Gamst'ın saç tıraşına ihtiyacı vardı. Louise koltukta karısının yanına geçmesi için adam yer verirken onu gözlemledi. Adam kolunu Bitten'in omzuna atıp onu kendine çekti.

"Evime gelip karıma tecavüz eden her kimse onu bulmanızı istiyorum."

Adam orada birçok sebepten dolayı inanılmaz üzgün bir halde otururken, Louise birden ona acıdı. Arkadaşı karısını becermiş ve bir yabancı evine girip aynı şeyi yapmıştı. Adamın onuru ve erkekliği elinden alınmıştı.

Louise, "Onu bulacağımıza söz veriyorum," derken ciddiydi.

"Lütfen buna gerçekten inanmadığınız sürece söylemeyin," diye karşılık verdi René.

Louise öne eğilerek, "Söz veriyorum. Onu bulacağız," diye tekrar etti.

"Eğer siz bulmazsanız, ben bulacağım."

Bitten, "Lütfen şunu kes René," diye yakardı.

Louise adamın, karşılık vermemek için kendini tutsa da hayal kırıklığına uğramış ve üzgün olduğunu görebiliyordu. Yüzü kıpkırmızıydı, gözleri ileri geri hareket ediyordu. Dudaklarını birbirine bastırdı ve sessiz kaldı.

Louise sandalyesine yaslandı.

"İçinizde ormanda ya da Stokkebo Yolu otoparkında beyaz bir kamyonet gören oldu mu?" diye sordu.

Bitten hemen başını iki yana salladı ama gözlerini kaçıran René'ye baktı.

"Onu gördün," diye atıldı Louise. "Şoförü kim?"

Adamın yüzü ekşidi. Burnunu çekti, kollarını kavuşturdu ama cevap vermedi.

Göz ucuyla baktığında Bitten'ın sırtını dikleştirdiğini ve nefesini tuttuğunu görebiliyordu.

Louise, Lise Andersen'in fotoğrafını çıkarıp masanın üzerine koydu. "Bu kadın hakkında bir şey biliyor musunuz?"

İkisi birden fotoğrafa bakıp başlarını salladılar. Eik eve geri dönmüştü, Louise'in yanındaki bir sandalyeye oturdu.

"Lütfen. Bize beyaz kamyoneti kimin kullandığını söyleyin," diye ısrar etti Louise.

Fakat bu kez René herhangi bir tepki vermedi. Bitten nefesini daha fazla tutmasa da bir fare kadar sessizdi.

Louise o kadar öfkelendi ki sandalyesinden fırladı. René'yi omuzlarından yakalayıp sert bir şekilde sarstı.

"Sen bana yardım etmek istemezken ben neden evine gireni bulmak için parmağımı oynatayım ki?" diye bağırdı.

Korkan Bitten koltuğun diğer ucuna kaymıştı.

Louise adamı bir kez daha sarstı. "Bir sürü kadın kayıp, içlerinden biri öldürüldü ve karına da tecavüz edildi. Şimdi bana o kamyoneti kimin kullandığını söyleyeceksin!"

Adamı bırakınca René tekrar koltuğa düştü. Louise sandalyesine geri giderken Eik'e bakmaktan kaçındı.

Bu kez daha sakin bir ses tonuyla, "Eğer bu şahsın süregelen davalarla bir bağlantısı olduğunu ispat edebilirsek o zaman

kamyoneti denklemden çıkarırız ve boşa vakit kaybetmemiş oluruz," diye devam etti.

"O, Ole." René sonunda açılmıştı.

Louise şaşkınlıkla, "Ole Thomsen mi?" diye sordu. "Onun eski bir Land Cruiser kullandığını sanıyordum!"

"Et satarken değil."

"Kapa çeneni René!" diye öfkeyle bağırdı Bitten ve adamı tekmeledi.

Louise onu görmezden gelip bakışlarını René'ninkilere kilitledi. "Et mi?"

Adam masaya baktı.

"Bana kamyonet hakkında bildiklerini anlat," diye ısrar etti Louise. "Pek çok olayda ormanda görüldü, orada gerçekleşen saldırılarla bir bağlantısı olabilir. Dün ormandan çıkarken görülmüş."

"Çünkü ben Bitten'ı hastaneden aldıktan sonra buraya damladı," diye itiraf etti René. "Orman polisle kaynadığı için ne bildiğimizi öğrenmek için gelmiş."

Bitten kocasına bakmadan, "Sus artık René!" diye fısıldadı.

"Anlatmaya devam et," diye emretti Louise. "Et konusu nedir?"

"Haftada iki kez et satmak için otoparka gidip park eder."

Louise başını salladı, tüm bunların konuyla ilgisini anlayamıyordu.

René sonunda, "Tanrı aşkına, kayıt dışı!" diye patladı. "Kasabın satmadığı her ne varsa arka kapıdan çıkar."

"Ve el altından satılır," diye tamamladı Eik. René de başını salladı.

Louise, "Lars Frandsen'in dükkânı," diye tahmin yürüttü.

Eski çetenin başka bir üyesiydi ve babası öldükten sonra kasabı devralmıştı.

"René lütfen artık dur," diye yalvardı karısı. "Hiçbir şey söylemememiz gerekiyor. Neler olacağını biliyorsun. Ayrıca bunu hiç görmedik."

Louise son söylediğinin bir yalan olduğunu biliyordu. Onların da bu ucuz etten satın aldığına bahse girebilirdi.

René'nin gözleri amaçsızca odada dolaştı. "Bu bir hataydı," diye kekeledi. "Bitten haklı. Ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama kamyoneti kullananın Koca Thomsen olduğunu biliyorsun."

Adam terlemeye başlamıştı, onlara baktığında gözlerinde aniden beliren bir korku vardı.

"Lütfen ona benden öğrendiğinizi söylemeyin," diye yalvarmaya başladı. "Bu bir hataydı."

Bitten arkasında oturuyordu; kendine sarılmış halde başını sallıyordu.

Louise omuz silkti. Daha okuldayken inşa edilen bu hiyerarşiye uymak zorunda olmaları çok acıydı. Bu tip şeylerin yetişkinlik döneminde de devam etmiş olmasına inanamıyordu. Ayağa kalkarken o çeteyi birbirine bağlayan şeyin dostluktan daha fazlası olduğunu düşündü.

Eik ve Louise kendi başlarına evden çıkabileceklerini söyleyince René ve Bitten koltuktan kalkmadan onların gidişini izledi.

Arabaya doğru yürürken Eik, "Bu çok çekiciydi," dedi takdirle. "Delirmene bayılıyorum."

"Kapa çeneni!" diyen Louise arabaya bindi. Geride bıraktıkları çift, Ole Thomsen ve kasap Frandsen'in tezgâh altından iş çevirdiğini itiraf etmenin verdiği korkuyla kalakalmıştı.

Orman yolundan Lerbjerg'e doğru ilerlerken Louise, Mik'i arayıp Koca Thomsen'ı araştırmasını önerdi.

"Demek bu yüzden kimse kamyonet hakkmda hiçbir şey bilmiyor," dedi. "Herkesi avucunun içine almış. Böyle bir pozisyona nasıl gelebildiğini asla anlamadım. Âdeta herkesin kirli çamaşırlarını bularak onların kendisine boyun eğmesini sağlıyor."

Başını iki yana sallayıp çantasından cep telefonunu çıkardı.

Lerbjerg yolundaki son kavşaktan geçmeden önce Eik, "Sence adamımız o olabilir mi?" diye sordu. "1991 yılında bölgedeymiş."

"O zaman onu beklediği halde Bitten'a tecavüz eden Koca Thomsen olmalı," dedi Louise ve bir saniye sonra başıyla onayladı. "Sanırım bu imkânsız sayılmaz. Ne de olsa adamın, içindeki ilkel canavarıyla hâlâ iletişim halinde olduğu açık."

Louise, Mik'e aktarılmadan önce santralde beklemek zorunda kaldı, onu cep telefonundan aramadığı için pişman olmuştu. Oysa numarası hâlâ hızlı aramada kayıtlıydı.

"Mik Rasmussen," diye sert bir sesle yanıt verdi.

"Beyaz kamyoneti kullanan Ole Thomsen," diye söze başladı Louise. "Aynı zamanda Bitten'ın sevgilisi yani çifte bonus. Kamyonet kasap Lars Frandsen'in adına kayıtlı olabilir." Sonra ona yasadışı et satışlarını anlattı.

"Kasapla zaten konuştuk. Bu onun arabası ama ormanda olduğunu kabul etmiyor. Şirketin arabası olduğunu söylüyor."

Louise iç geçirdi. *Her zamanki gibi ukala,* diye düşündü.

"Şoför Ole Thomsen. Yani konuşman gereken kişi o. Ayrıca Frandsen'le et kaçakçılığı yaptığı için de tutuklanmalı."

Louise, arabadan çıkmak istediğini işaret eden Eik'e başını evet anlamında salladı. Ailesinin evinin önüne gelmişlerdi.

"Gözümüz zaten onun üzerinde," diye devam etti Mik. "Anlaşılan Zealand merkezinin yarısıyla yatıyor. Söz konusu zamanlarda orada olduğu farklı kadınlar tarafından onaylandı. Ama ben o hikâyelere inanmıyorum. Burada çok yanlış bir şeyler dönüyor."

33

Louise mutfak kapısında beliren Jonas'a el salladı. Onu arayıp almaya geleceğini söyleme fırsatı olmamıştı. Onu özlemişti.

"Selam!" diye seslendi ve oğlu Eik'e merhaba demek için bahçeye çıkınca gülümsedi. Gerçekten harika bir çocuktu. Louise oğlunun yanına gidip ona sarıldı.

Louise, "Eve gitmek ister misin?" diye sorduktan sonra, babası köşeden dönerek bahçeye girdi.

"Eve gelip oğlan hastayken neler yaptığını dinlemelisin," dedi ve onları içeri davet etti. "Bu genç çocukların bilgisayarda yapabildikleri gerçekten inanılmaz."

"Sanırım başka bir zaman dinlemek zorunda kalacağız baba," diye kestirip atan Louise, Eik'e özür dileyen bir şekilde gülümsedi. "Şehre geri dönmemiz gerekiyor."

Babası dönerek kızına sert bir bakış attı. "Sadece birkaç saniyenizi alacak, ayrıca Jonas'ın yaptıklarını dinlemek için zamanın olmalı," diyerek onu takip etmelerini işaret etti. "O çok yetenekli, bunu sen de biliyorsun."

Jonas rahatsız bir şekilde hafifçe omuz silkti.

"Pek sayılmaz," diye fısıldadı. "Ama büyükbabam benim bir çeşit müzik dehası olduğumu düşünüyor."

"Sanırım büyükbabalar hep böyle," dedi neşeyle Eik ve Louise'in babasının peşinden gitti. Oturma odasına girince kendisini Louise'in annesine takdim etti ve kadının kahve ikramını hemen kabul etti.

Louise hâlâ kapıda dikiliyordu. Eski keresteden yapılma ev tamamen yenilenmişti. Duvarlar gri ahşapla ve zemin de fayansla kaplanmıştı. Oturma odası mutfağa açılıyordu. Louise'in annesi yemek pişirmek için yeni bir gaz ocağı kullanıyor olsa da eski odun ocağı da duruyordu.

Annesi dolaba gidip tabii ki kendi yapıp pişirdiği fincanları çıkardı. Louise daha ne olduğunu anlayamadan, Eik annesinin peşinden çömlek atölyesi için kullanılan kanada doğru ilerliyordu bile. Kapı arkalarından kapanınca Eik'in annesinin eserleriyle ilgili konuştuğunu duydu.

"Pekâlâ, ben hazırım," diyen Jonas eşyalarıyla birlikte oturma odasından çıktı.

"Hayır," diye itiraz etti Louise. "Yaptığın şeyi dinlemek istiyorum." Odasının kapısından duyduklarıyla ayırt edip edemeyeceğini bilemese de, en azından çocuğun ilgi alanlarını umursadığını göstermek istiyordu.

Jonas bilgisayarını yemek masasının üzerinde açtı ve annesine hazır olup olmadığını sordu.

Louise başıyla onaylayınca müziği açtı. Tam o sırada Eik ve annesi mutfak kapısından içeri girdi. Eik'in elinde annesinin vermiş olduğu belli olan küçük yeşil bir vazo vardı.

Vazoyu bir kenara bırakıp bir dakika kadar müziği dinledi ve onaylayan bir tavırla başını salladı.

"İyiymiş," dedi, sonra sanki notaların tadına bakıyormuş gibi gözlerini kapadı. "Nick Cave tarzı var ama tam da değil... Çok daha modern. Bunu kim yaptı?"

Louise'in babası, "Tabii ki çocuk yaptı," diye gururla atıldı. "Bu onun müziği."

Eik kalın kaşlarından birini kaldırdı, anlamamış gibiydi.

"Jonas müzik yapıyor," diye araya girdi Louise. "YouTube'da pek çok şarkısı var ve sürekli çalınıyor."

Jonas utangaç bir biçimde başıyla onayladı.

"Kendine hangi adı vermiştin?" diye sordu Louise'in babası.

"Joe H," diye karşılık verdi çocuk usulca. "Ve şarkının adı da *Back to Normal*."

Louise'in babası, "Jonas Holm gibi yani," dedi ve gülümsedi.

Etkilenmiş görünen Eik, "Vay be," diye onlara katıldı.

"Parçalarından biri YouTube'un en popüler şarkıları arasında," diye devam etti Louise'in babası.

Jonas bu kez biraz daha kendinden emin biçimde gülümsemişti.

"Hangisi?" diye şaşıran Louise geri bir adım attı.

"Sana bu çocuğun yeteneği olduğunu söylemiştim," dedi babası.

"Roskilde Festivali'nde çalmak istediğimi söylediğimde şaka yaptığımı mı sandın?" diye sordu Jonas annesine.

"Dürüst olmak gerekirse, evet." Oğlundan şarkıyı bir kez daha çalmasını istedi.

"Ona Kjær'la konuşmamız gerektiğini söylemiştim," diye söylendi babası.

Kjær aile avukatıydı. "Telif haklarıyla ilgili tüm bilgilere ve diğer ayrıntılara işi bilen biri bakmalı."

"Peki büyükbaba," diye güldü Jonas. "Bakarız."

Çocuk Louise'in anne ve babasına, büyükanne ve büyükbaba demeye başlayalı çok olmamıştı. Bu üzerine konuştukları bir konu da değildi. Louise birden oğlunun bu kelimeleri kullandığını fark etmişti, kulağa son derece doğal geliyorlardı. Mutlu oldu.

Oğluna dönüp, "Hadi o zaman süperstar. Şehre geri dönelim," dedi şefkatle omzuna dokunarak.

---

* (İng.) Normale dönüş. –*yhn*

34

Louise, Eik'in büyük jipinin ön koltuğunda Jonas ile sıkışmış bir halde otururken Camilla telefonda, "Neredesin?" diye bağırdı. Eik bir gece öncesinden kalan alkol seviyesinin düşeli çok olduğu konusunda ısrar etmiş ve direksiyonun başına geçmişti.

"Hvalsø'den dönüyoruz. Sizde keyifler nasıl?"

"Neden gelip bizimle akşam yemeği yemiyorsunuz?" diye sordu Camilla. "Markus o olmadan evlendiğimiz için hayal kırıklığına uğramış. Şimdi de en azından gidip hep beraber bir yemek yememiz için ısrar ediyor."

Jonas cep telefonunun ekranını Louise'e gösterdi.

"Markus bana mesaj attı," diye mırıldandı ve telefonu işaret etti. "Gelip gelemeyeceğimi soruyor."

Yemeğin düşüncesi bile Louise'in elinin ayağına dolanmasına sebep oluyordu. "Ne zaman buluşmayı planlıyorsunuz?" diye sordu.

"Hemen şimdi!" diye heyecanla güldü Camilla. "Şampanya içip güzel bir akşam yemeği yiyeceğiz. Frederik, Raadhuskælderen Restorant'ında içinde Danimarka ıstakozu olan bir menü için gerekli ayarlamaları yaptı." Louise iç geçirdi. Arkadaşının büyük gününün bir parçası olmamak ona kendisini tuhaf hissettirmişti.

"Arabayı ben kullanmıyorum," dedi. "Bizi Eik bırakıyor."

"Onu da getir," diye sevinçle şakıdı Camilla. "Bu masamızı tam dolduracak."

"Büyük olasılıkla başka planları vardır," diye mırıldanan Louise, Jonas'ın şoförlerini çoktan bu davete eklediğini fark etmişti.

Jonas ve Eik düğün yemeğine katılmaya hevesli olduklarını belli ettikten sonra Louise, "Ama önce eve gidip üstümüzü değiştirmemiz gerekiyor," diye itiraz etti.

"Saçmalama, üzerindekilerle gel. Ne de olsa amaç resmiyetten kaçınmak. Arka bahçenin köşesinde bizim için özel bir masa hazırlanıyor. Tek yapman gereken Stendertorv Meydanı yönünden gelmek."

Louise eski belediye sarayının altındaki restoranı biliyordu. Sadece eğlenecek ve kutlama yapacak halde değildi. Hâlâ Eiselund'daki Lillian'la konuşmaları gerekiyordu ama artık geç kaldıkları için bu iş yarını bekleyecekti.

Louise bir an için gözlerini kapatıp kendini toparladı. Şeytanları etrafında dolaşmaya başlamıştı. Bu, üzüntü ya da suçluluk duygusu değildi. Bu düşünceleri en azından bir süreliğine geride bırakması gerektiğini düşündü. Onu asıl endişelendiren Koca Thomsen idi. Hep böyle olmuştu. Her zaman ondan kaçınmak zorunda kalmıştı ama adam şimdi elini attığı her yerden çıkıyor ve bu da Louise'i sarsıyordu.

René'nin gözlerinde de aynı güvensizliği görmüştü ama Bitten'i anlamak zor olmuştu. Kadının donuk gözlerinin gerisini görmeye çalıştığında sadece boşluk bulmuştu. René beyaz kamyonet hakkında bilgi vermeye başladığı zaman gösterdiği öfke kesinlikle gerçekti, Louise'in bundan yana şüphesi yoktu. Fakat Bitten bu tepkiyi kocası Koca Thomsen'ı ifşa ettiği için mi yoksa korkudan mı vermişti, onu bilemiyordu.

Eik, Roskilde'ye yaklaşırlarken, "Onlara ne götürelim?" diye sordu.

Louise omuz silkti. Otel odası bir gece öncesinden gül yapraklarıyla kaplandığı için çiçek uygunsuz kaçardı. Ayrıca şampanyaya da ihtiyaçları yoktu

Başını iki yana salladı, ne düşüneceğini bilemiyor, yorgunluğun getirdiği bir üşüme hissediyordu.

Meydana doğru giderlerken birden aklına bir fikir gelince, "Biliyorum!" diye atıldı. Jonas'a döndü. "Internet bağlantısı olan bir yer ya da kablosuz internet hizmeti veren bir kafe bulmalıyız. Sonra senin bilgisayarına bir şarkı indireceğiz."

İleriyi işaret edip Eik'e Stendertorv Meydanı'na park etmesi için gerekli talimatları verdi.

"Camilla her zaman ancak ve ancak Koca Fat Snake düğününde çalarsa evleneceğini söylerdi. Senden *Bonsoir Madame*'ı bulmanı istiyorum."

Jonas, "Peki," diye mırıldandı. "O halde bir kafeye gitmemiz gerekiyor çünkü o şarkı bende yok."

Louise, Eik'in dudağının kenarının küçük bir gülümsemeyle kıvrıldığını fark etti. Büyük bir olasılıkla müzik zevki kendisininkinden ziyade çocuğunkiyle uyuşuyordu.

Yürüyüş yolunun her iki yanında küçük meşaleler yakılmış, arka bahçeye giden kemer çiçeklerle süslenmişti.

Louise beyaz zambakların kokusunu içine çekmek için durdu.

"Kaç davetli var?" diye soran Eik tişörtünü hafifçe çekiştirdi. Oysa süslü bir düğün yemeği için üzerinde uygun kıyafetlerin olmaması pek de umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Louise ve Jonas köşedeki dükkânda şarkıyı indirirken o da gidip bir paket yedek sigara almıştı.

Louise şüpheyle, "Sanırım sadece biz varız," diye karşılık verdi. Bugün işe giderken daha hoş bir şeyler giymediği için kendini azarladı.

Ellerini saçlarının arasından geçirip onları biraz kabarttı.

"Gidelim mi?" diyen Eik ona kolunu uzattı. Biraz tereddütle Eik'in koluna girdi ve eski kırmızı tuğla duvardaki kapıyı açan Jonas'ın arkasından ilerledi.

Kaldırıma çıktıkları an Louise şaşkınlıkla durdu. Bahçenin sağ tarafındaki branda birbirine yaklaştırılmış iki masanın üzerine gerilmişti. Etraflarına meşaleler yakılmış, özel bir parti havası yaratılmıştı. Masalarda beyaz örtü ve uzun şamdanlar vardı. Bahçede henüz başka misafir olmasa da bazı masaların üzerinde beyaz, küçük rezervasyon kartları duruyordu.

"Bizim dışımızda kimsenin davet edildiğini sanmıyorum," diyen Jonas bahçenin her iki tarafına yerleştirilmiş hoparlörlere baktı. "Ben içeri gidip müziği hazırlayıp hazırlayamayacağıma bakacağım."

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı Louise. Hazırlıklar etkileyiciydi ama orada Eik ile dikiliyor olmak biraz tuhaf gelmişti. Ev sahipleri gelene dek ikisi de ne yapacaklarını bilemediler.

Tam o sırada kaldırımda at nalı sesleri duyuldu ve bir at arabası köşeyi döndü. Jonas dışarı çıkarak her şeyin yolunda olduğunu bildiren bir işaret verdi. Louise, Eik'in elini sırtında hissetti, bu arada at arabası tam önlerinde durmuştu. Gülümseyen, saçlarında çiçekler ve elinde büyük bir buketle el sallayan Camilla'yı gördüler.

Markus hızlı davrandı. Şoförün yanındaki koltuktan atlayıp annesi ve Frederik için kapıyı açtı.

Hep bir ağızdan, "Tebrikler," diye bağırdılar.

Louise, Jørgen'ın onun için topladığı iki sarı gülü getirmişti, onları yeni evlilere uzattı. Jonas dekorasyondan bir zambak çalmıştı, on da Camilla'ya uzattı ve karşılığında bir öpücük aldı. Camilla onlara içeri gelmelerini söyledi.

Frederick ve Camilla'nın arka bahçeye adım atmasıyla birlikte hoparlörden şarkıcı Anders Blichfeldt'in, "Duydum ki artık evliymişsin. Etrafta onunla bununla takılmıyormuşsun," diyen sesi

duyuldu. İki garson da merdivenlerde belirip onlara şampanya ve kadehler uzattı.

"...Bonsoir Madam. Kim olduğunuzu biliyorum Madam. Bir zamanlar Matmazeldiniz. Sizi çok iyi tanıyorum..."

Louise, arkadaşının topuklu ayakkabılarını fırlatarak dans etmeye başladığını ve kollarını savurarak şarkıyı söylediğini görünce kendine engel olamayarak kahkaha attı. Eik de onu yakalayıp döndürmeye başlayınca Bitten ve Koca Thomsen'i aklından atarak kendini âna bıraktı.

Boş arka bahçede dört kişinin dans ettiğini gören çekingen bir çift, "Bu özel bir parti mi?" diye sordu.

"Hayır, hadi gelin!" diye bağırdı Camilla ve Frederik de garsonlardan daha fazla kadeh getirmelerini istedi.

Şarkı bittikten sonra mumların yakılmış olduğu brandanın altına geçtiler.

Herkes yerine geçince Frederik, "Kadehimi güzel eşime kaldırmak istiyorum," dedi. Jonas ve Markus'a bakıp Louise ve Eik'le kadeh tokuşturdu. "Bu akşamı bizimle kutlamak için işinizi gücünüzü bırakıp geldiğiniz için teşekkür ederim. Artık Camilla hayatımda olduğuna göre hızlı hareket etmeye alışmam gerektiğinin farkına vardım." Ona sevgiyle baktı. "Ve ben de bugün bunu yaptım."

Kadeh tokuşturduktan sonra Camilla, "Harika bir gün geçirdik," dedi. Düğün partisinden olabildiğince uzak bir masa seçmiş olan çifte de kadeh kaldırdı. "Okuldan sonra Markus'u aldık ve birlikte koya yelken yapmaya gittik."

Oğlu, "İkiniz de deli gibi davranıyordunuz," diye araya girdi. "Üzerinde o şey ve kafanda çiçeklerle okuluma gelince beni çok utandırdın. Arkadaşlarımın ne diyeceklerini biliyor musun?"

Camilla omuz silkti ve ona, arkadaşlarının belki de mutlu bir anneye sahip olmanın güzel bir şey olduğunu söyleyebileceğini hatırlattı.

Ardından merakla öne eğilip Louise'e, "Siz neler yaptınız?" diye sordu.

Eik, "Bodil Parkov ve kocasını görmeye gittik," dedi ve şampanya yerine fıçı bira istedi.

Louise, ayağına basınca adam şaşkınlıkla ona döndü. Eik, Camilla'yı tanımıyordu, ona henüz arkadaşının yanında hangi konulardan bahsetmemesi gerektiği hakkında bilgilendirmemişti. Louise'in, konuşabilecekleri ve konuşamayacakları şeylerin arasındaki ince çizgiyi bulması yıllar sürmüştü.

"Evet," diye araya girdi. "Yoğun bir gündü ama gelirken Jonas'ı alabildik, yani her şey yolunda gitti."

Tam Jonas'ın şarkısından söz edeceği sırada, Camilla sözünü kesti.

"Kocası mı?" diye atıldı. "Bodil Parkov evli değil ki."

Louise ona şaşkınlıkla baktı.

Sinirle, "Ah, evet, evli," diye karşılık verdi. "Benim hatırladığım kadarıyla Jørgen'la çok uzun zamandır evli."

Camilla çatalını masaya bırakıp öne doğru eğildi. "1980 Mart'ına kadar Eliselund'da idareci olarak çalışan Bodil Parkov bekârdı. Aksi halde bu pozisyon için uygun bile olamazdı. İş, bekâr olmasını ve enstitüde yaşamasını gerektiriyordu."

"O halde kadının bir sırrı vardı," diye araya girdi Eik. Garson boş bardağını değiştirmek için geldiğinde Louise'e doğru eğildi. "Ama evde dolaşan adamı düşünürsek bu gayet mantıklı sayılabilir."

Louise sinirlenerek, "Hey!" diye sözünü kesti.

"Bodil Parkov evde kalmış bir kadındı," diye devam etti Camilla. "Eliselund'da söylenenlere göre ailesinde de benzer bir durum tecrübe ettiği için hayatını zihinsel özürlü insanlarla çalışmaya adamış."

"Evet," diye onayladı Louise. "Kocası bir iş kazası geçirmiş ve beyni hasar görmüş."

"*Blue Book*'a göre o bekâr," diye tekrarladı Camilla. O sırada garsonlar da büyük tabaklarda ıstakoz getirince ellerini çırpıp Frederik'i öptü. Istakozlar masaya bırakıldığı sırada, "Bu arada

Eliselund'la ilgili hikâyeyi *Roskilde Tidende*'ye sattım," dedi. "Sanırım benimle serbest bir anlaşma yapmakla ilgileniyorlar."

"Yani yeniden bir gazeteci olarak çalışmaya mı başlayacaksın?"

Louise, tabağının yanına içinde limon dilimi olan kâseye yer açmak için Eik'e doğru eğildi. "Suç bölümü için birilerini arıyorlarmış," diye gülümseyen Camilla ıstakozunun bir kıskacını kırdı. "Editörlerin hepsini dağıtmışlar ve şimdi maliyeti düşürmek için serbest muhabirlerle çalışmak istiyorlar."

Louise aslında konuşulanlara pek de ilgi göstermiyordu. Eik'in elini sırtına koyduğunu fark etmişti. Louise, adam başparmağıyla omurgasından aşağıya inerek onu okşarken gıdıklanıyordu. Sonra ayağının hâlâ Eik'in botunun üzerinde olduğunu hatırladı. Bacağını adamın bileğine doladı ve garson uzaklaştığı halde Eik'e yaslanmaya devam etti.

Ertesi sabah dudakları Eik'in çıplak göğsünde uyanan Louise, "Eik..." diye mırıldandı. "Bu çok yaygın bir isim değil. Sana başka birinin adını mı vermişler?"

Eik ona sarılmış, parmakları Louise'in uzun saçlarına dolanmıştı. Düğün yemeğinden sonra parti Frederik ve Camilla'nın evinde devam etmişti. Şampanyanın sarhoşluğuyla Louise oğluna, okulu bir günlük asma izni vermişti. Böylece gece orada kalmışlardı.

Jonas, Markus'un odasında uyurken, Eik koridorun sonundaki misafir odalarından birini hazırlamaya giden Louise'in peşine takılmıştı.

"Eskiden Eik Skaløe adında bir müzisyen vardı. Onu hatırlıyor musun?" diye sorarken yorganı biraz aşağıya itti. Louise gece bir ara kalkıp pencereyi açmış olsa da odanın için sıcaktı. "Eğer birilerinden bir şey aldıysam büyük olasılıkla onun ruhunun bir parçasıdır."

"Ortadan kaybolmuştu, öyle değil mi?" diye sordu Louise. Eik'in, kaşları çatık yüzüne bakmak için dirseğine yaslandı. "Steppeulvene grubunun solistiydi ve oldukça gençti."

Eik gözlerini açıp kadına baktı. "Hindistan ile Pakistan arasında bir yerlerde intihar ettiğinde yirmi beş yaşındaydı."

"Sende müzik yeteneği de var mı?" diye soran Louise elini adamın göğsünde dolaştırdı.

"Hımm," diye mırıldandı Eik. "Eskiden belki de bırakıp gitme arzumun ondan geldiğini düşünürdüm. Çoğu zaman bunun rahatlatıcı bir şey olacağına inandım ama asla cesaretimi toplayamadım. Bu da aslında gerçekte her şeyi bırakıp hitmeyi o kadar da istemediğimi gösteriyor."

Louise'i kendisine doğru çekti.

"Neden uzaklaşmak istedin?"

Eik başını sabah güneşine ve mavi gökyüzüne çevirmiş olsa da Louise gözlerini ondan ayırmadı. Eik biraz homurdanınca Louise onu yeniden sıkıştırdı.

"Uzaklaşmak istediğin şey neydi?" diye sorup yüzünü ellerinin arasına aldı.

Eik sonunda başını ona çevirip gözlerinde acıyla Louise'e baktı ve kuru bir kahkaha attı.

"Ben," dedi, "tamamen önemisizim. Yalnız bir kalp, acı ve asla iyileşmeyecek bir şey."

Tekrar gözlerini kapatıp konuşmaya devam etti.

"Akdeniz'de tekneden kaybolan bir kız arkadaşım vardı. Tekneyi küçük bir limana sürüklenmiş halde buldular. Birlikte yelken açtığı iki kişi ertesi gün kıyıya vurdu ama onu asla bulamadılar."

"Yani boğuldu mu?"

Eik cevap vermeyecek gibiydi ama derin bir nefes aldı.

"Bilmiyorum. Tekneyi aradıklarında diğer iki kişiye ait eşyalar buldular ama onunkiler kayıptı."

"Yani sence kaçtı mı?" diye fısıldadı Louise.

Eik omuz silkti. "Bilmiyorum ve herhalde asla öğrenemeyeceğim."

Aralarındaki sessizlik birden ağırlaştı.

"Ben de onlarla birlikte Roma'ya kadar yelken açmıştım ama kavga edince ayrıldım. Dışarı çıkıp sarhoş oldum, geri geldiğimde gitmişlerdi. Birkaç gün daha İtalya'da kaldıktan sonra otostop çekerek eve döndüm. Olanları ancak Danimarka'ya döndükten sonra öğrenebildim."

Anahtarlar ve cebindeki fazla bozukluklarla birlikte komodinde duran sigarasına uzandı. Sigarasının dumanı bir halka halinde yükselip pencereye doğru uçtu.

Louise gözlerini kapadı. Onun için üzülmüştü, Eik'in ıstırabını şimdi çok daha iyi anlıyordu. Onun da içi acıyla parçalanmıştı. Louise onun da acı çekiyor olmasından nefret etmiş olsa da ona daha yakın hissetmişti kendisini. Ve bir şekilde daha az yalnız... Uzanıp adamın yüzüne dokundu. Tam kalkmak üzereyken Eik sigarasını su bardağının içinde söndürdü ve Louise'i üzerine çekti.

35

Ofise girmeleriyle Hanne, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Alev saçıyorsun!"

Rønholt'ün sekreteri koridor pencerelerindeki çiçekleri suluyordu.

"Kırmızı erotizmin aurasıdır."

Hanne başını hafifçe yana eğdi ve büyük bir konuşma baloncuğu, önceki gece yaşananları ona anlatıyormuş gibi Eik ve Louise'e baktı.

"Tutku ve erotizm."

Jonas, Roskilde'de kalmış ve Eik, Sydhavnen'e gitmeden önce Louise'i Frederiksberg'e bırakmıştı. Bir saat sonra saçları ıslak, giysileri temiz bir şekilde centilmence onu evinden almıştı.

Louise, Hanne'nın neyi fark etmiş olabileceğini bilmiyordu. Belki de öpüşmelerinden kızaran çenesi olabilirdi. Louise başını öne eğerken, yakalanmış olmaktan bir parça dahi rahatsız olmamış gibi görünen Eik hafifçe gülümsedi.

"Kristaller ve tüm o ruhani saçmalıklarla çok fazla zaman harcıyorsun Hanne," dedi.

"Bunun ruhanilikle bir ilgisi yok," diye itiraz etti Hanne. "Bu

aura ve enerjiyle ilgili ve şu an ikiniz birden kırmızı ışık saçıyorsunuz. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum."

Louise bilgisayarını açarken elinde olmadan gülümsedi. Bazı ayrıntıları aklından çıkarabilmek için gerçekten de zorlanacaktı. Yeni partnerinin iç çamaşırı giymiyor olması gibi. Bu, Eik'in Asya ve Hindistan'da gezindiği yıllarda edindiği bir alışkanlıktı. Ayrıca mesajlaşmaktan da hoşlanmıyordu.

Louise kendisine kızgın sayılmazdı, sadece gün boyunca birbirlerine çok yakın çalışacak olmaları düşüncesi yorucu geliyordu. Anlaşılan asla ders almayacaktı. Mik'le de aynı şey yaşanmıştı; huzur kaçırıyordu.

Ancak bir iş arkadaşıyla olmazsa sevişme ihtimali çok ufaktı çünkü başka biriyle asla tanışamıyordu.

Kapının yanında dikilen Eik, "Kafeteryadan bir şey istiyor musun?" diye sordu.

Louise başını iki yana salladı ve bilgisayarın ekranına dönüp ilk satırları bir kez daha okudu.

Eik gelip yanına oturduğu sırada Louise polisin nüfus kayıt sistemine bağlanmış ve Bodil Parkov'un Bukkeskov Yolu, Hvalsø'de yaşadığını kontrol etmişti. Ebeveynlerinin isimlerini not alıp geri kalan kişisel bilgilerini bir kez daha gözden geçirdi.

"Camilla haklıymış," dedi. "Bodil evli değil." Eik bacaklarını masasından indirip Louise'in yanına gitti ve sandalyesinin arkasında dikildi. Parmağıyla sırtına dokununca Louise titredi.

"Jørgen onun erkek kardeşi," diyen Louise ona baktı.

Eik, "Peki o zaman bana neden etrafta dolaşıp insanlara kocası olduğunu söylediğini açıklar mısın?" dedi ve fincanından bir yudum aldı. "Ensest mi?"

Eik kadına baktı.

Louise omuz silkip bunu bir an için düşündü. Belki de yanlışlıkla onların karı koca olduğunu düşünen kendisiydi. Sonra

başını iki yana salladı. Bodil, Jørgen'dan her zaman kocam diye söz etmişti.

"Ama bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor," diye inledi ve biraz daha düşünmek için pencereden dışarı baktı. "İnsanlara evli olduklarını söyleyerek ne elde edebilir ki?"

Aklına hiçbir şey gelmiyordu. "İşler tam tersi olsaydı bunu anlayabilirdim. Yani eğer sosyal hizmetlerden yararlanmaya çalışsalardı kardeşiyle birlikte yaşadığıyla ilgili bir hikâye uydurabilirdi."

Meraklı gözlerle Eik'e baktı. Adam tepki vermeyince, "Bazı insanlar daha fazla yardımdan faydalanabilmek için böyle şeyler yapıyor." Çenesini ellerine dayadı, yorgun hissediyordu. Çok fazla şampanya içmiş ve yeterince uyumamıştı. "Evlerini kiraya veriyorlar ama büyük olasılıkla Bodil başka yardım almıyordur," diye devam etti.

"Birilerini kandırmak istedikleri ortada," dedi Eik. "Yoksa böyle bir konuda neden yalan söylesinler?"

Louise de onayladı. "Evet, neden?" diye tekrarladı.

"Onlar hakkında ne biliyorsun?" diye soran Eik yanında getirdiği beyaz termostan fincanını doldurdu.

Soruyu değerlendiren Louise, "Hiçbir şey," diye itiraf etti.

"Uzun yıllardır orada yaşadıklarının dışında hiçbir şey. Usulca yaşıyorlar ve bölgenin bir parçası olmuşlar." Louise inledi ve pişen soğanın boğucu kokusunu görmezden gelmeye çalıştı. Mutfakta pişen yemeğin kokusu âdeta her delik ve çatlaktan içeri sızıyordu. Alnındaki küçük ter damlalarıyla kalkıp pencereyi açtı ama aspiratör çıkışının hemen altta olduğunu fark etmesiyle tekrar kapadı.

"Bekle biraz," diyerek dışarı çıktı. Onu ele geçirmek üzere olan mide bulantısından kurtulmak için yüzüne soğuk su çarpmaya ihtiyacı vardı. Tam tuvaletin kapısını kapatmak üzereyken Eik içeri daldı ve kapıyı itti.

Onu duvara bastırıp öpmeye başlamasıyla Louise bir an için

nefessiz kalmıştı. Vücudunu ona yaslarken Eik'in ağırlığını hissedebiliyordu. Eik pantolonun düğmelerini açmaya çalışırken teslim oldu, beceriksizce pantolonunu kalçalarına indirdiği sırada biri kapı kolunu itip kilitli kapıyı itmeye çalıştı.

Louise, tuvaletten önce Eik'in çıkması için ısrar etmişti. O dışarı çıktıktan sonra kendisini sıvı sabunla hızlı bir şekilde yıkadı. Uzun saçlarını parmaklarıyla taramayı denese de bu fikirden çabucak vazgeçip gelişigüzel ördü ama bağlamadan bıraktı. Tüm kanıtların silindiğinden emin olduktan sonra, kapıyı açıp dışarı adım atmasıyla tuvaletin boşalmasını bekleyen Olle ile burun buruna geldi.

Louise hararetle söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken bir an için öylece karşılıklı bakıştılar. Olle'nin yüzündeki ifadeden Eik dışarı çıktığı sırada da orada olduğu anlaşılabiliyordu. Louise kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçma arzusunu güçlükle bastırdı. Aksine başını kaldırıp gülümsedi ve dimdik bir şekilde Sıçandeliği'ne yürüdü.

Louise yerine geçtikten sonra Eik, "Bana erkek kardeşin kimlik numarasını öğrenebilir misin?" diye sordu.

Biraz önceki durumdan etkilenmemiş görünüyordu. Ya ofiste sabahları hızlı sevişmelere alışkındı ya da bu arzu patlamaları onun için iç çamaşırı giymemek kadar normaldi.

"Onu Suç Kayıt Merkezi'nde aratacağım."

Louise, sırf geçmişte ikizlerin hayatının bir parçası olduğu için Bodil ve Jørgen'ı öylece teslim etmekten hoşlanmamıştı. *Vigo Andersen'i arasam iyi olur,* diye düşündü. Peki ama ona ne diyecekti? Ne de olsa yeni bir haber yoktu.

"Jørgen Parkov," dedi yüksek sesle ve sonra numarayı söyledi.

Eik'in gözleri listeleri tararken Louise de onun elmacık kemiklerini ve sivri çenesini izledi. Yüzü kızarınca başını öne eğdi.

"Onunla ilgili hiçbir şey yok," diyen Eik başını iki yana salladı. "Eski bir polis raporu var ama o kadar eskiye dayanıyor ki bulmak için Ulusal Arşiv'e gitmemiz gerekiyor."

"O halde ben Ulusal Arşiv'e gidiyorum."

"Sence buna değer mi?" diye itiraz eden Eik ayağa kalkmadan önce koyu kahvesiyle birlikte iki Tylenol içti. Çöpe doğru ilerlerken durdu ve Louise'in ensesini okşadı.

"Gidip aksi Lillian'la konuşsak daha iyi olmaz mı?"

Louise, Bodil Parkov'un kimlik numarasını Suç Kayıt Merkezi'ne girerken sakin kalıp odaklanmaya çalıştı. Ne aradığını tam olarak bilmiyordu ama Eik'in parmaklarından çıkan elektrik beynine başka sinyaller göndermeden önce bir şeyler yapmalıydı.

Eik onun ekranına bakarken, "Sence Parkov ikizlere ne olduğunu biliyor mu?" diye sordu. Louise'in araması sonuç vermemişti.

Omuz silkti. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye dürüstçe karşılık verdi.

Eik kapı vurulunca elini çekmiş olsa da, içeri giren Hanne bu yakın teması gözden kaçırmamıştı. Hanne, Louise'e adını çekmeceye yapıştırdığını ve bir sonraki yöneticiler toplantısının bilgisini de içine bıraktığını bildirmek için gelmişti.

Kızaran Louise ayağa kalktı, "Teşekkürler Hanne." Birden kendisini boğuluyormuş gibi hissetti. Sanki duvarlar üstüne üstüne geliyordu.

"Neden Lillian'la da bir randevu ayarlamıyorsun? Bir saat kadar sonra dönerim," dedi Eik'e ve dönüp ceketini aldı.

Biraz hava almalıydı. Aralarında başlayan bu şeyden biraz uzaklaşması gerekiyordu. Ofisten çıkarken Eik'in bakışlarının onu takip ettiğini biliyordu, bu şekilde kaçmaktan utanmıştı.

Ulusal Arşiv'deki genç arşivcinin geri gelmesini beklerken başını duvara yaslayarak kestirdi. Adam gideli iki mi yoksa yirmi

dakika mı oldu bilemiyordu. Arşivci elini omzuna koyup onu hafifçe sarstığında sıçradı.

"Ne yazık ki bulamadım," diye özür diledi. "Onunla ya da Bodil Parkov'la ilgili bir kaydımız yok. Sadece komşusunun, sonradan geri çektiği eski bir polis şikâyet raporu var."

"Onu görebilir miyim?" diye soran Louise ve toparlandı.

"Pek bir şey söylemiyor. 1958 yılından ve suçlamalar geri alınmış."

"İhbar edenin adı yazıyor mu?" diye soran Louise dosyaya uzandı ve içinden solmuş kahverengi bir kâğıt aldı.

Eski polis raporunu çözmeye çalışırken cidden bir okuma gözlüğü edinmesi gerektiğine karar verdi.

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Arşivci haklıydı. Komşuları Rosen, Parkov ailesine karşı suçlamada bulunduktan beş gün sonra dava geri çekilmişti. Kapanmış ve arşive kaldırılmıştı.

Louise not almak için çantasını ararken ofisten aceleyle çıktığı için yanına defter almayı unuttuğunu fark ederek sövdü.

Eik vücudunun her bir köşesini sarmıştı. Onu ne zaman düşünse teni yanıyordu, gecenin karanlığını ve onun sıcak nefesini arzuluyordu.

Genç arşivcinin elma yiyip meyve suyu içtiği masaya giderek, "Bir kopyasını alabilir miyim?" diye sordu.

Arşivci başıyla hemen yan taraftaki açık kapıyı işaret etti. Ayağa bile kalkmadan, "Orada," dedi. Anlaşılan arşivci öğle yemeğini yerken işleri kendiniz yapmanız gerekiyordu.

Louise kopyaları çantasına koyarken Eik aradı.

"Jørgen Parkov'la ilgili eski tıbbi bir dosyayı takip ettim," diye söze girişti. "Ayrıntıları almamız için mahkeme emrine ihtiyacımız var ama şimdilik sözlü özetini aldım. Hemen buraya gelsen iyi olacak."

* * *

Louise ofise geri dönünce Eik notlarına bakıp, "Cinsel anormallik," diye okudu. "Ön lobunda oluşan bir hasar sonucu Jørgen Parkov doğal içgüdülerini bastıramıyor."

Eik kederle Louise'e baktı. Gözlerindeki tüm o erotizm ve flört gitmişti.

"Açlık, arzu," diye listeledi. "Bedenin güçlü olabilmesi için gereken tüm doğal ihtiyaçlar."

Louise sandalyesini çekip otururken şaşkınlıkla onu dinliyordu.

"Dosya bir akıl hastanesinde tutulduğu dört yıllık dönemi kapsıyor," diye devam etti.

"O zaman kaç yaşındaymış?" diye araya girdi Louise.

Eik ciddiyetle ona baktı.

"Bakım Bölümü'ne yatırıldığında on dört yaşındaymış."

Louise bu kez kafası karışmış bir halde, "Peki ya iş kazası? O hiç olmamış mı?" diye sordu.

"Anlaşılan hayır," dedi Eik. "Evdeyken diğer oğlanlara saldırmış. Danışman doktorun özetine göre çocuğun annesi Gerda Parkov oğlunun ne kadar hasta olduğuyla yüzleşemeyecek durumdaymış. Jørgen erkek tecrit tesisinde tutulduğu sürece dürtülerini bastırmak için ilaçla tedavi olmuş ve doktorların onu kontrol etmesine izin vermiş. Tedavinin doğal bir aşaması olarak sonraki bir tarih için kısırlaştırma ameliyatı planlanmış."

"Peki, bu ameliyat gerçekleştirilmiş mi?" diye sordu Louise.

Eik başını iki yana salladı. "Anne, oğlunun zorla kısırlaştırılmasına karşı çıkınca tedavi durdurulmuş."

"Ya ilaç tedavisi?"

Eik yine omuz silkti.

"Tüm bunlar ne zaman olmuş?"

"Kuruma 1958'de yatırılmış," dedi. "O zamanlar daha ergenlik çağındaymış. 1962'de çıkarılmış."

"Peki ama sonra ne oldu?" diye sordu Louise. Komşularının da 1958 yılında şikâyette bulunduğunu fark etmişti.

Bir süre öylece oturup bu yeni bilgileri sindirmeye çalıştılar. Sarsılmış olan Louise masasındaki bilgisayarının başına geçip Parkov'un eski komşusuyla ilgili bir şeyler bulmaya çalıştı.

Edith Rosen, kuzey Zeland'ın Horneby adlı kasabasındaki yazlığında yaşıyordu. Louise'in araştırmalarına göre yaşayan ve Rungstedlerle bağlantısı olabilecek tek kişi oydu. Bu aile uzun yıllar önce tüccar Parkov ailesiyle kapı komşusuydu. Louise aynı zamanda ulusal kayıt veri tabanından, 1962'de bu adresten taşındıklarını öğrendi. Bu Jørgen'ın Bakım Birimi'nden çıktığı yıldı.

Edith Rosen'in ebeveynleri uzun zaman önce ölmüştü. Kızları tek çocuktu, Louise biraz araştırınca kadının yakın zamanda altmış yedi yaşına girdiğini öğrendi.

Eik'e dönüp, "Ben kuzey Zealand'a gidip bu yaşlı komşuyla konuşacağım," dedi. "Belki sen de bu arada huysuz Lillian'la görüşmek için cazibeni kullanabilirsin."

Eik ona gülümsedi.

"Ben istediğim herkesi büyüleyebilirim."

Yoldan bakıldığında ev küçük pencereleri olan koyu renk bir sigara kutusunu andırıyordu. Büyük bir arsaya inşa edilmişti, etrafta dolaşıp sinekleri uzaklaştırmak için kuyruklarını savuran at sürülerinin dolaştığı bir araziye bakıyordu.

Louise kapıya doğru yürürken büyük bahçenin arka tarafında maviler içinde birini gördü.

"Merhaba," diye seslendi ve evin önündeki bahçe yolunda ilerledi. Kadın ona dönmeden önce birkaç kez daha seslenmek zorunda kaldı. Louise'i duyduktan sonra elinde sepetle tereddüt içinde ona doğru yürüdü.

Louise yolda McDonald's'a uğramıştı. Bir kola ve iki çizburger midesini bastırmıştı, yavaş yavaş duygusal dengesini de bulmaya başlıyordu.

Elini uzatarak, "Ben Louise Rick," diye kendini tanıttı ve Edith Rosen'dan bahçesine girdiği için özür diledi.

Kadın neredeyse bembeyaz olmuş saçlarını atkuyruğu halinde toplamış, bol elbisesinin arkasından sarkıtmıştı. O da özür diler bir şekilde, "Ama ben kimseyi beklemiyordum," dedi ve elini hararetle kir ve yeşillik lekeleriyle dolu, eski denebilecek elbisesine sildi.

"Hiç sorun değil. Gelmeden önce aramam gerekirdi," diye karşılık verdi Louise. İnsanların kendilerini konuşmaya hazırlamamaları için bu bilginin asla paylaşılmadığını iyi biliyordu.

"Ailenizle yaşarken Rungsted'daki bir villada mı oturuyordunuz?"

Edith Rosen kararsız bir şekilde başıyla onayladı. Polis memurunun bununla neden ilgilendiğini çözememişti. Tereddütle, "Evet," dedi. "O evde doğdum."

"Yan komşunuz Parkovları hatırlıyor musunuz?"

"Tabii."

"Oğulları Jørgen'la bir olay yaşanmış ve babanız bunu polise bildirmişti," diye devam etti Louise. Edith Rosen'in yüzünün bembeyaz kesilmesiyle sessizleşti.

Yaşlı kadın, "İçeri girelim mi?" diye sordu. "Oturmam gerekiyor."

Louise birlikte içeri yürürlerken kadına destek oldu. Kapıyı açmalarıyla birlikte bir kedi dışarı fırladı. Çiçekli duvar kâğıdıyla kaplı ve lavabosunda bulaşıkları olan küçük bir mutfağa girmişlerdi.

Karşılıklı oturdular ve Louise doğrudan konuya girdi. "Sizi taciz mi etti?"

Kadının gözleri nemliydi. Başını hızla evet anlamında salladı ve Louise ondan olayı anlatmasını isteyince başını başka tarafa çevirdi.

Sonunda, "Bir kaza değildi," diyerek güçlükle Louise'e baktı. "Hayır, raporun geri çekildiğini görebiliyorum..."

"Bu hayatımın kâbusunun başlangıcıydı," diye devam etti kadın. Sesi çatlıyordu ve omuzları sarsılmaya başlamıştı.

Ağlaması küçük bir çocuğun hıçkırığını andırıyordu. Tuhaf, uzun ağıtları Louise'in tüylerini diken diken etmişti. Masaya biraz daha yaklaşıp elini kadının elinin üstüne koydu. Bir süre sessizce oturduktan sonra Edith Rosen boğazını temizledi ve ona baktı.

"Bana neler olduğunu anlatabilecek misiniz?" diye sordu Louise. "Öğrenmek zorundayım."

Edith Rosen'in anlatmaya çalıştığının farkındaydı ama o tuhaf ağlama yeniden başladı. Kadının sesi âdeta insanın kalbine bir bıçak saplıyordu. Louise elli yıldan uzun bir süre önce yaşanmış bir olayın acısının hâlâ bu kadar taze olmasına şaşırmıştı.

Bir kez daha kadını rahatlatmayı denedi. Her ne kadar babası şikâyetlerini geri çekmiş olsa da, Edith Rosen'in bu olayı asla atlatamadığı çok belliydi.

Louise ayağa kalkıp bir bardak aldı, musluktan doldurdu ve masaya bıraktı.

"Lütfen bunu için," diye ısrar etti.

Yaşlı kadının ciğerlerinden hırıltılı bir ses çıkınca Louise bir an için nefes alamayacağından ya da kalp krizi geçireceğinden endişelendi. Ancak Edith Rosen sonunda kendisini toparladı ve sabit bir noktaya ihtiyacı varmışçasına masaya tutundu. Yüzünü elbisesinin koluna sildi ve biraz su içti.

"Bir gün ortaya çıkacağını hep biliyordum," diye fısıldadı ve umutsuz gözlerle Louise'e baktı. "Böyle bir şey hayatınız boyunca peşinizi bırakmaz."

Louise, "Ne oldu?" diye sordu ama Edith Rosen'in onu dinlemediğinin farkındaydı.

"Bodil'e ne olduğunu merak ediyordum..." diye mırıldandı kadın.

"O ve Jørgen birlikte Zealand'ın merkezindeki bir ormanın yakınlarında yaşıyorlar."

Edith Rosen birden öfkeyle, "Bu mümkün değil!" diye atıldı.

Louise bu öfke patlamasının verdiği şaşkınlıkla sıçradı ve kadının yüzündeki ifadeyi anlamaya çalıştı. Gözleri sonunda yaşama geri dönmüş gibiydi.

"Neden olmasın?" diye sordu sakince.

"Bodil asla böyle bir şey yapmaz," diye karşılık verdi kadın. "Asla."

Bir dakika kadar bakıştılar.

"Yani o hâlâ hayatta," diye devam etti Edith Rosen. Sonra kollarını önünde kavuşturdu, birden üzülmüştü.

"Zavallı Bodil kendi hayatını da mahvetmiş."

Sesi geçmişin sisleri arasından çıkmışçasına yükselip alçalıyordu. Louise titredi.

"Gerçekten birlikte mi yaşıyorlar?"

Louise başıyla onayladı.

"Şeytanın ne olduğunu biliyor musunuz?" diye fısıldayan Edith Rosen, Louise'in başının üzerindeki bir noktaya baktı. "Kader, iki insan arasındaki ilişkiyi bozup yok ettiğinde ve onları birlikte yaşamaya zorladığında olan şeydir."

Louise duygusuzca, "Eğer söylediklerinizi anlamamı istiyorsanız bana o zaman yaşananları anlatmak zorundasınız," diye araya girdi.

Gözlerini Louise'den ayırmayan kadın, "O adam hâlâ hayatta mı?" diye tekrarladı.

Louise sabırla başıyla onayladı ve Bodil'in de hâlâ hayatta olduğunu ekledi.

Kadın aniden yeniden öfkelenerek, "Hayır!" diye atıldı. "Benim tanıdığım Bodil artık hayatta değil."

"Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısınız?" Kadının aklen orada olduğundan şüphe etmeye başlıyordu.

Edith Rosen kendisini toparlamaya çalışırken elleri biraz titreyerek oraya buraya dokunuyordu.

Sonunda gözlerini ileriye dikmiş bir halde, "Bodil dokuz yaşındayken erkek kardeşi beş yaşındaydı," diye anlatmaya başladı.

"Bodil okuldan eve dönerken onu anaokulundan alırdı."

Şimdi sesi daha sakin çıkıyordu ama elleri hâlâ hareket halindeydi.

"Ben de aynı anaokuluna gidiyordum. Bazı günler annem kuaföre ya da alışverişe gittiğinde beni de alırlardı. İki ana cadde geçmemiz gerekiyordu. Bu çok uzun bir yürüyüş değildi ama Jørgen bir gün önden yürüdü. Arabaları severdi ve o zamanlar çok fazla araba yoktu. Gözden kaybolmadan önce yakından görmek istediği bir araba bulmuştu."

Kadın bir an için sessizleşip düşüncelerinde kaybolunca onu kendi haline bıraktı.

"Jørgen yola fırladığında Bodil'in onu durdurma şansı olmadı," diye devam etti. "Tam o sırada köşeden başka bir araba çıktı ve Jørgen'a çarptı."

Louise şaşkınlıkla, "Trafik kazası mıydı?" diye atıldı. Edith Rosen'in suratından ne demek istediğini anlamadığını görebiliyordu.

"Çok korkunçtu," diye fısıldadı Edith Rosen. "Hiçbirimiz, bir çocuğun ambulansla hastaneye götürülüp bambaşka biri olarak geri gelmesini anlayamadık." Başını iki yana salladı.

"Yaralanmış gibi görünmüyordu. Kan bile yoktu," diye açıkladı. "Araba ona çarptığında sadece düşmüştü, araba onu ezmemişti bile."

Louise, "Çok şansız bir şekilde çarpmış olmalı," dedi. Çok hafif bir darbenin bile ön loblara zarar verebileceğini biliyordu.

Edith Rosen ayağa kalkıp mutfak dolabına gitti ve bir şişe çıkardı. Yavaş yavaş toparlanıyor gibiydi, Louise onun bir bardak mürver çiçeği suyu teklifini kabul etti.

Yeniden karşılıklı oturduklarında, "Size kâbusun tam olarak ne zaman başladığını söyleyemem," diye devam etti. "Sanırım o zamanlar Jørgen on dört ve Bodil de on sekiz yaşındaydı. Bir gün aniden çekip gitti. Çok başarılı bir öğrenci olduğu halde okulu bıraktı. İnsanlar annesinin neler döndüğünü bildiğini, Bodil'e arabanın ona çarpmadığı için minnettar olması gerektiğini söyle-

diğini konuşuyordu. Sanırım öğretmenlerinden biri ona Birkerød, Ebberødgârd'daki bir doktorun yanında hizmetçilik pozisyonu ayarladı. Ancak o sırada Jørgen çoktan kapıma dikilmeye başlamıştı. Yani öğretmeninin Bodil'i neden kurtardığını biliyordum."

Birbirine bastırdığı dudakları inceydi ve seğiriyordu ama gözyaşlarını bastırmayı başaramadı.

"Korkudan kimseye anlatamadım," diye fısıldadı. "Ama annemle babam sonunda anladı ve tüccarı görmeye gittiler. Babam aynı zamanda polise gidip ailesi onu kontrol edemediği için Jørgen'ın gönderilmesini istedi."

"Ama daha sonra şikâyetini geri çekti, öyle değil mi?" diye sordu Louise.

Edith Rosen başıyla onayladı. "Babamın tüccarla yaptığı anlaşmanın bir parçasıydı. Jørgen'ı gönderdikleri takdirde babam şikâyetini geri alacaktı."

"Peki ya Bodil? Eve geri döndü mü?"

"Onu bir daha hiç görmedim. Babasını bir daha görebildi mi, onu da bilmiyorum. Tüccar dört yıl sonra öldü ve hemen ardından karısı Jørgen'ı eve getirdi."

Kadının çenesi titredi.

"Döner dönmez, ertesi gün başladı," diye kekeledi, başını dik tutmaya çalışıyordu.

Louise nefesini tuttu. Kadının dağılmasından korkuyordu. Düşüncelerini toplaması için bir dakika bekledikten sonra devam etti. "Ondan sonra mı taşındınız?"

Edith Rosen başını salladı. "Sonra taşındık," diye tekrarladı.

Louise'in çantasındaki cep telefonu çalmaya başladığında iki saattir Edith Rosen'in mutfağında olduğunu fark etti. Arayan Eik idi.

"Lillian Johansen burada, bize Eliselund'da olanları anlatmaya gönüllü. Anlaşılan ikizler o görevdeyken kaybolmuş."

Louise usulca, "Onu nasıl getirdin?" diye sordu. Eik'in koridora çıktığını duydu.

"Onu soruşturmayı ilgilendiren önemli bilgileri saklamaktan tutuklamakla tehdit etmek zorunda kaldım."

"Lanet olsun Eik!" diye bağırdı Louise. "Sanırım sınırını biraz aşıyorsun."

Derin bir iç geçirip Edith Rosen'e özür dilercesine gülümsedi.

"Buradaki işleri toparlayıp hemen oraya geleceğim," dedi.

36

Louise sabırsızlanarak Hørsholm'a giden otobanda, trafik ışığının değişmesini bekledi. İş çıkış trafiğine sövdü, Horneby'den dönüş yolu birden gözüne çok uzun gelmişti. Diğer yandan Edith Rosen'le ilgili suçluluk hissediyordu. Sohbetleri için ona teşekkür etmiş, geçmişi deştiği için özür dilemiş ve kadını asla iyileşmeyecek gibi görünen yaralarıyla başbaşa bırakmıştı.

Edindiği bilgiler ışığında yaşlı kadınla aynı fikirdeydi. Bodil erkek kardeşiyle kendi isteğiyle yaşıyor olamazdı. Louise bu iki kardeşi birbirine bağlayabilecek tek bir şey düşünebiliyordu. Bodil anaokulundan eve yürürken erkek kardeşiyle yeterince ilgilenmediği için hâlâ suçluluk duyuyordu.

Louise çiçekli mutfakta otururken Melvin birkaç kez aramıştı. Uzun süredir kaçındığı bu görüşmeyi hazır trafik durmuşken yapabilirdi.

Alt kat komşusu, "Satış sözleşmesi hazır," dedi. Adamcağızın sesi öyle kendinden memnun geliyordu ki, bütün itirazlar Louise'in boğazında takılı kaldı.

"Satın mı aldın?" diye karşılık verdi Louise.

"Hayır, bir halk bahçesi payı satın *aldık*," diyerek onu düzeltti ve tek yapması gerekenin kâğıtları imzalamak olduğunu söyledi.

"Ben her şeyi ayarladım. Jonas'a bu gece gidip 'malikâneye' bakacağımıza söz verdim. Roskilde'den yeni döndü."

Louise derin bir nefes aldı. Henüz bahçeyi görme fırsatı bile olmamıştı. Fakat zaman yaratamamış olması tamamen kendi hatasıydı.

"Yeni bir elektrik tesisatı ve banyosu var," diyen Melvin mutfağı ve salonu boyamaları gerekebileceğini de ekledi. "Ama bu size bağlı." Adamın heyecanı Louise'i gülümsetmişti.

"Ve bahçe inanılmaz," diye devam etti. "Dutlar, patatesler ve bitkiler var..."

"Umarım biraz çim de vardır." Louise birden güneşlenebileceği bir alan olmamasından endişelenmişti.

Adam, "Yeterince çim var," diye karşılık verdi. "Ve yeri mükemmel olduğu için tüm gün ve akşamüzeri güneş alıyor."

"Görmek için sabırsızlanıyorum." Louise de adamın heyecanına kapılmıştı. Madem öyle, onun da bir halk bahçesi olabilirdi.

Trafik sonunda ilerlemeye başlayınca diğer şeride geçti ve adama eve gider gitmez kâğıtları imzalayacağını söyledi.

"Jonas'ı al ve oraya götür. Sanırım bugün eve biraz geç gideceğim."

Louise, Sıçandeliği'ne adım attığında Lillian Johansen bir sandalyeye oturmuş ve sırtını duvara yaslamıştı. Polisle konuşmak için en ufak bir isteği dahi olmadığı rahatlıkla görülebiliyordu. Eik de masasındaydı, kadının karşısında kollarını kavuşturmuştu.

Onu bekledikleri çok açıktı, Louise hemen kazağını çıkardı ve ağzından ilk Eliselund kelimesi çıktığından beri son derece sevimsiz davranan kadına selam verdi.

"Lillian ikizlerin yaşadığı son sene, orada çalışıyordu ve bana şubat ayında ikizler zatürreden hasta koğuşuna yatırıldıklarında onlara baktığını söyledi."

Eik dikkatini misafir sandalyesindeki suratsız kadına çevirdi.

"Lütfen o gece yaşananları tekrar anlatabilir misin?"

Jaluzileri çok hafif bir gün ışığının içeri girmesine izin verecek şekilde ayarlamıştı. Lillian'in önünde, elini dahi sürmediği bir fincan kahve ve bir bardak su vardı.

Tıknaz kadın bariz bir düşmanlıkla kollarını göğsünde kavuşturdu.

Eik, "Farklı yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu," diye yardımcı olmaya çalıştı. "O zamanlar sadece bir öğrenciydiniz."

Kadın yine de tek kelime etmedi, orada sessizce oturup karşıya bakmaya devam etti.

Bir süre daha kadının konuşmasını beklediler, sonunda Eik'in sabrı tükendi.

"Buraya gelmeden önce..." diye söze başladı. "Lillian bana kızların bodrum katındaki diğerlerinden ayrı tutulan hasta bölümüne alınmalarını tuhaf bulduğunu itiraf etti. Çünkü ikisi de zatürreye yakalanmış gibi görünmüyorlarmış. Ne belirtileri göstermişler ne de ateşleri varmış. Bunu Bodil Parkov'a bildirdiğinde bodrum katını terk etmesi ve erkekler kanadındaki tuvalet işlerini üstlenmesi söylenmiş. Orada en ağır durumdaki hastaların tuvaleti kullanıp kullanmadıklarını kontrol etmesi gerekiyormuş."

Louise boş fincana uzanıp kendisine kahve aldı. Lillian'a, "Sen de ister misin?" diye sordu. Kadın başını iki yana sallayıp başını eğdi.

"İkizlerin öldüğü gece bodrum katındaki koğuş kilitliymiş. Parkov ve danışman doktorun dışında hiç kimsenin giriş izni yokmuş. Bu da gece nöbetini onların devraldığını gösteriyor. Ertesi sabah bayrak yarıya indirilmiş ve ikizleri bir daha gören olmamış. Tesisten çıkış da yapmamışlar."

Louise, "Eik," diyerek sözünü kesti. "Neden Lillian'ın bize olanları anlatmasına izin vermiyorsun?"

Eik sustu ve ona sinirli bir bakış attı. Sonra başıyla, Lillian'a devam etmesi için işaret verdi. Fakat yine hiçbir şey olmadı, kadını bir süre daha beklemek zorunda kaldılar. Eik bu sessizliği

bozmak için birkaç kez teşebbüste bulunmaya kalkışsa da Louise sert bakışlarıyla onu durdurdu.

Yaklaşık dokuz dakika sessizce oturdular.

Louise tırnaklarıyla uğraşıyor, arada bir Lillian'a hızlı bakışlar atıyordu. Birden kadının tombul yanaklarından aşağıya yaşlar süzülmeye başladığını fark etti. Hemen arkasına yaslanmış olan Eik'e baktı. Eik ellerini başının arkasında birleştirmişti ve uyuya kalmış gibi görünüyordu.

"Başlangıçta aşağıyı kilitlediklerinde orada neler döndüğünü bilmiyordum," diye söze başladı Lillian. "Diğerlerinin ne kadar sonra öğrendiğini bilemem. Her seferinde o kapılar kapandığında oradan uzak dururlardı."

Louise öne eğildi ve Eik not defterine uzandı. *Demek ki uyumamış*, diye düşündü Louise.

"Bir akşam, ertesi gün Kopenhag Üniversite Hastanesi'ne sevk edilecek bir hastanın dosyasını bulmak için oraya inmiştim," dedi.

"İkizler orada mıydı?" diye araya girdi Louise, kadının susmasından korkuyordu.

Elleriyle oynayan Lillian, "Hayır," diye karşılık verdi. "Bu çok daha uzun zaman önceydi."

Bir an için susacak gibi görünse de aniden devam etti. Başını kaldırdığında kelimeleri âdeta birer öfke patlaması gibi çıkıyordu.

"Onunla koridorda yürüyorlardı," dedi. "Banyodan çıkarlarken Parkov ve doktor bir adamı iki kolundan tutmuş taşıyordu. Adam çıplaktı, onu en yakındaki hasta odasına aldılar, biz oraya salgın hastalık odası diyorduk." Bu düşünce onu rahatsız etmişçesine başın çevirdi ve devam etmek için kendisini zorladı.

"Ben oradayken o oda asla kullanılmamıştı. Her zaman boştu ve acil durumlarda kullanılırdı. Sürekli erkeklerin bölümünde gündüz nöbetinde olduğum halde bu adamı daha önce hiç görmemiş olduğum için çok şaşırmıştım."

"O adam kimdi?" diye soran Eik dişlerinin arasına bir kibrit aldı.

"Şey, o zaman kim olduğunu bilmiyordum ama daha sonra Parkov'un kardeşi olduğunu öğrendim. Bodil, kardeşinin orada yaşamasına ve danışman doktorun onu tedavi etmesine izin veriyordu. Bu ilk başlarda çok gizli bir şeydi, kimsenin bir şey söylemeye cesareti yoktu ama sonra hepimiz bu duruma alıştık. Onu asla görmüyorduk, yemekleri aşağıya götürülüyordu, diğer hastalarla görüştürülmüyordu ama sesler duyuyorduk."

Gözlerini kapayınca kadının yüzü kasıldı. Sanki bütün geçmiş geri geliyordu, acıyla hafifçe sallanmaya başladı.

"Hasta olan kızların yanına girmesine izin verdiler. Hasta koğuşuna yatırılmış olan kızların," diye fısıldadı ve derin bir nefes aldı. "Eğer hastane kanadında bir gece nöbetiniz varsa onları bazen duyabilirdiniz. Ama asla tek kelime etmedik. Ne biz ne de daha yüksek rütbeli çalışanlar buna cesaret edebildi. Asla konuşulmazdı."

Oturduğu yerde doğruldu.

"Ve öyle de kalmalıydı," diye ekledi.

"Neden?" diye bağırdı Eik. Alnındaki öfkeli çizgiler bu fikre karşı olduğunu gösteriyordu.

Lillian Johansen ona döndü. "Çünkü hepimiz suçluyduk. Bodil Parkov sert bir liderdi ama hepimiz olanları biliyorduk, birimiz çıkıp karşı koymalıydı. Bu, bizi orada yaşanan suçlara ortak etti. Bunca yıl sonra birilerinin peşine düşemezsiniz."

"Hepiniz olanları görmezden geldiniz," diyen Eik kızgınlıkla kibriti tükürdü. "Belki de zihinsel engelli kızların bir şey söyleyemeyeceğini biliyordunuz. Yoksa şikâyet edebilecekleri bir akrabaları olmadığını bildiğiniz için miydi?"

"Yeter!" diyen Louise onu sert bir şekilde susturdu ve Eik'i odadan çıkarmayı düşündü.

Lillian kendini savunmaya çalışarak, "Otuz yıl önceydi," dedi. "İşler o zaman farklıydı. Danışman doktor, Parkov'a karşı olan suçlamaları reddetti. Tecavüzleri kabul etmedi. Sonunda kardeşi oradan çıkarıldı."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu Louise.

"İkizlerle ilgili olay olmadan önceydi. Belki bir ya da iki hafta önce."

"Yani, Bodil Parkov işten ayrılana dek kardeşinin de Eiselund'da kaldığını mı söylüyorsun?"

Lillian başıyla onayladı.

"İstifa ettiği gün aynı zamanda kızların da kaybolduğu gün mü?" diye araya girdi Eik, ayağa kalkmıştı.

Lillian Johansen, Eik deri ceketini giyip arabasmın anahtarlarını alırken hareketsiz bir şekilde onu izledi. "Belki de doktor kendisini öldürdükten sonra bunun peşinde düşmeliydik. Fakat hasta koğuşundan o sorumluydu, yani davanın onunla birlikte ölmesine izin verildi. "

"Ve Lise ile Mette'nin başına ne geldiğini kimse umursamadı," diye tamamladı Louise.

Sonra kazağını alıp Eik'in peşinden kapıya doğru gitti.

"Unutulmuş kızlar en başından kendi kaderlerine terk edilmişlerdi. Ne yapabilirdik ki?" diye mırıldandı Lillian.

Louise kapıdayken geri döndü ve bağırmamak için kendini zor tuttu.

"İşte burada yanılıyorsun," dedi öfkeyle. "O iki kız, hiçbir zaman unutulmamıştı. Babası onları unutmamıştı. Ona uzak durması söylendi. Büyük olasılıkla aileleriyle bağlantı kuramayan pek çok çocuk ve yetişkinin yaşadığı durum buydu. Kendi kaderlerine terk edildiler çünkü onlar farklıydı. Onlara en kolay şekilde bakılması gereken yere tıkıldılar. Oysa onlarla ilgilenmesi gereken sizdiniz. Çünkü sizden başka kimseleri yoktu..."

Kelimeler ve öfke içinde kabarırken, Louise patlamamak için kendisini zor tuttu. Onun yerine Lillian'a sırtını dönüp ofisten çıkıp gitti.

37

Louise bu kez eski kereste fabrikasını ve diğer evleri fark edemedi, çünkü Eik arabayı Bukkeskov Yolu'ndan aşağıya o kadar hızlı kullanıyordu ki arabanın altından taşlar fırlıyordu. Louise gözlerini korucunun evinin çevresindeki uzun kestane ağaçlarına dikmişti.

Louise, Lillian Johansen'le yaptıkları görüşmeyle ilgili bilgi vermek için Mik'i arabadan aramış, Jørgen Parkov ve ailenin geçmişini ortaya çıkardıkları bilgisini paylaşmıştı.

"İlk tecavüz vakaları yaşandığında da burada yaşıyormuş," diye ekledi.

Ama Mik'in sorularından birine cevap verememişti. "Verdiği yirmi yıl ara ne peki?" diye sormuştu Mik. "Uzun bir ara verip sonra kaldığı yerden devam etmesi pek olası değil gibi."

Korucunun evi önünde durduklarında bahçe kapısı ve önkapı ardına dek açıktı.

"Bir terslik var," diyen Louise, Jørgen'ın tırmığının bahçenin ortasında olduğunu fark etti.

Kulaklığını çıkarıp eve koşarken bir yandan da Bodil'e sesleniyordu. Evde tuhaf bir sessizlik vardı. Tek ses çatıya konmuş olan bir kuştan geliyordu. Kalbi hızla atarken Louise silahını eli-

ne aldı ve yavaşça koridora adım attı. Oturma odasında kimse yoktu, evin geri kalanında da çıt çıkmıyordu. Eik'e başıyla işaret vererek mutfağa giderken onun da oturma odasına bakmasını söyledi. Mutfak da boştu. İki kirli tabak ve boş bir süt bardağı masaya bırakılmıştı. Masada ekmek kırıntıları vardı ve tereyağı da dışarıda kalmıştı.

Louise mutfağın arkasındaki odanın kapısına doğru yavaşça ilerledi, usulca kapı koluna bastırıp açtı.

Odaya bahçedeki büyük bir ağacın gölgesi vuruyordu, serindi. Bodil'in odasına adım atarken hafif bir parfüm kokusu genzine doldu.

Bodil bahçeye bakan iki pencere arasındaki sallanan koltuğa oturmuştu. Elinde örgü vardı ve kulaklarını kapatan iri kulaklıkla ileri geri sallanıyordu.

Louise onun gergin nefes alıp verişlerini fark ederek silahını daha sıkı kavradı ve kadının şişlerle uğraşmasını izledi. Adını birkaç kez seslendikten sonra sallanan sandalyenin önüne geçti.

Bodil bir an şaşırdı. Kulaklıklarını çıkarırken baştan aşağıya Louise'i süzdü. Louise yükselen klasik müzik sesini duyabiliyordu. Kadın tek kelime etmedi. Sadece üzgün gözlerle Louise'e baktı, sonra durdu ve ellerini kucağına bıraktı.

Louise kadının önüne diz çöktü.

"Jorgen nerede?" diye sordu.

Kadın dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı.

"Bodil!" Bu kez sesi daha sert çıkmıştı. "Onunla konuşmam gerek, sen de orada olursan çok daha iyi olur." Bodil'in çenesiyle dudakları titredi.

Neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir sesle, "Evde değil," dedi.

Louise elini sandalyenin koluna koyup sallanmasını durdurdu.

"Nerede?"

"Ormanda. Ona kadını geri götürmesi gerektiğini söyledim."

"Hangi kadını?" diye soran Louise ayağa kalkmıştı.

"Eve getirdiği kadını."

"Kim o kadın?"

"Ormandaki, herkesin aradığı kadın," dedi Bodil. Louise'den gözlerini kaçırıyordu.

"Koşucu mu?" diye sordu Louise. "Onu burada mı tutuyordu?"

"Evet. Odasında."

Louise odadan fırlayarak çıktı, mutfağı ve oturma odasını geçti. Bodil'in de onu evin arkasına giden küçük koridora takip ettiğini biliyordu. Jørgen'a ait bölümü, evin geri kalanından ayıran meşe bir kapı vardı. Louise kapıdaki büyük sürgüyü zorladı. Kilitli değildi, kapı ardına dek açıldı.

Öndeki oda Jørgen'a aitti. Bodil'inkinden daha büyüktü. Bir duvar, küçük arabaların özenle yerleştirildiği uzun raflarla kaplanmıştı. Bunlar sadece Matchbox arabalar değil, gerçek koleksiyoncu parçalarıydı.

Louise hızla arkadaki küçük odaya doğru ilerledi ama kokuyla birlikte aniden durdu. Her iki pencere de açık olduğu halde odada mide bulandırıcı keskin bir koku vardı. Karanlık odada sadece bir yatak bulunuyordu. Üzerinde ise çiş ve dışkıyla kaplı, kırışmış bir çarşaf vardı. Louise bir an için neredeyse tamamen felç olacakmış gibi hissetti, sonra bu duygunun geçmesine izin verdi. Yatağa yürüdü ve yerdeki ipi aldı. İp yatağın başındaki tahtaya bağlanmıştı.

Arkasını dönmeden, "Onu yatağa bağlı mı tutuyordu?" diye sordu.

"Jørgen düğüm atmada ustadır," diye karşılık verdi Bodil. Yatağın yanına gelip çarşafları toplamaya başladı. "Bu kokuyu çıkarmak çok zor olacak, sence de öyle değil mi?"

Louise yere eğilip yatağın altına baktı. Daha fazla ip ve makasla kesilmiş ip parçalarının dışında başka bir şey yoktu.

"Tanrım," diye fısıldayarak kalktı. Açık pencereden Eik'in hızlı adımlarının, bahçedeki çakıllarda ilerlediğini duyabiliyordu. Bir saniye kadar sonra kapıdaydı.

"Hemen buraya gel. Görmen gereken bir şey var," diyen Eik'in sesi sertti.

Louise ahıra giden Eik'e yetişmek için koştu, burası ana evin hemen yanındaydı. Siyah çift kanatlı ahır kapısı açıktı, bir at ağılının önündeki demirleri bahçeden görebiliyordu.

Eik, Louise'i yakaladı ve işaretparmağını dudağına tuttu. Ahıra birlikte adım atarlarken kolunu sıkı bir şekilde tutuyordu. İçerisi karanlık ve serindi. Tek ışık kaynağı bahçeye bakan hilal şeklindeki ahır penceresinden geliyordu.

"Kadın orada," diye fısıldadı.

Birlikte yan yana duran at ağıllarına doğru ilerlediler. İki kapının üzerindeki el yazıları birleştiğinde "Lisemette" okunuyordu.

Louise, Eik'in işaret ettiği yöne bakınca nefesi kesildi. Ağıl, bir buçuk metreye üç metre boylarındaydı. Kadın, duvara yaslanmış bir yatakta yatıyordu.

Sessizce orada dikilip kadını izlediler. Kadın hareketsizdi, gözleri kapalıydı. Hemen yanındaki yastıkta sarı saçları olan bir bebek vardı. Sadece yüzü görülebiliyordu ve o da ciddi bir şekilde dövülmüş, şişmiş ve kan içindeydi.

Basit yatağın yanındaki küçük komodinin üzerinde bir bardak su ve bir gül vardı. Karşı taraftaki tuğla duvara eski bir ayaklı duvar saati asılmış, altına da işlemeli örtüsü olan alçak bir

masa konulmuştu. Duvarda yaldızlı çerçevesiyle ağır bir tablo ve iki çiçekli süs tabağı vardı. Louise bu dekorun belki de tüccarın Rungested'deki eski evinden gelmiş olabileceğini düşündü.

At ağılının kapısındaki kilidi tuttu ve usulca yana kaydırdı. Yavaşça kapıyı açtı, kadının tepki verip vermeyeceğini görmek için bekledi. Kadın kıpırdamadı.

Parmak uçlarında yatağa doğru ilerlerken tek kelime etmedi, kadının kapalı gözlerine, başındaki büyük yaralara baktı. Eik ahırın koridorunda bekliyordu.

"Onu uyandırma!" Bodil arkalarından gelmişti. İki eli belinde kapıda dikiliyordu.

Ona dönen Eik, "Burada neler oluyor?" diye sordu.

"Jørgen'ın kızları burada yaşıyor."

Anlaşılan bir şey saklamaya çalışmayacak, diye düşündü Louise.

Kadın oyunun bittiğinin farkındaydı, şimdi sadece neler olacağını görmek için bekliyordu.

"Onu dinlendirmek ve kendine zarar vermesini önlemek için Jørgen'ın ilaçlarından vermek zorunda kaldım."

"1980'den bu yana burada, ahırda mı yaşıyorlar?" diye sordu Louise. Dehşete kapılmış ve ağıldan çıkmıştı.

Bodil sadece, "Evet," demekle yetindi.

Louise'in içinde fırtınalar kopuyordu. Her ne kadar içindeki anne, Viggo Andersen'ı korumak istese de Louise, adamı bilgilendireceğine ve kızlarını ilgilendirdiği için, davayla ilgili gelişmeler konusunda onu haberdar edeceğine söz vermişti. Adam zaten çok şey yaşamıştı, artık sadece gerçeği öğrenmek istiyordu. Bu saygıyı da hak etmişti. Louise elinde cep telefonuyla onu aramak için bahçeye çıktı. Mik'le bağlantıya geçme işini Eik'e bırakmıştı.

"Kızınızı bulduk," diye söze başladı ve hemen ekledi. "O hayatta, size şimdilik sadece bunu söyleyebilirim. Buraya gelmek ister misiniz?"

Adam gelmek isteyince Louise ona adresi verdi ve evin, ormanın yakınlarında olduğunu söyledi.

"Bukkeskov Yolu," diye tekrarladı. Adamın oraya gelmesi on beş ya da yirmi dakika sürecekti. O ve çocuklarının bunca yıl birbirlerine bu kadar yakın olması tuhaf bir düşünceydi.

"Erkek kardeşin ihtiyaçlarını artık Eliselund'da gideremeyeceği için mi ikizleri sistemden çıkardın?" Ahırın kapısında dikilen ve her bir kelimesinden öfke fışkıran Eik, "Böylece onun tecavüzlerini engelleyebilecektin, değil mi?" diye devam etti.

Bodil şaşkınlıkla ona baktı.

"Evet ama biz onlara çok iyi baktık. Eliselund'da olduğundan çok daha iyi günler geçirdiler." Bodil, Eik'in hiddetini hiç fark etmemişti.

"Çocuk bakıcısına tecavüz edip öldüren de kardeşiniz miydi?" diye soran Eik, yakmadan önce sigaranın filtresini kırdı.

Sonunda tepki almaya başlamıştı. Bodil sağına soluna bakmaya başladı, geri çekilmeye çalıştı ama Eik onu tuttu.

Onlara doğru yürüyen Louise, "Koşucu kadını neden aldı?" diye sordu. "Ne de olsa Mette hâlâ buradaydı."

"Jørgen ona asla elini sürmedi, o daha bir çocuktu. Her zaman diğeri oldu." Bodil sanki söyledikleri son derece mantıklıymış gibi konuşuyordu. Onlara her şeyin yıllar önce, Lisemette kadınsal bazı sorunlar yüzünden sürekli kanama yaşadığı zamanlardaki gibi olduğunu anlattı. "O yaz, hafta sonları Saint Hans psikiyatri merkezinde gece nöbetlerinde çalışıyordum. Bu sayede eve onun için antibiyotikler getirebildim."

"1991 yazı mı?" diye sordu Louise.

Bodil başıyla onayladı. "Ben ona yapmamasını söylediğim halde Jørgen, ben eve dönmeden önce sabahları ormana kaçardı."

"Sonra da karşısına çıkan kadınlara tecavüz etti," dedi Louise.

Bodil gözlerini kaçırdı.

"Peki, o zaman Mette neden o halde?" diyen Eik ağılı işaret etti. "Ona ne yaptı?"

"Kız kardeşi kaybolduğundan bu yana sorun çıkarıyordu," diye karşılık veren Bodil yine onlara baktı. "Yanında biri olmadığı

zaman başını duvarlara vuruyor, yemeyi ya da içmeyi reddediyordu. Ama insan birini özlediği zaman böyle yapar, değil mi?"

"Kız kardeşi nasıl kaçtı?"

"Jørgen kapıyı kilitlemeyi unutmuş olmalı. Genelde Jørgen'i bu konuda uyarırım çünkü kızlar dışarıda olmaya alışkın değiller. Fakat tırmık yaparken bazen kapıyı açık bırakıyor."

Louise boş ağıldan içeri bakınca yorganın dar yatağa düzgün bir şekilde serildiğini gördü. Beyaz çarşafın üzerinde Jørgen'ın bir önceki ziyaretinde kendisi için kestiği güller gibi iki sarı gül duruyordu.

Bu ağıl da Mette'nin basit antikaları, Bodil ve Jørgen'ın çocukluk evlerinden gelen eşyalarla döşenmişti. Ahırın karanlık tuğlaları ve ağılların soyulmaya başlayan ahşap zeminiyle sert bir zıtlık oluşturuyordu. *Yine de mobilyaların özenerek yerleştirildiği belli,* diye düşündü Louise. Koridorun sonundaki duvarda eski bir eyer ve arkasında da dizginler vardı. Bodil ve erkek kardeşi bu çiftliği aldığından beri orada duruyor olmalıydılar.

Louise hâlâ yatakta hareketsiz bir şekilde yatan Mette'nin yanına gitti. Aynı görüntü ve koyu renk saçlarla kız kardeşini andırıyordu. Yaşı ondan çok şey götürmemişti. Louise, kanlı yaralara ve başınm şeklini bozan şişliklere rağmen yüz hatlarmın kız kardeşi kadar narin olduğunu fark etti.

Kızın nabzını kontrol etti, zayıftı. Tam ayağa kalkmak üzereyken Mette başını sanki görünmeyen güçler dört bir yandan çekiyormuşçasına hareket ettirmeye başladı. Gözleri hâlâ kapalıydı ama vücudunun tamamı kıvranıyordu.

Bahçede bir araba durdu. Louise, Eik'in ambulansa ve Holbæk Polis Departmanı'na haber verdiğini duymuştu. Ama Louise ilk gelenin Lisemette'nin babası olacağını tahmin ediyordu. Adamı karşılamak için dışarı çıktı.

Viggo Andersen evden o kadar hızla fırlamıştı ki ayağında hâlâ terlikleri vardı.

"Kızınız burada," diyen Louise ahırı işaret etti. "Korkarım kendisine biraz zarar vermiş olduğu konusunda sizi uyarmalıyım."

Adam tek bir soru sormadan tereddütle Louise'i takip etti. Ağıldan içeri girerlerken çekinerek Louise'in arkasında kalmıştı.

"Şimdi uyuyor ama yakında uyanabilir."

Tam o sırada yataktan huzursuz sesler geldi. Mette başını savurdu ve sert bir şekilde duvardaki tahta kalaslara vurdu. Yorganın altındaki kolları sarsıldı, birkaç inleyen ses çıkardıktan sonra başı bir kez daha geriye düştü ve uzun saçları yüzünü örttü.

Louise usulca, "Ambulans çağırdık, gelmek üzeredir," dedi. Viggo Andersen içeri girip giremeyeceğini sorunca kenara çekildi.

Yavaşça hareketsiz yatan kızının yanına diz çöküp elini omzuna koyarken gözlerinde şefkat vardı.

Yumuşak bir sesle, "Işılda küçük yıldız, ışılda, çok merak ediyorum sen nesin acaba?" diye şarkı söylemeye başladı.

Mette'nin üzerindeki sarı geceliğin kumaşını okşadı. Kızın göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu, başını bir kez daha duvara doğru savurdu.

"Ne kadar da yüksektesin, gökte bir elmas gibisin."

Louise'in durduğu yerden bakınca nefes alıp verişleri sakinleşiyor gibiydi. Biraz daha yaklaşıp babanın kızını sakinleştirme çabasını mahvetmek istemedi.

"Işılda küçük yıldız, ışılda, çok merak ediyorum sen nesin acaba?"

Sanki uyku Mette'yi bir kez daha esir almış gibiydi. Gergin bedeni gevşedi, yanağı yastığa düştü.

Louise'e kızlarını uykuya yatırmadan önce hep bu şarkıyı söylediğini anlatan babanın yüzündeki gülümseme yürek burkuyordu.

"Onu buldunuz," dedi ve bir kez daha kızına baktı. Usulca ağlamaya başladığında eli hâlâ kızının omzundaydı. Gözleri saatin ve küçük masanın üstünde gezindi. "Birisi onunla ilgilenmiş."

Louise içindeki öfke patlamasını bastırdı, geçen otuz bir yıl boyunca kızlarının nasıl bir yaşam sürdüğünü babalarıyla paylaşmanın sırası değildi. Evdeki bu ağılların ölüme tercih edilebilecek bir alternatif gibi olduğunu düşünmeye başlamıştı. Viggo

Andersen'in yan tarafta da benzer şekilde döşenmiş bir bölme olduğunu fark etmediğini görebiliyordu. Ona daha fazlasını anlatmak için biraz daha beklemeye karar verdi. Adam çok geçmeden, iki kızı da kayıtlardan silindikten sonra onlara ne olduğunu öğrenmek isteyecekti.

Kapı girişinde duran Eik, "Ambulans geldi," dedi.

Louise çakıl taşlarından gelen adım seslerini ve birinin arabanın arka kapısını açtığını duydu. Çok geçmeden sağlık görevlilerinden biri ahıra girdi.

"Burada," diyen Louise ağılı işaret etti. Genç adamın gözleri irileşti, ağzı açık kaldı ama Louise başını sert bir şekilde iki yana sallayıp parmağını dudaklarına götürerek adamın patlamasını önledi.

Bahçeye daha fazla araba geliyordu. Louise sedyeyi düzgün olmayan ahır koridoruna sokarken onlara yardım edip Viggo Andersen'e de aynısını yapmasını söyledi.

Louise ahıra geri dönünce genç sağlık görevlisi, "Siz buradayken bilinci açık mıydı?" diye sordu.

"Sakinleştirici verilmiş," diye açıkladı. "Ama uyandığında biraz huzursuz olabilir, buna dikkat etmeniz gerekiyor ve..."

"Kızım zihinsel engellidir," diye söze girdi Viggo Andersen. "Çocukluğundan beri aşina olmadığı ya da kendini güvende hissetmediği durumlarda çok sert tepkiler vermiştir. Mümkünse onunla birlikte gitmek istiyorum."

Genç görevli bir battaniyeyi açıyordu, daha yaşlı olan iş arkadaşı başıyla onayladı ve "Tabii ki," dedi. "Onunla birlikte arkaya binebilirsiniz."

İki adam sedyeyi yatağın yanına getirdi ve Mette'yi dikkatli bir şekilde kaldırdı. Kız neredeyse bir kemik yığını denebilecek kadar hafifti. Louise bacaklarının çıplak olduğunu fark etti. Vücudunda kas namına bir şey yoktu, çok uzun zamandır yatalak olan bir hasta gibi zayıflamıştı.

Tam sedyeyi ağıldan çıkarmak üzereyken yeniden huzursuz bir şekilde kıpırdamaya başladı. Boğazından gelen sesler öfkeli

bir hırıltıyı andırıyordu. Genç sağlık görevlisi kızın babasına şaşkın bir bakış attı. Viggo Andersen öne doğru bir adım atıp elini kızının koluna koydu. Mette gözlerini açıp çığlık atmaya başladığında Louise tam yanlarında duruyordu. Gözleri deli gibi odayı tarıyordu, ellerini göğüs kafesinde birleştirdi.

Babası yatıştırıcı bir sesle yeniden şarkı söylemeye başlamıştı ama o, adamın ellerini itip bir yandan çığlıklar atmaya devam ederken başını savuruyordu.

Yaşlı olan sağlık görevlisi sert bir sesle, "Onu buradan çıkaralım," dedi. Ardından sedyeyi ambulansa taşırlarken Viggo Andersen'den biraz kenara çekilmesini istedi.

Genç sağlık görevlisi, "Onu bağlayacağım," diyerek arkaya atladı.

Mette sağa sola hareket etmeye çalışıyordu, çıkardığı sesler öfkeliydi, itiraz etmeye çalışıyordu. Sedyesi iki uzun kemerle bağlandı.

Yaşlı sağlık görevlisi Louise'e, "Ona hangi ilaçları vermişler? Ve ne kadar?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Louise'in gözleri Eik'i ararken Mik'i gördü.

"Mik!" diye seslendi. "Mette'nin en son aldığı ilacm dozajını ve ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor."

Mette'yi ambulansa bindirdikten sonra Mik'in, şoförü ilaç hakkında bilgilendirdiğini duydu. Viggo Andersen de sedyenin yanındaki alçak sandalyeye geçmişti. Kızın vahşi davranışlarından etkilenmemiş görünüyordu. Ona yeniden şarkı söylemeye başladığında gözleri kararlılıkla kızının yüzünde dolaştı.

Louise ahırın kereste duvarına yaslanıp otuz yıllık esaretin son buluşunu izledi. Babanın hemen arkasında bir serum hazırlanmıştı, genç sağlık görevlisi Mette'nin yüzüne oksijen maskesini geçirebilmek için uğraşıyordu. Kapı kapandı ve ambulans çok geçmeden bahçeden çıkıp yola koyuldu.

* * *

Mik beyaz çitin yanında durmuş, bir grup polis memuruna hızlı bir biçimde bilgi veriyordu. Louise yanına gidip Jørgen Parkov'la ilgili bildiklerini anlatmadan önce Eik'le göz teması kurdu.

"Elimizde, onu ormana götürmeden birkaç saat öncesine kadar kadın koşucuyu burada tuttuğuna dair bilgi var. Buradan ayrılırken kadın hayattaymış ama şimdi büyük bir olasılıkla kötü durumda olabilir."

Mik, "Ormanda yaşayanları Jørgen Parkov'a karşı uyardık, genç bir kadın gördükleri takdirde bizimle irtibata geçmelerini söyledik," dedi. "Ayrıca René Gamst'ın da dışarıda bir yerlerde elinde dolu bir tüfekle dolaştığını unutmamanız gerekiyor. Yani biriyle karşılaşırsanız kendinizi çok açık bir şekilde tanıtın."

39

Louise bir süre orada dikilerek polislerin ormanda gözden kaybolmalarını izledi. Sonra yavaşça eve yürüdü. Kadın bir memurun Bodil'i içeri aldığını görmüştü. Onu, hayatının en zor sorgusunun beklediğini biliyordu.

Merdivenlerde durup bir saniye için gözlerini kapadı. Bu eve kaç kez gelmişti? Kaç kez bu geniş bahçede oturup limonata içmişti. Tüm bu zaman boyunca Lise ve Mette o ahırdaydı. Louise bu düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı ama durum çok gerçeküstü, kabul etmesi çok güçtü.

Sonra içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı. Memur bir sandalyede Bodil ise kanepedeydi.

Louise sehpanın yanına bir sandalye çekerken ne diyeceğini bilemiyordu. Holbæk'ten gelen memurun ses kayıt cihazını çıkardığını gördü. Birden söze nasıl başlayacağını bilemedi ve kadın memurun Bodil'e haklarını okumaya başlamasıyla ona minnettarlık duydu.

"Devam etmek ister misiniz?" diyen kadın, Louise'e döndü.

"Evet," Bodil'e baktı, kadın ona odaklanmış konuşmasını bekliyordu.

"Bugün burada gördüğüm bazı şeyleri daha iyi anlamamı

istiyorsan beni biraz geçmişe götürmen gerekecek Bodil," diye söze başladı. "Bugün eski komşun Edith Rosen'le görüştüm. Bana çocukken Jørgen'ın başına gelenleri anlattı."

Bodil ifadesiz bir şekilde, "Benim ona yaptığım şeyi," dedi. "Annem haklıydı. Ona daha iyi bakmalıydım."

Louise içindeki iğrenme duygusunu saklamaya çalıştı. Bodil konusunda yaptıkları tahminde haklı çıkmışlardı. Gözlerinin içine bakarak devam etti. "Edith Rosen bana 1958 yılında olanları anlattı. Ebeveynleriniz kardeşinin sana yaptıklarını biliyor muydu?"

Bodil başıyla onayladı, gözleri acıyla doldu. Kendini hazır hissetmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

"İlk seferinde o kadar çok ağladım ki yanlışlıkla annemin odasına koştum. Babam evde yoktu," diye anlatmaya başladı. "Korkmuştum, onu durdurmaya çalıştım ama yapamadım. Annem bir hayatım olduğu için şanslı olduğumu söyledi. Bunu babama anlatmamamı çünkü Jørgen'ın böyle biri olmasının, benim suçum olduğunu söyledi."

Louise, "Annen, Jørgen kendisini kontrol edemediği için bunu çekmeye devam etmen gerektiği kastetmiş olamaz," diye itiraz etti.

"Bunu pek konuşmadık. Buna engel olamadığımı biliyordum. Başını vurduğu zaman böyle olmuştu. Aksi halde bana zarar vermek istemezdi."

"Peki ya baban?" diye sordu Louise. "O hiç öğrenmedi mi?"

"Öğrendi," dedi Bodil. "Ama bu çok sonra oldu."

"Annen ona bir şey söylemedi mi?"

Bodil başını iki yana salladı. "Babam o kaza için asla beni suçlamamıştı. Neler olduğunu öğrenince, o ve öğretmenlerimden biri Ebberøgard'daki bir doktor için hizmetçilik yapmamı ayarladılar. Arada sırada babamı görüyordum. Fakat komşumuzun şikâyeti üzerine Jørgen uzaklaştırıldığında bile eve geri dönemedim. Çünkü annem onun gönderilmiş olmasını kabul edemiyordu."

Biraz durdu, karşı duvara baktı.

"Sonra babam öldü ve annem de Jørgen'ı eve geri getirdi. Çoğu zaman işlerin onun için de kolay olmadığını düşünüyorum, en azından son yıllarda."

Yine sessizlik oldu. Duvardaki saat çaldı.

"Annem hastalanıp ölüm döşeğindeyken ondan bir mektup aldım, beni çağırıyordu," diye devam etti Bodil usulca.

"O öldükten sonra Jørgen'a bakacağıma, onu asla bir akıl hastanesine yatırmayacağıma dair söz vermemi istedi. Kabul etmediğim takdirde beni evlatlıktan reddedecekti. Ama beni tehdit etmesine gerek yoktu. Her zaman ona bakma sırasının bir gün bana geleceğini biliyordum. Yani hazırlıklıydım. Eliselund'da çalışırken danışman doktorla zamanı gelince kardeşimin gizlice bodruma taşınması için bir anlaşma yaptım."

"Lillian Johansen'le konuştuk. Eliselund'daki kızları kullanmasına izin verdiğinizi söyledi," dedi Louise. "Ama ikizleri kurumdan çıkarmayı nasıl başardığınızı açıklayamadı."

Bodil, Louise'e sanki pek anlamamış gibi şaşkınlıkla baktı.

"Tabii ki onları arabayla götürdük," dedi. "Ernst'in arabası vardı. Biraz birlikte olmak istediğimizde hep o arabayı kullanırdık."

"Birlikte mi? Doktorla bir ilişkiniz mi vardı?"

Bodil ellerini kucağında kavuşturdu. "Sanırım böyle de diyebilirsiniz. Birbirimizden çeşitli şekillerde faydalanıyorduk. O kardeşim konusunda bana yardım etti ve ben de ona. Ama kızlar ve Jørgen'la birlikte buraya taşındıktan sonra ilişkiyi bitirdim. Doktor çok öfkelendi ve beni onu terk etmekle suçladı."

"Hayatına bu ayrılık yüzünden mi son verdi?"

Bodil ilgisizce, "Öyle olduğunu sanmıyorum," diye karşılık verdi. "Kendi ayakları üzerinde durmak konusunda asla iyi değildi ama herhalde Eliselund kapanınca evraklarının tekrar inceleceğini fark etti ve işlerin zorlaşacağını anladı."

Louise, Bodil'in danışman doktoru bu kadar kolay kurban etmiş olmasına şaşırmıştı.

"Sırrınızı ortaya çıkaracağından korkmadın mı?"

"Hayır," dedi Bodil. "Neden korkayım ki? Ölüm belgelerinde her zaman onun adı geçerdi. Ayrıca o da benim gibi kızların burada daha iyi bakılacağını biliyordu," diye devam etti. "Elinselund kapandıktan sonra hastalar başka kurumlara gönderildi. Eğer bir arada kalmalarına izin verilmeseydi kimbilir başlarına neler gelirdi."

Bir süre daha sessiz kalıp aynı doğal ses tonuyla devam etti.

"Onlara her zaman güvenli ve düzenli bir yer sağladık. Bu insanlar en iyi bu şekilde yaşar. Jørgen, psikolojik ve fiziksel ihtiyaçlarını karşıladığı zaman iyi huyludur. Aynı onu tanıdığınız gibi."

Louise bir şey söylemek için ağzını açsa da Bodil anlatmaya devam ettiği için fırsat bulamadı.

"Mette küçük bir kız olmanın ötesine geçemedi ve erkek kardeşim onunla her zaman çok iyi ilgilendi. Diğeriyle işi bitince hep onun yanına gitti ve onun uzun saçlarını taradı. Her zaman ona karşı çok nazikti ve onu incitmemeye özen gösterdi. Onlar çok iyi anlaşırdı, yani üçü."

"Mette'ye hiç dokunmadı mı?" diye sordu Louise.

Bodil başını iki yana salladı.

"O bir kadın değildi. Jørgen'ın içinde arzu uyandırmıyordu."

"Lise kaybolduktan sonra bile mi?"

"Jørgen onu öyle görmüyordu. Asla bir çocuğun peşinden gitmedi."

"Ama senin peşinden gitti!" diyen Louise ses kayıt cihazının ışığının yanıp yanmadığını kontrol etti. Kadın memur pencereden dışarı bakıyordu. Dikkatini verip vermediğini anlamak mümkün değildi.

Bodil cevap vermeden başını öne eğince Louise devam etti.

"Kadın koşucuyu eve getirdiği zaman bu nedenle mi onu durdurmadın?" diye zorladı. "Bunu engellemek için mi?"

Kısa bir süre sonra Bodil başıyla onayladı. Louise tüm bu iğrençliklere karşın bir an kadın için üzülmüştü. Araba çarptığı gün mahvolan sadece Jørgen'ın hayatı değildi. Bodil'in yaşamı

da mahvolmuştu. Çok genç yaşta büyük bir sorumluluğu sırtlanmak zorunda kalmış, anneleri de ona suçunu hatırlatmak için elinden geleni yapmıştı. Normal bir hayata ve normal duygulara asla sahip olmamıştı.

Louise daha derine inmek yerine, "Peki ya Jørgen annenle yaşarken?" diye sordu.

Bodil, "Annem tüm ihtiyaçlarını karşılıyordu," diye karşılık verdi. "Jørgen'ın dışarıda olma riskine asla izin vermedi. Onun nazik taraflarını beslemeyi iyi bildi. Çiçekler mesela... Bu, ikisinin paylaştığı bir şeydi. Birlikte bahçeden çiçek toplar, sonra oturup onları izlerlerdi. Jørgen'ın dikkatini başka şeylere vermesine yardımcı oluyordu. Tabak boyamak da başka bir örneği."

Louise, Jørgen'ın onun için kestiği iki sarı gülü ve onları Camilla'nın düğününde masa dekorasyonu olarak kullandığını düşündü. Onları fırlatıp atmış olmayı diledi.

"Lise ve Mette hiç buradan kaçmaya çalıştılar mı?"

Bodil ona şaşkınlıkla baktı.

"Hayır, neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Çünkü kimse bir ahırda yaşamak istemez."

"Ama burada kalamazlardı," diye itiraz etti Bodil. "Bazen akşam yemeğinden sonra Jørgen'ın bölümünü kilitlerim. Özellikle akşamları çok huzursuz olur, uzak durmak iyidir."

Louise ön loblardaki hasarların vahşi seviyede saldırganlıkla sonuçlanabileceğini biliyordu ama Bodil'in erkek kardeşinin ne kadar ciddi etkilendiğinin farkına varamamıştı.

"Gündüzleri birlikte zaman geçirirdik," diye devam etti Bodil. "Ben asla kızların burada yaşamaktan hoşlanmadığını düşünmedim. Kışın üşümemeleri için ısıtıcılar koyardık. Oraya gittiği zaman soğuk olmasını Jørgen de sevmez."

"Yani Jørgen canı her istediğinde ahıra gidiyor muydu?" diye soran Louise, Bodil'in hayatlarını sıradanmışçasma anlatmasına sinirlenmişti.

"En pratik şekli buydu. Arzu duyar duymaz bir an önce ondan kurtulması en iyisiydi."

Bodil devam etmeden önce birkaç saniye sustu. "Ayrıca ben o şeylerin bu evde olmasını istemedim."

"Ama koşucu onun odasındaydı," diye itiraz etti Louise.

"Çünkü onu ahıra koymasını söylediğimde bana çok öfkelendi. Orası ikizlerin yeriydi ve ormandan aldığı kadın başka biriydi." Bodil bunları söylerken gerçekten de üzgün görünüyordu.

"Geçen hafta bir tanesi kaybolduğunda çok etkilendi. Onu ormanda aradım ama ölü bir kadın bulduklarını duyunca o olduğunu anladım. Jørgen eve dönüp dönmeyeceğini sormaya devam ettiği halde ona bir şey söylemedim. Bir daha sakinleşip sakinleşmeyeceğini dahi bilmiyorum. Peki, şimdi ne olacak?"

Louise ne diyeceğini bilemedi. Orada öylece oturdu, Bodil'in anlattıkları ve ikizlerden birer obje gibi söz etmiş olması, onu çok sarsmıştı. Kardeşiyle beraber kızlara iyi bir yaşam sağladığına gerçekten inanıyor gibiydi.

"Neden hepimizin Jørgen'ın kocan olduğunu düşünmesine izin verdin?" diye sordu.

Bodil bir kahkaha attı ama sonra kendisini toparladı.

"Bizim yaşımızdaki kardeşler birlikte yaşamaya başladığı zaman insanlar dedikodu yapar. Ortaya çıkabilecek soruları önlemek istedim. O yüzden iş kazasıyla ilgili o küçük hikâyeyi uydurdum. Bu sempati uyandırır çünkü herkesin başına gelebilir."

Louise artık kadının ağzından tek bir kelime daha duymaya katlanamayacaktı. Atlatmaları gereken bir sorgu daha vardı ve şimdilik bu kadarı yeterdi.

"Eklemek istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu.

Bodil başını iki yana sallarken birden durdu. "Bahçede iki tane daha var, giderken onları da götürsen iyi olacak."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Şey, onları nereye koyacağımı bilemedim. Eğer bir şey söyleseydim Jørgen'ın burada kalmasına izin verilmezdi."

Memur kafası karışmış bir halde, "Kimden bahsediyorsunuz?" diye sordu.

Bodil soruyu cevaplamadan, "Sanırım onlara biraz sert davranmış," diye itiraf etti. "Ama onun acımasız bir insan olmadığını anlamalısınız. O sadece, içgüdüleriyle hareket ettiği zaman çok güçlü oluyor, en iyisi ona karşı koymamak."

Bir an için gözleri nemlendi ve sustu. "Hvalsø'den Lotte Svendsen ve Espergærde'dan başka genç bir kadın olmalı," diye atıldı Louise. "Ormanda tecavüzlerin yaşandığı ilk yaz kayboldular. Cesetleri asla bulunamamış."

Bodil'in arkasından bahçeye açılan kapıya ilerlediler.

Büyük çimenlikte dikilirken etrafına bakınan Bodil, "Tam olarak nerede olduğunu hatırlamıyorum," dedi. "Bitki bahçesinin yanında bir yerlerde olmalı."

Onları büyük bir alanın temizlenip sebze bahçesine dönüştürüldüğü orman smırına götürdü.

"Onları buraya mı göındün?" diye sordu memur.

"Evet. Kazma işini Jørgen yaptı. Bu tip işlerde iyidir."

"Ekip ormandan dönünce köpeklerle burayı arayacağız," diyen Louise içeri geri dönebileceklerini işaret etti. Holbæk'ten gelen memura, "Bodil ve Jørgen'ın dosyalarından kişisel bilgilerini aldın mı?" diye sordu. Ne de olsa kadın birazdan dosyayla birlikte gidecekti.

Kadın başını salladı." Şimdi içeri girip halledeceğiz."

Louise içeri girmek istemiyordu. Şu an ihtiyacı olan kendini, duyduklarından olabildiğince uzaklaştırmaktı. Evin etrafını gezip diğerlerini beklemek için bahçeye gitti. Korucunun evini satın alma düşüncesine ilgisini tamamen kaybetmişti.

O, mutfakta kahve içerken genç hamile koşucu kadın kilitli ve yatağa bağlanmış bir halde tutuluyordu. Jørgen'ın ona zarar vermemiş olduğunu umut etmenin saflık olacağını biliyordu. Fiziksel yaraları iyileşse bile, Edith Rosen gibi hayatı boyunca kâbuslarla yaşamak zorunda kalacaktı.

Peki ya bebek? Louise son bir kez daha ahıra bakmaya karar verdi.

Soğuk ahır kanadına sessizlik hâkimdi. Tek ses uzun ayaklı duvar saatinden ve ritmik bir şekilde hareket eden kollarından geliyordu. Yatağa baktı, küçük şifonyerin çekmecesini açtı. Çekmecede Lise'nın üzerindekine benzer bir elbise vardı. İki elbise düzgün bir şekilde katlanmıştı, yanlarında bir çift çorap ve iç çamaşır vardı. Hepsi buydu.

Louise dışarıdan gelen ayak seslerini duyduğu sırada çekmeceyi yeni kapamıştı. Ağılın kapısını itti, arkasını döndüğünde o ahırın kapısında dikiliyordu.

40

Terlemişti, ince saçları alnına yapışmıştı. Oduncu gömleği pantolonundan çıkmıştı. Bir an için şaşkınlıkla boş ahıra baktı. Sonra gözlerini Louise'e çevirdi, ellerini öne doğru uzatırken gözleri ışıldadı.

Louise sırtını ağıla verirken, "Jørgen," dedi.

Adamın ellerini yüzünde hissetmeden önce sadece tek bir adım atabilmişti. Jørgen parmaklarıyla Louise'in yanaklarına dokundu. Louşse kolunu kendine bastırdı ve omzundaki tabanca kılıfını hissetti, fakat Jørgen onu aniden yakalayıp kendisine çekince harekete geçecek zamanı olmadı.

"Jørgen. Bırak beni," diye öfkeyle bağırdı ve elinden kurtulmaya çalıştı. Oysa Jørgen onu acımasızca sıkıyordu, Louise nefes alamadı. Bir kez daha deneyince Jørgen onu o kadar sert bir şekilde sıktı ki birkaç kaburgası kırılırken korkunç bir acıyla ciğerlerindeki hava boşaldı.

Louise ahırın koridorunda arkası dönük nefes almaya çalıştı, Jørgen'ın kolu hâlâ onu sıkıştırmış bir haldeydi. Yine de Jørgen kazağını çıkarmaya çalışınca karşı koydu, tabanca kılıfının deri kayışları derisini kesti.

Birden Bodil'in *karşı koyma* dediğini hatırladı.

Beton zeminde yeni bir ses daha duydu. Başını çevirmek istedi ama Jørgen onu duvara yaslamıştı. Bluzunu parçalayarak çıkardı, hızla nefes alıp veriyordu. Tek bir hareketle sutyenini de parçaladı ve sert bir şekilde Louise'in göğüslerini okşamaya başladı.

Canı yanmıştı. Adamın elleri sertti. Louise gözlerini kapadı, yüzüne bakamıyordu. Hızlı nefesinin boynunda olduğunu hissedebiliyordu, Jørgen yırtık bluzun bir parçasını Louise'in ağzına tıkadı.

Vücudunun tüm ağırlığını kullanarak onu eyer rafında iki büklüm olacak şekilde itti. Eski tozlu raflar Jørgen iki eliyle birden pantolonunu çıkarmak için belini çekiştirirken yüzünü çiziyordu. Ahırın koridorundaki kum taneleri Jørgen pantolonunu bir kez daha sert şekilde çekerken ayağının altında gıcırdadı. Düğmesi sonunda kopunca pantolonu kolaylıkla çıktı.

Ayak sesleri daha da yaklaşmıştı. Louise ahır kapısını görmek için başını kaldırdığında alacakaranlık ışığı, kapıdan içeri sızıyordu. Önce Jørgen'm geniş bedeninin arkasındaki kişinin kim olduğunu anlayamadı. Fakat yaklaşmasıyla elinde tüfeğiyle duran René Gamst'ı tanıdı.

Göz göze gelmeleriyle içini bir rahatlama kapladı ama adam gözlerini Louise'in çıplak bedenine kaydırınca Louise pantolonundaki şişliği fark etti.

Jørgen hemen arkasındaydı. Pantolonunun kumaşını çıplak poposunda hissedebiliyordu. Göğsü acıyla yanıyor, güçlükle nefes alıyordu. Adamın fermuarını açtığını duyarken nefesi hızlandı. Louise gözlerini kapadı ve başını başka tarafa çevirdi.

Ardından ilk silah sesi geldi, Jørgen'ın bedeni vahşice sarsıldı. Birinci atışı ikincisi takip etti.

Jørgen'ın parçalanmış damarları tenine kan akıtırken Louise çıplak bedenine yayılan sıcaklığı hissetti ve adam tüm ağırlığıyla Louise'in üzerine yığıldı.

Louise'i sıkı kavrayışı gevşeyince eyerin ucuna tutunarak kendisini bu devasa bedenin ağırlığının altından çekti. Jørgen'in kafasından gelen kan omzuna akarken Louise nefes almaya çalışıyordu.

Sendeleyerek koridora ilerledi ve Jørgen'ın bedeni yere yığılmışken kot pantolonunu giydi. Ağzındaki bez parçasını çıkardıktan sonra güçlükle soluk alıp verdi.

René iki eliyle birden tüfeğini tutuyordu.

"Beni vurabilirdin," diye fısıldadı ve bluzundan geri kalanla göğüslerini kapattı.

"Bu göze almaktan zevk aldığım bir riskti."

Pencereden gelen ışıkta hareket eden toz zerreciklerine baktı ve Jørgen'ın yere damlayan kanının sesini dinledi.

"Onu neden hemen vurmadın?" diye sordu Louise. Bu soruyu sorarken ona bakmaya tahammül edememişti.

"Çünkü hoşuna gidiyordu," diye karşılık verdi adam küçümseyerek. "Keşke Jørgen 'a ne kadar az karşı koyduğunu Klaus da görebilseydi."

"Seni öldüreceğim," diye tıslayan Louise'in kalbi yeniden hızla atmaya başlamıştı. Ne de olsa adam onu tanımıştı. Kontrolünü tamamen kaybetmemeye kararlı olan Louise derin bir nefes aldı. Tırnaklarını avucuna batırdı ve doğruca adamın gözlerine baktı. Dişlerinin arasından, "Klaus'u bu işe karıştırma," dedi. "Sizinle artık takılmak istememesine şaşırmamak gerek!"

"Sen!" diye homurdandı adam. "Hiçbir şey anlamıyorsun. Asla anlamadın, ne şimdi ne de o zaman."

"Ne demek istiyorsun?" diyen Louise dikleşirken kırık kaburgaları göğsüne bir bıçak gibi saplandı.

"Thomsen haklıydı. Sen tam bir ahmaktın."

Korkunç acısına karşın adam karşılık veremeden Louise ayağa fırladı, elindeki tüfeği tekmeyle savurdu ve adamı kollarından o kadar sıkı kavrayıp yere yatırdı ki René Gamst inledi.

Kollarını çekerken, "Bana neler olduğunu anlat," diye bağırdı.

"Erkek arkadaşın tam bir korkaktı," diye inledi. "İpi kendi boynuna geçirebilecek cesareti yoktu."

Bu sözleri her şeyi karanlığa boğdu, Louise kollarını geriye kıvırmaya devam ederek adamı ahırın koridoruna itti. Onu yere bastırdı, omzundaki tabanca kılıfından iki plastik şerit aldı.

Ellerini sıkı bir şekilde bağlamasıyla René Gamst acıyla bağırdı, diğer şeritle de elindeki şeridi bileğinden ağılın kapısına bağladı. Sonra da arkasına bile bakmadan ahırdan çıkıp eve yürüdü. Kadın memur koşarak ona geliyordu.

"Silah seslerini duydunuz mu?" diye bağırıyordu. "Yakından geldi. Mik'i aradım. Onlar..."

Kadın Louise'in ne halde olduğunu fark edince aniden durdu. Louise yanından geçip küçük çakıl taşlarının olduğu yere çöktü. Memur Louise'in çıplak göğsünü gömleğiyle örttü ve Louise gözlerini kapadı.

René'nin ahırdan bağırdığını duyabiliyordu, çok geçmeden ayak sesleri yaklaştı. Birisi yanında durdu ama Louise gözlerini açmadı. Ardından o kişinin ahıra gittiğini duydu. Adam bir dakika sonra geri döndü ve dizlerinin üzerine çöktü. Adını telaffuz ettiğinde Mik'in sesini tanıdı.

Usulca, "Sanırım birkaç kaburgamı kırdı," dedi ve gözlerini açtı.

Diğerleri de koşarak geliyordu. Louise kadın koşucunun buradan çok uzak olmayan bir yerde bulunduğunu öğrendi. Hayattaydı ama durumu kötüydü. Karnındaki bebekten söz etmek bile istemiyorlardı. Daha fazla ayak sesi duydu ama kimler olduğunu çözemedi. Ambulans çağırılmıştı, biri üzerine bir battaniye örttü.

Eik bahçeye adım attığında nefes nefeseydi. Şaşkınlıktan çığlık atarak taşlara yanına diz çöktü, Louise'in yüzünü ellerine aldı. İki ambulans bahçeye geldiğinde Eik hâlâ Louise'in yanında duruyordu. Louise deri ceketinin kokusunu alabiliyor, onu göremese de nefes alıp verişini duyabiliyordu.

Biri ona elini uzatınca neredeyse tüm vücuduna yayılan bir acıyla ayağa kalktı. Eik onunla gelmesini isteyip istemediğini sorunca başını iki yana salladı. "Birlikte dışarı çıkıyorsan eve de birlikte dönersin," diye şansını denedi Eik.

"Bugün değil," diye mırıldanan Louise battaniyeye iyice sarınıp ambulansa yürüdü.

René'yi ahırın oradaki bir polis arabasının arkasına bindiriyorlardı. Louise gözlerini kaçırdı. Yine de adamın küçümseyen bakışlarını ve ağzının kenarındaki çarpıklığı görebilmişti.

Ambulans şoförü uzanmak isteyip istemediğini sorunca onayladı. Adam ona durumunu ve neresinin acıdığını sordu. Fakat Louise çoktan yüzünü çevirmiş ve gözlerini kapamıştı bile.

Ambulansın kapısı kapanmadan önce polis arabasının René ile birlikte gittiğini duydu. Adamın ateş etmeden önce çıplak beninin süzen bakışlarını hissedebiliyordu. René'nin ona yardım edeceğini sanmıştı. Oysa o çetede, sadece birbirlerine yardım ederlerdi.

Araba yolundaki çukurlar ambulans uzaklaşırken sarsılmasına neden oldu.

Sonsöz

Jonas ve Melvin haber alır almaz hastaneye koşmuştu. Louise'in endişeli ebeveynleri kızlarının yanında oturmuş, sadece kaburgaları kırıldığı için şükrediyorlardı. O güçlüydü. Daha kötüsüyle karşılaşıp yine iyi olabilirdi. *Bir bilseler,* diye düşündü Louise. Kaburgaları, morlukları ve onlara eşlik eden ağrıları, yaralarının en hafifiydi.

Onu hastaneden çıkarmadan önce doktorları bir psikoloğa görünmesi için ısrar ettiler. Louise ise onlara ilgileri için teşekkür edip yakın zamanda doktoru arayacağına söz verdi. Sonra da ona verdikleri doktor referans listesini hastanenin otoparkındaki çöpe attı.

Zihinsel ve fiziksel açıdan tükenmişti. İyileşmesi ve kendini toparlaması gerektiğini biliyordu ama bunu kendi yöntemleriyle yapacaktı. Eğitimli bir yabancıya şiş gözler, kırmızı bir burun ve ıslak mendiller eşliğinde zavallı hikâyesini anlatarak değil. Hayır. Uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Molaya ihtiyacı vardı... ve geçmişiyle hesaplaşmaya.

* * *

İki gün sonra Louise eski bir bavulu aramak için tavan arasına çıktı. Bavulun içinde hatırası olan, önemli pek çok eşya vardı. Orada yeniden keşfedeceklerinden korkuyor olsa da içindeki aşağıya koşma isteğini bastırdı. Bunlar uzun zamandır görmezden geldiği ve dokunmadığı anılar ve kayıtlardı. René Gamst'ın son sözü zihninde yankılandı. *İpi kendi boynuna geçirebilecek cesareti yoktu.* Geçmiş daha fazla bekleyemezdi.

Klaus öldüğünden bu yana unutmak için savaş vermişti. Anılarını ve acısını, Klaus'un bedeni ve sevgisiyle birlikte gömmeye çalışmıştı. Senelerce düzenli bir hayat sürmüştü ama nihayet kendisi tarafından alt edilmişti. *Hiçbir şey anlamıyorsun. Asla anlamadın, ne şimdi ne de o zaman.* Louise odaklanmak zorundaydı. Umutsuzluğa düşemezdi. En azından bu kadarını Jonas'a borçluydu.

İzin almak için uğraşmak ya da evrak işleri ve doktor notlarıyla savaşmak zorunda değildi. Yaşadığı saldırıdan dolayı sağlık izni garantiydi. Her ne kadar işi için endişelenmesine gerek olmasa da Louise bu olayın birim üzerindeki etkisinden endişe ediyordu. Daha yeni başlamıştı ve omuzlarında çok fazla yük vardı. O dönmeye hazır olana dek bu ağır yükü Eik taşımak zorunda kalacaktı. Fakat adamın bunu kaldırabileceğini biliyordu. Ayrıca emin olduğu tek şey, şu haldeyken iş arkadaşına iyi gelmeyeceğiydi.

Kararını verdi, arabasını doldurdu, öylesine seçilmiş giysilerin en altına güvenli bir şekilde eski bavulu koydu. Ne kadar sarsıcı olursa olsun gerçeği bulacaktı.

Eğer o ipi kendi boynuna Klaus geçirmediyse, Louise bunu yapanın kim olduğunu öğrenecekti.

Oğlu, köpeği ve Melvin'e verdikleri ziyaret sözüyle Louise şoför koltuğuna geçti. Hafta sonları gittikleri küçük ama sevimli kulübelerine doğru yola çıktı. Burası okyanustan sadece birkaç adım uzaktaydı. Jonas bu kaçışın annesinin iyileşmesi açısından önemli olduğunu anlıyor gibiydi. İlk başlarda gevezelik etti. Büyük bir heyecanla kumsalda yapacağı müziği ve Dina'yı kumda

ve suda koşturacağını anlattı. Aralarına giren sessizliğin uzamasıyla Louise, Jonas'a kaçamak bakışlar attı. Derin düşüncelere dalmış gibiydi.

"Neyin var? Her şey yolunda mı?" diyerek onu zorlamamaya çalıştı.

Jonas bir iki dakika sonra, "İşini sevdiğini biliyorum," diye başladı. "Seni kovarlarsa ne yapacaksın?"

"Ah, hayır, Jonas. İş konusunda sorun çıkmayacak." Louise ona güven vermeye çalışmıştı. "Patronum iyi olmamı istiyor ve bana güveniyor. Herkes iyileşmemi istiyor. Bir molaya ihtiyacım olduğunu biliyor ve bunu destekliyorlar. Ben de biliyorum. Lütfen benim için endişelenme. Seninle zaman geçirmek benim için en iyi ilaç olacak." Uzandı ve oğlunun saçlarını karıştırdı. Onu, iyi olacağına dair ikna edebilmiş olmayı umuyordu.

Yola devam ettiler. Güneş batarken Louise ve Jonas yol boyunca sıralanmış, önlerinde Danimarka bayrağının asılı olduğu evlerin giderek değiştiğinden ve bakımlı bahçelerinden bahsettiler. Akşama ne yiyeceklerini konuştular.

Kulübenin önüne geldiklerinde Louise düzgün bir şekilde park etmekle uğraşmadı. Jonas'ın heyecanla arabadan atlamasına eşlik ederek o da arabadan indi ve tuzlu havayı ciğerlerine çekti. Onu bekleyen zorlu bir mücadele vardı. Kırılan şeyleri onarmak zaman alacaktı. Ama gülümseyen oğluna, ihtiyaç duyduğu ve uğruna her şeyi yapabileceği bu genç adama bakınca Louise derin bir nefes aldı ve kumsala ailesinin yanına gitti.